

ЕРИК БОУМАН АНГЛИЙСКА ПРИМКА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1998

chitanka.info

1.

Можете ли да пазите тайна?

Защо питам: за мен доверието е от първостепенна важност. Психолозите наричат това „трайна деформация“ от „тежките ми години на формиране“. Точно така. И тъй като напоследък ни насърчават да носим отговорността за себе си и своите действия, аз с готовност приемам тяхната диагноза.

Да, казвам им, спокойно си го признавам: не вярвам никому. И най-вече на всички доктори.

Та, както разбирате, това кои сте вие и защо да се доверя на способността ви да пазите тайна, са извънредно сериозни проблеми.

И преди да продължим, още един последен въпрос: ако споделя тайната си, ще ме изслушат ли докрай, или ще се обърнете и ще си хванете пътя? Причината за тревогата ми е проста, ако не и очевидна: дължи се на вероятното ви неодобрение, докато аз се надявам само на съчувствие или разбиране. И защо му е на човек в този суров, безразличен свят да си вири врата, ако смята, че така може да си загуби главата?

Навярно съм прекалено нетърпелив да получа отговора ви. Не съди, за да не бъдеш съден и пр., и пр. В крайна сметка вашата способност да се забавлявате спокойно може да надхвърля скромните ми очаквания.

И така, този път ще направя изключение, ще приема съвета на докторите и ще говоря съвсем откровено.

Знайте това от мен: убийството е всичко онова, което говорят за него.

Начало на неозаглавен ръкопис от Терънс Перигрин Кийс

Водещият се стовари на паважа със скорост, по-късно изчислена с помощта на абсурдна математическа формула — пресата повече се

заинтригува от идеята за скоростта на падане, отколкото от точността ѝ — на сто двайсет и седем километра в час.

Щеше да падне значително по-бързо, ако тялото му не беше отскочило от жълтата тента над служебния вход на съседния четириетажен ресторант на Шейсет и девета улица. Стоманената рамка на навеса леко отклони премятащото се във въздуха тяло и спаси живота на келнер пуерториканец, който тъкмо бе излязъл навън да запали цигара. Чул раздирането на плата над главата си, Хулио Торес замръзна като котка на място и по този начин стана само свидетел на метеоритния препинателен знак, който сложи край на звездната кариера на Макензи Денис.

Гол и жестоко обезобразен от удара, Денис не беше незабавно разпознат. След като падна с главата надолу, мъжът, който през последните пет години бе едно от най-известните лица по американската телевизия, веднага стана анонимен.

В онова приземно бистро на десетина метра оттам случайно седеше смайващо добре запазена дама, която три години по-рано многократно — и честно казано, с повече ентузиазъм, отколкото умение — се беше чукала с Макензи Денис през едно-единствено бурно лято. Жената лесно би разпознала трупа, но метр д'отелът дискретно затвори щорите и инструктира сервитьорите да го покрият с една от розовите им покривки за маса.

Едва когато пристигна първият патрулен автомобил, портиерът на сградата осъзна, че строшеният прозорец на трийсет и петия етаж принадлежи на журналиста. Един от полицаите незабавно повика подкрепление и застана на пост до падналия. Портиерът поведе партньора му през фоайето от венециански мрамор и с пълния с позлата асансьор до апартамента и отключи вратата с електронна карта, след като собственикът не отговори нито на звънеца, нито на домофона.

Полицай Дуайт Додс бързо определи, че вътре няма никой и че прочутото име на жертвата гарантира бързото внимание на големите шефове, затова се върна навън в коридора и телефонира в 19-ти участък, Ъпър Ийст Сайд, Манхатън.

Телефонистката го свърза със сектор „Грабежи-Убийства“, откъдето го препратиха към началника на отдела лейтенант Лойд Коксън, току-що завърнал се в бруклинския си мезонет от вечеря с

роднините на жена си. Коксън от своя страна светкавично проведе поредица телефонни разговори със звената нагоре по командната верига: с капитана си, който координираше разследванията в северен Манхатън, със заместник-инспектора, старши офицер в следствието, с техния капитан в управлението, районният командир за Манхатън, и накрая с началника на криминалния сектор в нийоркското полицейско управление на „Полис плаза“ номер едно.

Когато отново се свърза със сержанта в отдел „Убийства“ на 19-ти участък, Коксън вече беше решил да прескочи дежурния детектив и да даде случая на Джими Монтоун. Макар че в момента не беше на смяна и работеше само денем, Монтоун бе най-добрият за такива подозрителни ситуации в цял северен Манхатън. Лейтенантът нареди да се свържат с него по пейджъра и адски спешно да го повикат на местопрестъплението.

После заповяда на хората си изобщо да не споменават името на Денис по радиовръзката, която постоянно се подслушваше от медиите в града.

— Циркът няма да започне — каза Коксън, — докато не се уверим, че скапаните слонове са в проклетата шатра.

Ето как детектив първи ранг Джеймс Монтоун — любимец на управлението още от прочутото си залавяне на серийния убиец Уендъл Слайгоу Плужека — се включи в разследването, което щеше да засенчи случая с Плужека, а и всеки друг негов потенциален успех.

Монтоун тъкмо понечи да пъхне в устата си шепа ментови бонбонки, когато таксиметровият шофьор, карибец със сплетена на малки плитчици коса, толкова рязко взе завоя на „Парк“ покрай „Гранд сентръл“, че детективът се плъзна по седалката, блъсна се във вратата и пръсна бонбоните навсякъде.

— За Бога!

— Нали каза, че бързаш, бе пич.

— Хубаво е да бързаш, но още по-добре е и да останеш жив.

Излязоха на „Парк“. Монтоун се облегна назад и започна да разтрива челото си. Повикването на лейтенант Коксън тотално му провали вечерта — сигналът го прекъсна точно по средата на „Ръката

на злото“ на Орсън Уелс в киноцентъра „Анджелика“. А сега нямаше начин да предскаже кога ще успее да се добере до леглото си.

Имаше намерение да си приготви спокойна вечеря, да гледа някой ранен филм, може би на другата сутрин да поиграе голф. Карла от Пресцентъра обаче настояваше да се срещне с онзи английски писател. Никога преди не беше чувал за Тери Кийс, но Карла му каза, че е автор на няколко бестселъра и че Пресцентърът, винаги нащрек за позитивния нов имидж на управлението, иска той да му окаже пълно съдействие.

— Пише книга за убийство — обясни му Карла. — И помоли да се срещне точно с теб.

Така че Монтоун неохотно се отказа от първата част на плановете си за вечерта и взе такси до „Тайм кафе“ на „Лафайет“. Очакваше по-късно да съжالياва за решението си, но Тери Кийс се оказа забавен тип с ободряваща представа за полицейската работа. Въпросите му бяха проникателни, прагматични и конкретни, нищо общо с рояка наемни писатели, които след арестуването на Плужека бе използвал Пресцентърът: тъпаци без чувство за хумор с техните миниатюрни касетофони и колежански познания по психология, които бяха гледали прекалено много детективски филми.

— Честно казано, не зная как го правиш, Джими — каза Кийс. — Денонощно се сблъскваш с различни страни на човешката природа, които биха накарали хората да сънуват кошмари чак до края на живота си. Ужасен начин да си изкарваш прехраната.

— Ако беше лесно, всички щяха да го правят.

— Това забавно ли ти е, или ти пречи?

— За какво говориш?

— Ами признанието за големите случаи, по които си работил?

— Не мисля много за това.

— А някога било ли ти е от полза?

— Случва се. Някой те е гледал по телевизията и може да ти довери нещо.

— Значи известността все пак ти помага?

— Използваш каквото имаш. Работата е достатъчно тежка.

Докато двамата разговаряха, той се опитваше да се сети на коя кинозвезда му прилича Тери: як, среден на ръст, интелигентен и практичен, човек от работническата класа. Пиеше шварц кафе, а не

капучино, и се обличаше като човешко същество, не като някой от онези червеи от центъра. Измачкан панталон каки, тениска, топло яке, бейзболна шапка. Акцент на човек от работническата класа, тъмносини очи — Мел Гибсън, да бе.

Кийс го изгледа за миг, после искрено се усмихна.

— Зная, че в миналото са писали много за теб, но ако ще го правим заедно, не искам онези глупости от типа „просто такива са ми служебните задължения“. Това е само за пресконференциите. Надявам се, че не те обиждам.

— Ни най-малко.

— В тази книга се разказва за тежката работа — убиват някое нещастно копеле и ти нагазваш в кървава история, за която никой среден гражданин със здрав разум не иска да знае.

— В никакъв случай.

— Превръщаш всичко, каквото виждаш, в информация и я подреждаш, докато отделните парчета от мозайката не образуват портрета на убиеца.

— Ако успеем да направим пробив — отвърна Монтоун.

— Случайността помага на подготвените.

— Понякога просто вадиш късмет.

— Е, искам да науча как точно правиш това.

— Звучи разумно.

— Ако си съгласен, Джими, бих желал да наблюдавам работата ти по някой случай отначало докрай. До последната подробност. Истината се крие в натрупването на подробностите. Какво ще кажеш?

Да го вземе със себе си на повикване, да прегледат заедно папките по някой случай — защо не, реши Монтоун. Убийствата в района намаляваха, не че нямаше достатъчно време. Щом управлението беше готово да предостави на Тери Кийс достъп до информация, той щеше да му помогне.

— Естествено, защо не?

Двамата си стиснаха ръцете. Кийс плати сметката и те излязоха заедно навън. Писателят махна на едно от такситата.

— Женен ли си, Джими?

— Никога не съм бил.

— Обичаш жените, нали?

Монтоун неангажиращо сви рамене.

— Е, мен пък ме чака едно момиче. От онези, дето ходят по купони нонстоп. Тази вечер пак ще ме води. Някога имал ли си такава гадже?

— Не задълго.

Кийс се засмя. Когато влезе в таксито, детективът му даде визитка с домашния си номер и го помоли на другия ден да му телефонира, за да се уговорят кога да започнат сътрудничеството си.

Монтоун отиде в „Анджелика“, за да хване прожекцията, на „Ръката на злото“ в девет часа. Бог знае от колко време прекарваше вечерите си сам по кината, навик, за който не подозираше никой друг. През последните години животът му бе станал затворен и самотен, процес, който ясно беше наблюдавал, който разбираше, без да се тревожи, но който все пак не можеше да преустанови. Бе го виждал и при други полицаи, замисленост, която коварно обземаше човек като средна възраст, памет, натоварена с прекалено много ужаси, причинявани от човек на човека.

Тери Кийс беше познал: никой нормален не би искал да върши тази работа.

По време на сцената, в която Чарлтън Хестън спасява Джанет Лайт от рокерите, пейджърът му започна да звъни. Кой друг, освен Орсън Уелс би взел Чарлтън Хестън за ролята на мексиканско ченге? Кой друг, освен лейтенант Коксън би провалил остатъка от вечерта му в толкова съвършено разчетен момент?

Таксито се блъсна в тротоара на Шейсет и девета улица. Две патрулни коли с включени сини лампи препречваха кръстовището. Пред ресторанта се беше събрала тълпа. Веднъж бе водил тук момиче, което полагаше всички усилия да впечатли. Той си закачи детективската значка, мина покрай униформените ченгета на ъгъла и откри първите патрулни полицаи на местопрестъплението, застанали до розова покривка за маса. Краката на жертвата стърчаха навън: бял възрастен мъж. В канала се стичаше локва кръв.

— Повикаха ни в десет и четирийсет и шест — съобщи му полицай Дуайт Додс, като преглеждаше бележките си. — Един от келнерите излязъл през тази врата и онзи едва не му се стоварил върху главата. Ние пристигнахме в десет и петдесет и една. Навсякъде по тротоара имаше натрошено стъкло. Портиерът забелязал разбит прозорец на трийсет и петия етаж.

Монтоун приклепна до жертвата и повдигна ъгъла на покривката, в която продължаваха да попиват кървави петна. Провери опакото на дланите и предмишницата му. Нямаше порязвания. Още повече отдръпна покривката и внимателно разгледа мъжа. Забеляза, че по челото му са забити малки парченца стъкло. Ако си виждал достатъчно хора, блъснати от мотриса в метрото, улучени от куршум, нещастни копелета, обесени на собствения им колан, се научаваш да не виждаш само раните, а и онова лице, което преди е живяло там.

— Мамка му. Знаете ли кой е този?

Двамата патрулни се спогледаха.

— При това доста добре, Джими — отвърна Додс.

— Портиерът казва, че не е имал гости. Проверихме всички, които са се регистрирали на рецепцията във фоайето след седем. Стените в сградата са дебели. Съседите не са чули нищо — каза на лейтенант Коксън Монтоун, докато се качваха с асансьора към апартамента на жертвата.

— Какво открихте вътре? — попита Коксън.

— Чаках те да дойдеш.

Монтоун го погледна с момчешката си усмивка и пъкна в устата си две бонбончета „Тик-так“.

— С какво са, с канела ли?

Лейтенантът протегна ръка и детективът изсипа в шепата му още две.

— Почистих всичко — продължи Монтоун. — Исках да натоваря трупа в катафалката, преди да се появи пресата.

— Нали направихте снимки?

— Естествено. Донатело от отдела пристигна веднага след мен и фотоапаратът му беше в колата. Не исках да чакаме хората от отдела за оглед на местопрестъплението.

— Стига да сте си свършили работата — махна с ръка Коксън.

— Повикахме десет патрула и отцепихме всички входове. Опитвахме да не споменаваме името на жертвата по радиостанцията, колкото и малка да е вероятността да го задържим в тайна. Когато пристигне телевизията, ще трябва адски внимателно да пазим тълпата.

Лейтенантът мълчаливо се съгласи. Насилствената смърт в манхатънския Ъпър Ийст Сайд — от Петдесет и девета до Деветдесет и шеста улица между Сентръл парк и Ийст ривър, навярно най-

високата концентрация на частни богатства в юрисдикцията на която и да е полиция в света — привличаше повече внимание, отколкото политиката на президента. Монтоун вече беше минавал по този път — тъкмо затова Коксън бе избрал за тази работа точно него.

— Малко познавах Денис — каза детективът. — Преди две години направи репортаж за мен.

— След ареста на Слайгоу ли?

Монтоун кимна. Коксън се беше прехвърлил в отдела, след като бяха пратили Плужека в затвора „Атика“.

— Значи той те направи прочут, а?

Монтоун сви рамене.

— Готин пич ли беше? — попита лейтенантът.

— Трудно е да се каже. Като че ли постоянно играеше пред камера. Наблюдаваше ме в продължение на няколко смени и шлиферът му изглеждаше по-реален от самия него.

— Мислиш ли, че ще успеем да задържим шумотевицата, Джими?

— Ами, естествено. Чух, че и Мадона щяла да си връща девствеността.

Вратите се отвориха и двамата излязоха от асансьора. Коксън поговори с двамата униформени, които стояха в мраморното фоайе, и единият, възрастен сержант с регистрационна книга за присъстващи на местопрестъплението, вписа имената им в нея.

— Не пускайте никой освен хората от ООМ. Съобщете ми веднага щом пристигне капитан Джейкс.

Лейтенантът отново се обърна към Монтоун.

— Давай да побързаме, Джими. Трябва да телефонирам на адски много хора — уморено каза той, като мислено прехвърляше списъка: президенти на телевизионни компании, бивши съпруги, кметът.

Детективът влезе пръв и даде на Коксън знак да изчака в антрето, което водеше към дневната — по-ниско помещение, дълго девет и широко шест метра. Шумът на града проникваше през разбития прозорец точно срещу вратата.

Бял плюшен килим. Черни кожени дивани, подобно кресло. Шкаф с три „Еми“^[1] и купчина други, неизвестни на Монтоун награди. По средата на стаята се извисяваше шейсетинчов телевизор с два видеокасетофона, долби стерео усилвател, компактдиск и

видеодискплейър. На стената отгоре висяха три тонколони. Две големи модерни, абстрактни платна с меки сиво-черни мазки украсяваха отсрещната стена.

Той си сложи гумени ръкавици и внимателно пристъпи напред, като търсеше отпечатъци от стъпки по килима.

— Тук — посочи Монтоун.

Детективът ги проследи до врата, която отвори с лакът. Огромна спалня, все още включено осветление. Лъскави черни мебели върху дървен под в японски стил. Оправено легло. Върху него — копринен халат с отвързан колан. Никакви дрехи по стола. Вратите на гардероба — затворени. Монтоун се насочи към съседната стая.

Просторна, скъпарска баня с черни плочки. Скрито осветление. Двойна мивка със златни метални части. Кедрова сауна, достатъчно голяма за двама. Вана с подводен масаж. Мултифункционален душ. По стъклената врата и пода на душ-кабинката се стичаха капки.

Монтоун отвори черен плетен кош в ъгъла — мръсни дрехи от около два дни. Чорапи, бельо, ризи. Спортен екип, все още влажен.

Върна се през спалнята и зави наляво по коридора към другата врата. Спортен салон — огледална стена зад лавица с тежести за вдигане. Черен мокет. Различни гладиатори, скъпо оборудване. Нещо върху столчето до огледалото отразяваше светлината.

Огледалце в черна рамка. Бръснач до разсипана купчинка бял прах. Къса стоманена сламка. Следи от две пътечки по стъклото.

Последната врата в коридора водеше към кабинет с ламперия от черен орех. Дървено бюро, персонален компютър и до него разклонение на телефонната система с три линии, която беше видял в другите стаи. Отворена енциклопедия върху бюрото. Тъмночервен шезлонг в кът за четене между вградени лавици. Биография на Робърт Луис Стивънсън върху малка масичка. Разделител — сувенир от Белия дом — поставен на страница 75.

Едната стена бе покрита със снимки на Макензи Денис с различни знаменитости — политици, журналисти, кинозвезди. Под тях: Денис, практикуващ екстремни спортове — сърф, катерене по вертикални стени, рали в пресечена местност. После: Денис на фона на бойни действия. Животът зад бюрото на водещия.

Върна се в дневната и заобиколи покрай килима до другата страна на апартамента.

— Шефът иска заключение — ако е убийство, ще дойде — каза Коксън, докато отново набираше клетъчния си телефон в антрето.

Монтоун вдигна показалец: „още малко“.

Той влезе през сводеста врата, водеща към правоъгълна трапезария. Върху голата маса лежеше връзка ключове с тежък сребърен ключодържател с емблемата на канала на Денис. На страничната облегалка на един от столовете висеше изтъркана кожена чанта. Джими я отвори и откри вътре карта за самоличност на Денис, лаптоп, няколко писма без пликосе и самолетен билет до Вашингтон за следващата сутрин. Нямахше бележник с телефонни номера и адреси, нито календар за срещи. Детективът предположи, че по-късно ще открие електронните им аналози в лаптопа.

Въртящи се врати водеха до голяма кухня — по средата безупречно чиста печка, медни съдове, закачени над плот, голям колкото в ресторант. В мивката лежаха нож, вилица и купа за салата с останки от храна. Върху плота до комплект кухненски ножове „Хенкел“ стоеше празна бутилка от светла бира. В хладилника намери четири опаковки с храна от ресторант „Забар“.

През друга врата влезе в сервизен коридор с шахта за боклук, килер за средства за чистене и перална. Коридорът завършваше със сервизен изход. Заключен с резе. Монтоун го отключи и завъртя бравата. Навън имаше площадка и стълбище за надолу, както и още един етаж нагоре. Детективът разгледа вратата отвън — беше лепкава около резето. Качи се по стълбището — друга, този път отключена врата излизаше на покрива.

По-голямата част от покрива бе заета от градина: дървета в саксии, чакъл и площадки от секвоя, меки столове и шезлонги. Монтоун го обиколи. Съседната сграда на юг завършваше три етажа по-надолу. Освен разликата във височината, тясната пропаст между небостъргачите изглеждаше преодолима. Той насочи джобното си фенерче към мястото, където стълбата излизаше на покрива — на места олющена и с оголена смола. Когато се вгледа по-внимателно, забеляза две неправилни драскотини от вътрешната страна на половинметровия парапет от червени тухли, който ограждаше покрива.

Монтоун влезе обратно вътре и застана в дневната, като прехвърляше откритото. В ума му започваше да се оформя

предчувствие. Коксън, който тъкмо завършваше друг разговор, го стрелна с нетърпелив поглед.

— Долу е капитан Джейкс. Навън пристигат екипи от телевизията.

— Ето ти една от възможностите. Човекът се прибира от работа и си хвърля ключовете и чантата на масата. — Докато говореше, Монтоун посочваше към съответните стаи. — Влиза в спалнята и се преоблича. После се упражнява в спортната зала нататък по коридора. Смръква няколко пътечки кокаин...

— Мамка му.

— Остави ме да довърша. Връща се в спалнята, оставя халата си на леглото, взима душ. Има намерение да прекара спокойна вечер, взел си е готова храна, може да погледа някой мач. Вместо това без конкретна причина излиза гол от душ-кабината и се хвърля от прозореца на трийсет и петия етаж.

— Може би е потънал в дълбоко отчаяние?

— Или пък — отново вдигна показалец Монтоун — се прибира вкъщи, прави си тренировката, изядва сандвич и изпива една бира. Докато е под душа, вътре влиза някой, който по-рано се е качил на покрива и е останал достатъчно време, за да облепи резето на сервизния изход с изолирбанд. После без каквито и да е следи от борба се справя с човек, висок един и осемдесет и пет и тежък осемдесет килограма, в достатъчно добра форма, за да се катери по вертикални скали. В безсъзнание или вече мъртъв го завлича в дневната и го хвърля толкова силно, че да разбие каленото стъкло на прозореца.

— Вече мъртъв ли?

Монтоун вдигна ръце.

— Ако ще се самоубиваш, като се хвърляш през прозореца, колкото и да ти се мре, инстинктивно ще скриеш лицето си с длани. — Той имитира движението.

— И какво от това?

— По челото му има парченца стъкло. И нищо по дланите или ръцете. Блъснал се е в прозореца с главата напред. Според мен вече е бил мъртъв.

Коксън се замисли.

— Пропускаш кокаина. Може пък да е летял. Да се е мислил за Супермен.

— Гледал ли си някога този тип по телевизията, Лу?

— Естествено. Стотици пъти.

— Мислеше се за Супермен и без кокаин. Имаше такова его, че в сравнение с него Стийнбреньър прилича на уличен чистач на автомобилни стъкла.

— Може да го пази само за гости.

— А може да го е подхвърлил и убиецът, който го е блъснал през прозореца. Ако такава подробност попадне в таблоидите, хората ще си помислят, че това е обяснението. С други думи, нищо чудно, че е скочил.

— Щом го има, няма начин да го скрием.

— Искам да кажа само, че независимо дали го е използвал, ако се разчуе, злото вече ще е непоправимо.

Вратата на асансьора във фоайето се отвори. От него излязоха две групи детективи от отделението за оглед на местопрестъплението в 23-ти участък. Хората носеха в ръка чантите си и вече си бяха сложили ръкавици. Сержантът ги накара да се подпишат в дневника и им махна да минат, но Монтоун им даде знак да изчакат навън. На лицето му се беше изписало странно изражение.

— Какво има? — попита Коксън.

Въпреки уличния шум детективът чуваше постоянно тихо бръмчене. Приблужи се до телевизора и разгледа монитора. По големия му екран се забелязваше едва видимо смущение. Отдолу светеше зелена лампичка. Монтоун провери частите на системата и видя, че по сигналния индикатор на видеокасетофона премигват други зелени светлинки.

Той се наведе надолу и проучи контролния пулт. После натисна с молив ъгълчето на един от бутоните.

Видеокасетата излезе навън с бръмчене. Детективът я извади — по нито една от страните ѝ нямаше надписи. Бе превъртяна четвърт от лентата.

— Записвал ли е нещо? — попита Коксън.

Монтоун провери индикатора на каналите. Настроен на трети. Погледна зад видеокасетофона и откри, че отзад излиза троен кабел. Бяха включени три минижака за запис — жълт, бял и червен.

— Не оттук — отвърна той.

Детективът вкара касетата обратно и я пренави. Четиримата от ООМ се бяха струпали до вратата и полагаха всички усилия да не изглеждат заинтригувани. Монтоун кимна на Коксън.

— Извинете ни за малко, момчета — каза лейтенантът и затвори вратата пред лицата им.

После застана до Монтоун на няколко крачки пред големия екран. Дватамата зачакаха. Лентата се пренави. Детективът натисна бутона за включване с върха на молива си. Изписа се съобщение за начало на записа, после екранът потъмня и накрая се появи образ.

От монитора ги гледаше Макензи Денис. Камерата го хващаше до средата на голите гърди, точно под раменете. Намираще се в същата тази стая. Зад него се виждаше ъгълът на едно от абстрактните платна. Гледаше право към обектива. Влажна коса, сресана назад. На дългото му, бледо, познато лице нямаше каквито и да е следи от емоция — не уверената всезнаеща маска на телевизионен водещ, а безизразност, която веднага правеше впечатление.

— Аз съм виновен... — започна той. Напрегнат глас, по-висок, отколкото бяха свикнали. — ... за толкова много неща. Но най-вече за престъпления срещу истината.

Монтоун внимателно наблюдаваше очите му — те изобщо не се откъсваха от обектива.

— Възползвах се от доверието, което ми оказвахте. Правех го, като представях лъжлива картина на света, несъответстваща на действителността. Съзнателно участвах в заговор срещу истината. Извърших тези престъпни деяния по собствена воля в замяна на богатство и културна власт. Нещо повече, аз извърших тези престъпления — срещу вас, моите зрители — скрит зад маската на доверен приятел, когото вие канехте в собствения си дом.

— Какво е това, мамка му... — промълви Коксън.

— ... Онова, което ви разказвах, беше полуистина или чиста лъжа. Вместо факти ви представях измислици. Вместо искрени чувства ви заблуждавах с измамна сантименталност, целяща единствено да ви направи слепи за истината.

Нямах намерение да ви информирам, а да отвличам вниманието ви с тревоги по въпроси, които нямат истинско значение за вашия живот, да ви подхвърлям лъжи, които служат на интересите на богатите и могъщите в нашето общество. Оставих се да бъда

използван от сили, които искат само да контролират мисленето ви, да взимат парите ви и да ви подчиняват на волята си. Предупреждавам ви — ние не сме мъдреци или оракули, ние сме продавачи на страх.

Сега погледът на Денис бе тежък, хипнотизиран. Когато замълча, Монтоун се наведе напред и напрегна слух да чуе какво друго е записал микрофонът.

— Съзнателно продадох душата си на тези врагове на общото благо. Предадох ви. Моля ви за прошка за престъпленията ми. Това наказание е справедливо.

При последните думи гласът му секна и чувствата му най-последно се проявиха. Последва мълчание. Монтоун продължаваше да наблюдава очите му.

Макензи Денис колебливо се изправи на крака. За миг гениталиите му се показаха на екрана. Той леко залитна и после изчезна. Записът продължи.

Коксън погледна Монтоун, който се приближи до тонколониите и се вслуша, вдигнал ръка за тишина.

Мигове по-късно чува трясъка от разбития прозорец — толкова шокиращо силно, че отскочи назад. Нямаше нито глас, нито вик. После през счупеното стъкло нахлува вятърът и безразличният шум на града.

Записът продължи — ъгъл на стол, част от картина, но никакви други звуци или движения — още две и половина минути преди екранът да потъмнее.

Шапката не й стоеше добре, пръснатите отгоре декоративни рози се поклащаха винаги щом завъртеше глава.

Широкополите шапки с цветя бяха един от „атрибутите на летния сезон“ — толкова често я цитираха в списанията, — но тази вечер Тайлър Ангстръм не се чувстваше толкова „водещ моден арбитър“, колкото жертва на капризите на дизайнери женомразци.

Тайлър взе чаша шампанско от подноса на минаващ покрай нея сервитьор и си избра миниатюрен сандвич. Тъй като отказваха да поднасят каквато и да е истинска храна, тя се нуждаеше от нещо, за да зарежда неуморната си нервна система. Дрехите й стояха по начин, който караше дори силните жени да плачат от завист, но застанала

сама пред огледалото, Тайлър съзнаваше, че фигурата ѝ се дължи повече на специално предписваните ѝ лекарства, отколкото на генетиката.

Петгодишната ѝ кариера на топмодел не бе помогнала особено на женското ѝ самочувствие — тъкмо обратното, накрая ѝ се струваше, че е безполова като марсианец. Ушите ѝ стърчаха като на герой от анимационен филм и ако принадлежеше на жена, по-ниска от нейните метър седемдесет и пет, лицето ѝ — с фини скули и поразителна красота — можеше да се опише като „лице на елф“. Ангажиментите ѝ като модел неизбежно я бяха отвели до второстепенни постове в модната империя — Германия, Палм Спрингс, Маями. Париж и Милано останаха само мечти. Където и да идеше, хората от бранша се отнасяха с нея като с вещ. Не можеше да го понася. И напусна.

Мощен взрив на дискомузика я върна в галерията на голямата бална зала. Винаги, когато искаше да отпразнува някакво безсмислено постижение — този път беше нещо като обикновена годишнина, — тази моделиерска тълпа установяваше нови стандарти на перверзни крайности. Във въздуха летяха балони и конфети. Група папараци посрещаша с експлозии от светкавици появата на всеки нов промишлен аристократ. Високо над навалищата се издигаха снимки от стари корици на списания.

Тайлър се облегна на парапета на мецанина и плъзна поглед по тълпата, като напразно търсеше човека, с когото беше дошла. След като го запозна с всеки срещнат, Тери изчезна от радара ѝ за близо два часа. В тази навалища нямаше проблем да загубиш някого, но отсъствието му я хвърляше в дълбока тревога — вече смяташе, че вероятността между двама им да стане нещо е по-малко от нулева.

Английски писател, автор на бестселъри с невероятно привлекателна външност, притежаващ и онова неуловимо качество, което гарантираше да повали Манхатън на колене: оригиналност. Защо му трябваше да стои при нея, когато имаше толкова голяма възможност за избор?

— Трябва да забраним такива събирания.

Тя се завъртя. Тери Кийс стоеше точно зад нея и лукаво се усмихваше. Двуреден черен ленен костюм, абаносово бастунче и необходимата самоувереност, за да го носи.

— Вече започвах да си мисля, че си избягал от мен — каза тя, като заложи на искреността, риск, който понякога се изплащаше с огромни дивиденди.

— Скъпа моя, не съм в състояние да откъсна поглед от теб — отвърна той и се превъплати в Кари Грант, като я хвана за ръка и застана до нея на балкона.

— Бихте ли желали и сирене със сандвича, господине?

Тери се засмя. Добре.

— Вярно е, Тайлър — каза той, като я гледаше, искрено развеселен. — А и ти тотално ме порази. Трябва да познаваш абсолютно всички в тази зала.

Тя погледна надолу към тълпата. Тази мисъл повече я потисна, отколкото ѝ достави удоволствие.

— По-добре да ги познавам. Аз пиша проклетия списък с поканените.

Възбуда обзе навалищата около застлания с червен килим вход — по стълбището се качваше някой съпружески екип кинозвезди. По стените се издигнаха високи сенки от светкавиците на фотоапаратите.

Той се наведе и се облегна с лакти на парапета.

— Страхотно шоу, нали? Ако в залата избухне бомба, Америка може да загуби цялата си управляваща класа. Пък и вие не би трябвало да имате такава.

— Недей да го казваш на никого.

— Всички състояния, които са натрупали. Всички тайни, които пазят. За Бога, Тайлър, ти трябва да си от малкото хора тук, които знаят какви са повечето от тях.

— Нали за това плащат на хората от рекламата, Тери. Да ги пазят. Той разбиращо я погледна.

— Искаш ли да ме целунеш и да ми разкажеш?

Тайлър извърна очи, когато лицето ѝ се изчерви, сякаш от повишено кръвно налягане.

— Какво ще кажеш първо да ме целунеш, а после да ми разкажеш? — Тери се засмя и на нея ѝ се стори, че смехът му звучи едновременно очарователно и жестоко. — Не зная дали си готова за мен.

— Сигурно в затвора не си ходил на много срещи? — смутено попита тя.

— Не, скъпа. Там прекарваш повечето време в опити да избегнеш срещите. — Той плавно плъзна ръка около копринения шал на хълбоците ѝ. — Но като се замисля, би ми харесвало, Тайлър. Даже много.

— Какво?

— Да ходя с теб.

Тери прокара длан по кръста ѝ и безсрамно я изгледа от горе до долу. Лицето ѝ трябва да издаваше чувствата ѝ, защото той извади от джоба си ключ от хотелска стая в „Плаза“.

— В хладилника съм оставил шампанско. Ако смяташ, че си изпълнила служебните си задължения.

Тери притисна твърдата си длан към бедрото ѝ, а другата към кръста ѝ. Коленете ѝ започнаха да треперят. Той здраво я прегърна и я поведе към асансьора, без да престава да я притиска към себе си. Хората като че ли ги забелязваха, но нея вече изобщо не я интересуваха.

Докато вратите на асансьора се затваряха, навалицата долу беше обхваната от вълнение — разнесе се мъчителен вик „Не!“ и други тревожни възгласи, малки групички хора се хвърляха към „Оук бар“ или към телевизора за потвърждение.

Си Ен Ен вече предаваше на живо от местопрестъплението пред ресторанта на Шейсет и девета улица.

---

[1] Ежегодни награди на Националната академия за телевизионни изкуства и науки на САЩ. — Б.пр. ↑

2.

ПЪРВИЯТ ПРИРОДЕН ЗАКОН

Тъй като природното състояние на човека е война на всеки срещу всеки, всеки човек има право на всичко, дори на тялото на друг...

Това се отнася и за тази война на всеки срещу всеки: оправдани са всякакви действия. Представите за добро и зло, правда и неправда нямат място тук. Насилието и измамата са две основни достойнства...

В отмъщението човек не трябва да се води от това колко голямо е причиненото зло, а колко голяма ще е ползата за него. Думите са прекалено слаби, за да обуздаят човешките амбиции, алчност и други страсти без страха от някаква ограничаваща сила...

В това състояние на война няма място за промишленост, няма отчитане на време, няма изкуство, писменост, общество. И което е най-ужасно, в него властва постоянен страх и опасност от насилствена смърт, и човешкият живот е самотен, нещастен, отвратителен, брутален и кратък...

Томас Хобс^[1],
„Левиатан“ (1651)

Когато излезли от природното състояние и влезли в обществото, хората се договорили само един от тях да не се подчинява на закони и да запази цялата свобода на това природно

състояние, и безнаказано да върши беззакония. Това доказва следното: хората са толкова глупави, че полагат усилия да избегнат злините, които могат да им причинят невестулки или лисици, но са доволни и не само това, а и смятат за безопасно да бъдат поглъщани от лъвовете.

Джон Лок^[2], „Два трактата на управлението“ (1690)

Откъси от бележник, открит сред вещите на Тери Кийс

Към дванайсет и половина през нощта знаеха и следното: единственият отпечатък от крак, който Монтоун откри на килима в дневната, отговаряше на чифт обувки в гардероба на Денис, в телефонния му секретар нямаше непроверени съобщения и бутонът за повторно набиране на телефона му ги свърза с млада жена на име Луиза Фернандес, която през последните пет месеца работела като лична секретарка на водещия.

Госпожица Фернандес пристигна в апартамента малко след един часа през нощта. Тя беше привлекателна двайсет и шест годишна жена, родена в Маями, със слънчев загар и онзи лъскав водопад от гъста кестенява коса, който може да се види по рекламите на шампоани. Родителите ѝ бяха родени в Куба, но Луиза говореше английски без акцент и представляваше отличен пример за спретнато амбициозно работещо момиче, каквито продължаваха да прииждат с хиляди в Ню Йорк. Монтоун не остана с впечатление, че тя е типична истеричка, но Луиза дълго плака при новината за шефа ѝ.

Разговаряха във фойето пред апартамента. Детективът си водеше бележки, подаваше ѝ все нови тоалетни кърпички и от време на време поглеждаше към подгъва на плисираната ѝ тъмносиня поличка, който постоянно се плъзгаше нагоре по голите ѝ кафяви крака, още откакто седнаха. Той определи и потисна привличането си към нея като инстинктивна реакция към скръбта на толкова млада и красива жена.

— Досега никой от познатите ми не е умираал — каза Луиза.

Според нейното описание, работата ѝ била като на домакиня от петдесетте години без каквато и да е дългосрочна изгода или осигуровка. Телевизионната компания ѝ плащала заплата като на новопостъпил патрулен полицаи, за да изпълнява поръчките на Денис, да носи дрехите му на химическо чистене, да купува коледните му подаръци и може би от време на време, помисли си Монтоун, да изпълнява най-традиционната брачна функция.

Луиза му каза, че купила готовата храна, която детективът бе открил в хладилника, и я донесла приблизително в шест и половина. Влязла вътре със собствения си ключ и не видяла никого. После отишла на вечеря с приятели и се прибрала вкъщи в единайсет и половина, за да открие в телефонния си секретар съобщение от Денис — получено в 19:35 ч. — който я молел да му купи билети за бродуейски мюзикъл за през уикенда. Нищо, което да предполага намерение да се хвърли през прозореца.

— Кога го видя за последен път, Луиза? — попита Джими.

— Разговаряхме в студиото към пет, преди предаването. Обикновено правехме така — проверка в края на деня. Помоли ме да му купя нещо от „Забар“.

— Нещо необичайно в поръчката?

— Не, както обикновено.

— Спомена ли да има някакви планове за вечерта?

Тя поклати глава.

— Каза, че бил уморен. Утре — предполагам, че вече е днес, нали? — трябваше да води предаването от Вашингтон и искаше да си почине. — Тя избърса от окото си нова сълза.

— Забеляза ли нещо необичайно в работата му?

Луиза се замисли за миг.

— Не.

— Да е разговарял или споменавал за някого, когото не познаваш?

— През по-голямата част от деня се въртях наоколо. Всъщност, не ме питате за това. Не, никой, който да се отличава с нещо.

— Видя ли някой да се мотае около апартамента? По стълбището? В асансьора?

— Не.

— Да е получавал заплахи по телефона? Писма от луди почитатели? Някой да го е преследвал?

— Не. Искам да кажа, може и да е имало нещо такова. Но не ми е известно.

— Знаеш ли дали е имал видеокамера?

Това я разтърси и стана още по-бледа, въпреки загара си. По лицето ѝ се изписа мъка и тя притисна ръка към челото си.

— Мамка му.

Монтоун зачака. На коляното ѝ цопна голяма сълза.

— Майка ми ще ме убие. Ще ме убие и после ще умре от инфаркт.

Детективът мълчеше. Един от отдела, Майк Мърфи избра този момент, за да излезе от асансьора. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато Монтоун му махна да влезе в апартамента. После подаде на Луиза нова кърпичка.

— Открили сте касетата, нали? — попита тя. Очите ѝ бяха зачервени.

Той кимна, но освен че едва дишаше, съзнаваше, че ще чуе най-лесно изтръгваното от него признание или нещо още по-интересно.

Луиза малко сниши глас, наведе се напред и го погледна изпод бретона си.

— Когато ме интервюираха за тази работа, ме предупредиха за него, разбирате ли?

— Кой те е предупредил, мила?

— Някакви момичета в офиса. Тогава работех временно и един ден, както си пиша на бюрото, той неочаквано дойде при мен и ме заговори.

— Господин Денис.

— Мак. Всички му викаха Мак. Имате ли цигари?

Монтоун ѝ даде цигара и я запали, всичко това само за около две секунди. Макар че вече не пушеше, винаги носеше в себе си по пакет за престъпници, информатори и свидетели. Луиза дълбоко си дръпна и се наведе над кръстосаните си крака. Обувката на горния ѝ крак се поклащаше насам-натам в бавен ритъм. При движението сухожилията на ходилото ѝ изпъкваха. Сковаността ѝ се бе стопила, наред с голяма част от изтънчеността, скриваща под себе си истинското момиче —

лукава земност, която правеше сексуалната ѝ връзка с Денис по-разбираема.

Първият принцип на действие на Монтоун: чакай достатъчно време, дръж си устата затворена и хората сами ще ти се разкрият.

— Та значи ми каза, че секретарката му току-що го е напуснала и ѝ търси заместничка. Описа ми какво трябва да правя. А аз си хапех устните, за да не кажа „да“ прекалено бързо.

— И някое от момичетата те е предупредило, какво че... сред задълженията ти може да има и такива, за които да не ти е споменал.

Тя кимна, благодарна, че ѝ е помогнал, без да се интересува дали онова, което е сторила, е лошо или дори изненадващо.

— Та мина около месец и ние, нали разбирате, една нощ се свалихме. Той започна пръв и аз... знам, че е адски лоша идея и затова не се опитвам да изкарам връзката ни нещо повече, отколкото беше... но предполагам, че съм се оставила, нали?

— Колко често?

— Горедолу веднъж седмично. В спокойна вечер, когато не му се налагаше да носи смокинг. Телефонираше ми. И аз отивах при него.

— Някога излизали ли сте заедно?

Тя издуха дима и наведе глава така, сякаш въпросът е смешен.

— Той ми беше шеф.

— Някога оставала ли си за цяла нощ?

— Не. Сутрин трябваше да ставам рано и да ходя на работа.

— Какво изпитваше към него?

Луиза го погледна така, като че ли не разбираше въпроса.

— Харесваше ли го?

— А, не, не много. Той живееше в свой собствен свят, нали разбирате? В центъра на вселената. Един ден го заварих да прави тежкарски пози пред огледалото в спортната си зала. Той даже не се засрами, само каза: „Не е зле за четирийсет и осем, а?“ — Тя забели очи.

— Някога виждала ли си го да взима наркотици?

— Никога не съм го виждала да пие дори втора бира.

— Кажете сега за онзи видеозапис.

— Добре. Преди около два месеца Мак извади оная видеокамера, монтира я на статива до леглото и... нали знаете... — Луиза сведе

поглед към пода, леко се изчерви и изтръска цигарата, въпреки че нямаше пепел.

— Записал ви е как се любите.

— Да. И после искаше да гледаме касетата. Той се изкефи, ама на мене ми стана гадно. Предполагам, че беше свикнал да се гледа по телевизията повече от мен.

Страхотно — малко ирония.

— И ти е било неудобно.

— Завърших католическо училище, разбирате ли? Помолих го да я изтрие, той ми обеща и каза, че освен това нямало да я показва на никого. Сега сигурно ще свърши в някое порносписание. И без това вече съм загазила, нали?

— Имаш ли си приятел, Луиза? В момента ходиш ли с някого?

— Не.

— Наоколо ти не се ли навъртат бивши гаджета?

— Не. — Въпросът му като че ли я раздразни.

— Къде си била към десет и четирийсет и пет?

— В ресторанта.

— С петима приятели, нали така?

— Точно така.

— Значи е много вероятно да не си бутнала шефа си през онзи прозорец.

Очите ѝ се разшириха.

— Бутнал ли го е някой?

— Така ли казах? Не, казах, че ти не си го бутнала.

— А, не. Господи! Разбира се, че не съм.

— Тогава защо да си загазила?

Тя очевидно се отпусна и се огледа наоколо за място, където да изгаси фаса си. Монтоун също се завъртя и не откри нищо подходящо, затова взе угарката от ръката ѝ, любезно се усмихна и я внесе в апартамента.

С ръкавици и памучни терлици, двете групи от ООМ пълзяха из дневната, сега пресечена от дълги пластмасови ленти, събираха влакна и търсеха отпечатъци. Един от тях беше отворил лаптопа на Денис върху масата в трапезарията. Монтоун мислено си отбеляза да провери съдържанието му.

Мърфи стоеше в кухнята заедно с Ханк Лопес, може би най-мързеливият детектив в управлението, който работеше нощна смяна. Лопес го стрелна със зъл поглед — той трябва да бе следващият в списъка и Коксън го беше подминал, досети се Монтоун. Нищо чудно. На него му се свидеше да ти даде даже молив назаем.

Когато Монтоун занесе цигарата в умивалника и я угаси с вода, на тлъстото румено лице на дебелия и спокоен Мърфи се изписа глуповата усмивка.

— Значи я е чукал, нали? — попита той.

— Само за това мислиш, Мърф. — Монтоун пусна фасата в кошчето за боклук. — Най-много веднъж седмично.

Мърфи издаде онзи свой хриплив тютюнджийски смях и протегна ръка. Лопес му подаде петачка.

— Иди, че вярвай в доброто у хората и само гледай докъде ще те доведе това — измърмори Лопес.

— Да — рече Мърфи и пъкна банкнотата в джоба си с дебелите си, сръчни пръсти. — Той беше и един от моите примери за подражание, Ханк. Тоя тип можеше даже да чете.

— Не говорех за него — отвърна Лопес, загледан в кръстосаните крака на Луиза.

— Тя казва, че наистина имал видеокамера — каза Монтоун, после сниши глас. — И освен ако не я е изтрил, тук някъде има друга касета, която ми се иска да изгледам много повече, отколкото „Батман“.

— С тях двамата ли? — оживено попита Мърфи. — Да ти трябва помощ, Джими?

В кабинета на Денис Монтоун откри шкаф, пълен с видеокасети. Надписите показваха, че записите са от предаванията му. Детективът нареди на един от патрулните да ги събере в кашон, за да може да ги вземе със себе си вкъщи и да се увери, че няма други изненади.

Камерата, „Панасоник Хай-8“, бе грижливо поставена върху няколко папки в най-долното чекмедже на бюрото. Стативът намери в килера зад бюрото. Монтоун повика хората от ООМ да потърсят отпечатъци, убеден, че усилията им няма да се увенчаят с успех.

После отново отиде при Луиза. Току-що ѝ бяха взели отпечатъци. Тя тревожно го погледна, сякаш следваха снимките и идентифицирането на заподозрения. Монтоун ѝ обясни, че това е

стандартна процедура, за да могат да елиминират отпечатъците ѝ, ако ги открият в апартамента.

Помоли я за ключа от жилището на Денис и ѝ каза, че всички лични вещи, които е оставила там, ще са на нейно разположение веднага щом завършат разследването. Тя свали ключа от ключодържателя си с емблемата на университета в Маями. Монтоун го прибра в джоба си и ѝ даде визитката си, ограда номера на войсмейла си в случай, че момичето си спомни нещо и я предупреди, че навярно отново ще се наложи да разговаря с нея.

Луиза изчисти упоритото мастило от пръстите си с нова кърпичка, взе картичката му и я разгледа, като че ли се опитваше да запомни номерата. Монтоун се досети, че не ѝ се прибира в празния апартамент, където щеше да лежи будна и да си мисли, че любовникът ѝ се е разплескал на тротоара. Той внимателно я хвана за лакътя и я изпрати до асансьора.

— Господи. Даже не ми хрумна — впила поглед в пода каза тя, когато стигнаха по средата на коридора.

— Какво?

— Оставам без работа.

Монтоун изчака малко.

— Не че ме интересува, но мога ли да ти дам един съвет, Луиза?

Тя го погледна и кимна с леко увиснала челюст.

— Ако някой от медиите се опита да купи онова, което знаеш, а те със сигурност ще го направят, кажи им да се разкарат. Ще ти досаждат непрекъснато — хора, за които никога не си чувала, ще се правят на най-добрите ти приятели. Просто знай, че не си длъжна да отговаряш на каквито и да е въпроси, даже да ги задавам аз, ако те карат да се чувстваш неспокойна. В такъв случай си вземи адвокат и той ще отговаря вместо теб — затова им плащат, да понасят ударите.

Тоя тип, на когото си му носила мръсните ризи на пране и си му купувала нещо за ядене, сега той е мъртъв и ти продължаваш да живееш живота си. Изглеждаш ми добро момиче. Не е нужно никой да знае за вас двамата, за никаква видеокасета, защото няма да научат от мен.

Тя си играеше с размъкната нишка на ръкава си, после вдигна поглед към него и сбърчи лице в опит да не заплаче.

— Благодаря — успя да промълви Луиза.

— Запомни какво ти казах.

Вратите се отвориха. Тълпата навън бе нараснала до повече от двеста души — редица от униформени полицаи задържаха глутницата репортери, които се натискаха към предния вход. Гледката потвърждаваше страховете на Луиза. Тя започна да губи самообладание.

Монтоун ѝ каза да остане там, отиде при един от полицаите, когото познаваше, после махна с ръка на набития портиер на сградата да се приближи. Той поверително постави ръка на рамото му и сниши глас, предварително прочел името от табелката му.

— Арти, ще съм ти много благодарен, ако придружиш младата дама без нашите приятелчета навън да ѝ досаждат.

— През мазето — няма проблем — бързо отвърна портиерът. — Служебният вход излиза на една от пресечките на Шейсет и осма. Даже още не е отцепена. Монтоун се обърна към униформения.

— Вземи я с колата си, откарай я вкъщи и я придружи до апартамента ѝ. Провери килерите, погледни под леглото, накарай я да се почувства в безопасност, преди да си тръгнеш. Искам през остатъка от нощта пред блока ѝ да пази патрулен автомобил и утре цял ден да минавате на проверка.

Той ги отведе обратно при Луиза, обясни ѝ плана, хвана в ръце изцапаната ѝ с мастило длан и ѝ изрази съчувствието си, като тайно се надяваше човекът, бутнал Макензи Денис, поради някаква причина да не е решил, че тя е следващата в списъка му. Портиерът и полицаят я придружиха надолу по стълбището.

В отсрещния край на фойето се бяха събрали големите шефове — капитан Дан Джейкс Напетия, облечен в един от хиляда и петстотин доларовите си костюми и хвърлящ отблясъци с осемнайсеткаратовите си ръкавели, успокояваше районния командир Фланигън и началника на криминалния сектор Бил Фоли, които току-що бяха пристигнали от централата. Коксън се мотаеше зад групата и поглеждаше към Монтоун, докато чакаше шефовете да решат кой ще се заеме с пресконференцията. Напетия Дан видя Монтоун до асансьора и му махна с ръка да се приближи.

— Телевизията вече е смъкнала знамето до средата на мачтата, за Бога — каза началникът. — Измъкнаха президента от вечеря в Бевърли

Хилс по случай някакви награди. Ще вземе нощния самолет. Този човек е мой личен приятел.

— Вече започва да става напечено — рече Фоли, като нервно поглеждаше към тълпата.

— Нещо от момичето, Джими? — попита Дан Джейкс.

Монтоун се ръкува с всички. Нямаше запознаване — познаваха го и присъствието му ги радваше. Тъй като вече бяха по-скоро политици, отколкото ченгета, фактът, че с работата се е заело едно от светилата в управлението, им действаше успокоително.

— Открих видеокамерата. Очевидно му е доставяло удоволствие да се гледа.

— Това е престъпление — продължи Монтоун и им изложи основните подробности. — Нямаме свидетели или заподозрени, но това е престъпление. Убийство.

Тишината надвисна като скала — всички очакваха реакцията на началника. Той разглеждаше безукорния си маникюр.

— Трябва да направим изявление, иначе цяла нощ ще висят тук — каза той и кимна към пресата навън.

— Продължавай, Джими — каза Дан Джейкс.

— След като Денис е изхвърчал през прозореца, някой е преместил камерата и статива. Никой не е видял стъклото да пада преди трупа, следователно не го е строшил предварително, да речем със стол, след което да е прибрал камерата и да е скочил. Докато не проверим записа, няма да разберем дали е същата камера, с която е направен записът, но предполагам, че е така. Някой я е върнал обратно в бюрото. И е загладил килима — няма следи от статива.

— Защо му е да го прави, мамка му? — ядосано попита Коксън. Стомахът му изкъркори и той потръпна, вечно на път към язвата.

— Дай ми малко време, Лу, минали са само два часа. — Монтоун погледна към шефовете си за подкрепа, но лицето на началника му остана каменно.

— Ами онази касета с изповедта? — попита той. Джейкс и Фланигън вече се бяха качвали да я гледат, но не и Фоли.

— Този тип си изкарваше адски добри пари, като правеше да изглежда така, сякаш не чете, докато четеше.

— И какво е чел в този случай?

— Може би готов текст. Зад камерата. Тази „изповед“ ми прозвуча като предварително подготвена.

— Значи твърдиш категорично, че не е самоубийство.

— Заради две неща: самоубийците скачат с краката напред и почти никога не го правят по гол задник. Този тип е излетял с главата надолу, а и доколкото го познавам, суетата не би му позволила да скочи гол.

Началникът отново погледна към репортерите откъм другата страна на стъклената стена на фойето. Блуждаещите светлини ги караха да тичат, за да заснемат нещо интересно и да се приготвят за близките кадри.

Напетия Дан даде знак на Монтоун.

— Благодаря ти, Джими. Извини ни за една минута.

Детективът се отдалечи. Докато ги гледаше да се съвещават като спортни рефери, му се прииска все още да пуши. През повечето време приказваше началникът, като разпалено ръкомахаше. Накрая очевидно стигнаха до някакво заключение и Напетия Дан и Коксън отидоха при Монтоун, докато големите шефове излязоха навън, за да се изправят пред камерите.

— Искаме да продължиш, Джими — каза Дан.

— Картбланш ли ми давате? — попита детективът, като подчертано гледаше към Коксън.

— Картбланш. Спецчаст. Даваме ти изключителни правомощия.

— Тази нощ няма да кажа на никого, че е убийство, капитане. Ще им изложа фактите, това е. И няма да кажа нито дума за онзи запис. Запечатвам го, заключвам го и го пращам в Пещерата.

— Това е добре — отвърна Дан, като хвърли отблясъци с ръкавелите си. — Случаят е твой, Джими. Ще трябва да дадеш изявление за медиите. Знаеш процедурата.

— Съобщи ми кой искаш да влезе в групата ти — каза Коксън.

Монтоун мрачно кимна и се ръкува с двамата, преди да последва шефовете горе.

На половин пресечка от тълпата отгатак улицата стоеше висок среброкос старец. Приличаше на почтен гражданин на път за вкъщи,

но отблизо можеше да се види, че ръбовете на чистия му шлифер и токовете на тежките му обувки са изтъркани.

Когато чу по радиото в хотелската си стая за смъртта на водещия, старецът бързо прерови бележника си с налепени вестникарски изрезки.

Ето я, груповата снимка във вестник отпреди три седмици — Тери Кийс, застанал точно до рамото на мъртвия журналист.

Тласкан от инстинкта си, старецът веднага бе тръгнал на север по Пето авеню. Онова, което очакваше, беше започнало. Телевизионни коли задръстваха улиците около мястото. Тълпата постоянно растеше.

— Викат, че бил скочил — обясняваше латиноамериканец на момиче с безизразно лице. — Ей го де е паднал, точно тука. Видях ги да чистят кръвта.

— Бил е бутнат — каза сякаш на себе си старецът с чист британски акцент.

— По радиото рекоха, че било самоубийство — възрази момичето.

— Бутнат е — повтори англичанинът, вперил поглед в строшения прозорец. Присъствието му бе някак смуцаващо, излъчваше непроницаема скованост. Двамата млади предпазливо се спогледаха и отминаха нататък.

Англичанинът остана зад загражденията около час, като наблюдаваше всичко.

— Към десет и четирийсет и пет тази вечер господин Макензи Денис е паднал от прозореца на апартамента си на трийсет и петия етаж — каза Монтоун. — Полицаяте от деветнайсети участък са пристигнали след минути. Смъртта на господин Денис е констатирана на място и трупът му е откаран в патоанатомията, където утре ще му бъде направена аутопсия.

Репортерите, които тикаха микрофоните си в лицето му, едновременно закрепяха въпроси за вероятността от убийство. Детективът им махна, с което извинително загатваше, че би искал да им помогне, но ръцете му са вързани: знаеха процедурата.

— Съжалявам, приятели, това е всичко, с което разполагаме.

Униформените преградиха пътя им, докато Монтоун се вмъкваше обратно в сградата.

— Изненадан ли си, че ти дадоха този случай, Джими? — извика един от репортерите.

Монтоун хвърли поглед през рамо и уверено се усмихна. На лицето му не се четеше никаква изненада.

— Естествено, че ще поемеш случая, Джими — прошепна Тери Кийс.

„С деветдесет и девет процента сигурност.“

— Доброто начало е половината работа.

Седнал на стол пред телевизора в апартамента си в „Плаза“, Кийс натисна бутон за изключване на звука, когато на екрана се появи репортерът на Си Ен Ен на местопрестъплението. Тери погледна надолу към светещите стрелки на ролекса си. Два и петнайсет.

Хвърли поглед назад към жената на леглото, която тихо похъркваше. Бе заспала само минути след като разтвори два милиграма рохипнол в третата ѝ чаша шампанско.

Кийс безшумно се изправи и влезе в килера. Свали от лавицата малка черна чанта — натъпкана с дрехите и хардуера, които по-рано беше използвал — и я пхна в пътния сак, нарочно оставен да виси на кукичката на отворената врата на килера. Знаеше, че сакът не е привлякъл излишно вниманието на жената, част от романтичната изненада, която ѝ бе приготвил.

Ако беше видяла какво има в чантата, вечерта ѝ изобщо нямаше да завърши толкова приятно.

Върна се обратно в спалнята, отвори голямата, украсена с мъниста ръчна чанта на жената и извади документите ѝ. Когато погледна шофьорската ѝ книжка, той без изненада забеляза, че го е излъгала за възрастта си. След като се увери, че необходимите му телефонни номера и адреси са в бележника ѝ, Кийс го пхна в сака си.

Остави на възглавницата до главата ѝ предварително написаната бележка и една червена роза, закачи поръчката за закуска от външната страна на бравата, нарами сака си и тихо се спусна по задното стълбище до изхода към Петдесет и осма улица. Никой не го видя да излиза.

След като измина двайсетина пресечки на югозапад, той хвърли черната чанта в контейнер за смет до строителен обект. Докато се

отдалечаваше, иззад ъгъла се появи боклукчийската кола. Точно навреме.

Тайлър се събуди в седем часа, когато на вратата почука сервитьорът. Погледът ѝ бе замъглен, слепоочията ѝ пулсираха и нямаше ни най-малка представа къде се намира. Забеляза розата на възглавницата, после се опита да се съсредоточи върху бележката.

06:00 ч.

Скъпа моя Тайлър,

Каква вълшебна нощ! Извинявай, че трябваше да изляза, но закъснявам за работа — навиците на дисциплинирания живот умират трудно, а ти изглеждаше толкова красива и спокойна, че не ми даде сърце да те събудя.

Спомена, че тази вечер щяло да има нов купон. Да. Страхотно. Може ли да доведе със себе си един нов приятел? Той е ерген и защо да не го запознаем с онази твоя приятелка, моделът, за която ми разказваше? Как ѝ беше името? Онази с ужасния проблем с телефонния тормоз? Не беше ли Холи?

Струва ми се, че този мой приятел може да ѝ хареса. Той е прочут полицейски детектив.

По-късно ще си поговорим.

Твой Тери

Тя прочете писмото, облече си халат, каза на сервитьора къде да остави подноса, с олюляване влезе в банята и обилно повърна.

Отпусната върху студените плочки на пода и подгизнала от пот, Тайлър осъзна, че все още стиска бележката в ръка. Заглади гънките ѝ и след като я препрочете, успя смътно да си спомни, че е била цялостно и неведнъж опустошена. Споменът бе мъгляв, но писмото звучеше бодро, сякаш той смяташе, че са прекарвали чудесно. Наричаше я „скъпа“ и казваше, че изглежда красива. Прекрасно. Още

по-окуражително беше предложението да прекарат заедно и тази вечер.

Тайлър вдигна очи и се видя в огромното огледало.

Синкави охлузвания загрозяваха китките и предмишниците ѝ. Тя се завъртя и разбра, че овалните петна по вътрешната страна на бедрото ѝ са отпечатъци от пръсти. Остро усещане прониза стомаха ѝ, когато внезапно си спомни миг от нощта — те двамата с преплетени тела. Колко силен бе той, докато я караше да се наведе и...

— О, Божичко!

Отново ѝ се пригади и я полазиха тръпки. Тайлър вдигна поглед и видя, че от обезцветено петно в ъгъла на тавана капе тъмна вода. Парче от тапета се беше отлепило от стената.

„Лесно ти излизат синини — напомни си тя. — Недей да правиш повече това, ако не е необходимо, защото добрата новина е, че може би си имаш гадже.“

Монтоун вкара първия ключ, когато чу, че вътре звъни телефон. Отвори трите ключалки, втурна се в дневната си, остави кашона с компютъра на Денис и видеокасетите и вдигна слушалката тъкмо преди да се включи телефонният секретар.

— Монтоун.

— Джими, тук е Тери Кийс.

— Ей, как си?

— Не ти звъня прекалено рано, нали?

— Не, ни най-малко. — Джими си погледна часовника: осем и пет.

— Добре, добре. Господи, Джими, току-що те видях по новините.

— Нима? Как изглеждах?

— Какво да ти кажа? Ти си истинският живот. С една дума, удивително е. Снощи бяхме на онзи голям купон, когато съобщиха за Денис, и все едно, че падна бомба.

— Когато хората често гледат някого по телевизията, им се струва, че го познават — отвърна Монтоун.

— Но аз наистина го познавах. Запознахме се преди около три седмици. Приказвахме на някаква веранда в продължение на... не зная,

трябва да е имало половин час.

— Къде се запознахте?

— На някакъв купон в Хамптън. Едно от онези изпитания, на които постоянно ме подлага моят издател.

Монтоун седна на стола.

— Как ти се стори той?

Замислено мълчание.

— Държа се добре. Малко надменен, със съзнание за собствената си важност. Любезен, но сдържан. Искаше да се увери с кого разговаря, преди да се разкрие.

— На купона имаше ли наркотици?

— Мили Боже, нима хората още се дрогират?

— Ще се изненадаш.

— Мисля, че пиеше бяло вино. Не ми приличаше на наркоман — прекалено суетен беше. А и страхотен курвар.

— А стига бе.

— Опитваше се да сваля абсолютно всичко живо под четирийсет и с дамска чантичка.

— Сам ли беше?

— Поне останах с такова впечатление — извинявай, Джими, сигурно имаш адски много работа. Просто исках пак да ти благодаря за предложената от теб помощ. Мислих си само да оставя съобщение на телефонния ти секретар.

— Предложението все още е в сила. Ако искаш да дойдеш и да се помотаеш заедно с нас днес, това ще е точно каквото ти трябва.

Кийс замълча. После предпазливо и сякаш почтително попита:

— Да не би да ми казваш каквото ми се струва, че казваш?

— Засега недей да ме цитираш.

— Убийство.

— Това е една от възможностите. Нали искаше да проследиш разследване отначало докрай?

— Само ако си сигурен, че няма да ти се пречкам.

— Както каза, ти си го познавал. Може да ни съобщиш нещо, което да ни влезе в работа.

„Ти също си го познавал, нали, Джими?“

— С удоволствие ще ти помогна с каквото мога.

Монтоун му даде адреса на патоанатомията. Аутопсията щеше да се проведе в единайсет.

Трябваше да сподели идеята с Мърфи и останалите си хора, но щом за този случай щеше да има книга, за разлика от евтините романчета, наводнили пазара след ареста на Плужека, Монтоун с готовност щеше да допусне в разследването писател. Беше по-добре да контролира информационния поток, отколкото да остави Кийс сам да души наоколо. Дори не трябваше да известява за това началството. След като няколко години бе работил като детектив в този град, Монтоун знаеше някой и друг номер.

Той изключи телефона и отиде в спалнята си. Огледът на местопрестъплението и първоначалните процедури бяха отнели цялата нощ. Два часа сън и щеше да е готов да продължи.

Тери Кийс остави клетъчния телефон на ръба на покрива, но продължи да наблюдава Монтоун с бинокъла, докато детективът влезе в спалнята си и спусна щорите. Апартаментът му се намираше на шестия етаж в сграда на Трийсет и седма улица между Осмо и Девето авеню.

След като през последната си година в затвора научи за Джеймс Монтоун, Кийс беше прочел всяка дума, написана за него. Повечето от книгите за случая Слайгоу бяха тъпи, нечетивни опити за печалба от непосредствената сензация, но неговото проучване само започваше оттам. Монтоун отговаряше съвършено на типа, който търсеше. Никой психоаналитик не бе притежавал толкова търпение да се съсредоточи върху даден обект.

Самият Уендъл Слайгоу се беше оказал ценен източник на информация.

С помощта на компютъра си Кийс проникна в банковите сметки, данните за кредитните карти и социалната осигуровка на Монтоун. Детективът бе роден и израснал в Куинс, но плащаше две хиляди и триста месечно за привилегията да спи в Манхатън, докато повечето от колегите му ежедневно пътуваха от предградията в Куинс, Рокланд и Стейтън Айлънд. Кийс знаеше, че Монтоун не би повторил пътуването обратно по моста Трайбъроу — беше хвърлил прекалено много сили, за да си изгради живот на скъпия бряг на реката.

Работнически произход. Златното момче, разкрило големите случаи.

Героят, изправил Плужека пред правосъдието.

С онази наперена, самоуверена усмивка по телевизията.

„Но аз зная цената, която си платил за славата, Джими. Зная за онези посещения в кабинета на психолога в управлението.

За потенето нощем. И спомените за момичето в микробуса.

Когато свършим играта, онези дни ще ти се струват като любимото ти лято.“

Кийс се изправи на покрива на сградата на Трийсет и девета, в която наемаше офис на последния етаж. Името на таблото във фоайето гласеше:

„Хауърд Кърцман, Капитъл инвестмънтс“.

Домашният адрес на Кърцман бе апартамент на Флатбуш авеню, скривалище, което Кийс си беше устроил по време на предишното си идване в Щатите.

Господин Кърцман, както би го описал домоуправителят, бе нисък, топчест мъж на средна възраст с прекрасни посивяващи мустаци. Носеше слухово апаратче и очила с дебели черни рамки, които увеличаваха яркозелените му очи, ходеше с леко накуцване и говореше с отчетлив бруклински акцент. След като нае офиса предишната есен, господин Кърцман никога не беше подавал оплакване, рядко идваше в сградата и не си връше нос а където не му е работа, поради което нито домоуправителят, нито който и да е друг му обръщаше внимание.

Кийс прибра бинокъла в калъфа му и слезе по стълбището. След като се увери, че коридорът е пуст, той влезе в офиса на господин Кърцман и заключи вратата. Остави на бюрото дебелите черни очила и си свали зелените контактни лещи. Намаза краищата на мустаците си с отлепваща течност, после извади от чантата си възтопъл малинов сироп и го изпи със сламка.

Поръча по телефона да доставят цветя в офиса на Тайлър Ангстръм. Докато ядеше зрели черешки и плюеше костилките в

пепелника, той се свързва чрез лаптопа си с брокерска служба, проучи пазарните тенденции за деня и направи три благоразумни хода.

По време на обиколката си из Америка предишната есен той беше открил брокерски сметки в три различни града. През следващите месеци играеше агресивно с акциите си от Лондон, печелеше средно по десет хиляди долара седмично и ги внасяше отново в сметките.

В същото време тайно прехвърли предишните си акции в Щатите. С аванса от новата си книга притежаваше четвърт милион долара, една част в брой, друга в банки на различни имена. Когато отново пристигна в Ню Йорк, във взети под наем пощенски кутии го очакваха повече от двайсет и пет кредитни карти, издадени на тези имена.

За да започне работа по голямата си творба. Окончателният разказ за убийството в Америка.

Кийс остави на бюрото бележника на Тайлър Ангстръм и го прелисти — имена, домашни адреси, частни телефонни номера, факсове, кодове за компютърен достъп, написани с прилежната ѝ ръка. На друго място бе разделила страниците на социални категории като индекс за съставяне на списъци с покани за празненства: „кино“, „мода“, „общество“, „издателска дейност“, „милионери“, „медии“.

Беше се спрял на Тайлър, след като прочете за този списък в статия за нея, поместена в някакво списание. После извърши изчерпателно проучване. Опозна навичките ѝ. Опозна мисленето ѝ. Опозна слабостите ѝ. Импулсивността ѝ се оказа точно толкова полезна, колкото бе преценил — Кийс държеше в ръцете си справочник за градския елит. Той включи ксерокса си, копира всяка страница, ламинира копията, внимателно върна оригиналите и постави бележника в обикновен голям плик.

Кийс свързва телефона си с електронно устройство, поставено в най-горното чекмедже на бюрото си. После включи малък касетофон и го доближи към слушалката: от него се разнесе уличният шум на Ню Йорк. Докато електронното устройство насочваше разговора през един от петдесетте телефонни автомата, които случайно беше избрал, той набра домашния номер на Холи Мюз.

Бедното момиче го бе сменило малко след като получи няколко смущаващи телефонни обаждания.

Чу гласа ѝ, записан на телефонния секретар: нахален, дразнещ, прекалено самоуверен.

— Тук е Холи. Знаете какво да направите и кога да го направите.

Той доближи касетофона до слушалката и остави да се запишат трийсетина секунди уличен шум, после прибави малко дълбоко дишане и затвори.

Кийс си сложи чифт хирургически ръкавици и извади от куфарчето си два вестника. Изрязва с ножици различни букви от материали за Макензи Денис, залепи ги върху лист обикновена копирна хартия, изчака лепилото да изсъхне, сгъна писмото в евтин плик и залепи марка.

После с големи черни букви го адресира до „Госпожа Холи Мюз“.

Отключи вратата на шкафа и провери двата видеокасетофона вътре — записът, който копираше, бе свършил. Извади копието и го пъкна в плик с найлонова изолация, вече адресиран и със залепена марка.

Кийс свали мустаците, дрехите на господин Кърцман и подплънките от кръста си. После заключи очилата, ръкавиците, контактните лещи и електрониката в най-долното чекмедже на кантонерката и отново се преоблече като Тери Кийс — черни дънки, черни маратонки „Найки“, бяла тениска и тъмнокафяво ленено сако. Сложи си бейзболна шапка с емблемата на „Ню Йорк янкис“ и тъмни очила.

След като излезе от офиса, той се спусна по задното стълбище и тръгна на изток по Трийсет и девета улица. Просто за удоволствие остави още едно съобщение на телефонния секретар на Холи Мюз от уличен телефон пред офиса му.

Пътьом пусна писмото до момичето в пощенска кутия, като го държеше за ъглите. Когато стигна до оживената пощенска станция на Трето авеню, той влезе вътре и пъкна плика с касетата в кутията за местна поща.

---

[1] Томас Хобс (1588 — 1679) — английски философ и писател. — Б.пр. ↑

[2] Джон Лок (1632 — 1704) — английски философ. — Б.пр. ↑

3.

Скъпи господин Слайгоу,

Готвя се да посетя вашата част на света, за да извърша някои проучвания за книгата, която пиша. Всяко произведение, стремящо се да представи убийството в Съединените щати като явление, напълно ще се провали, ако не включи обширен разказ за вас.

Напълно съзнавайки, че в миналото сте оказвали съдействие на много писатели и журналисти, аз съм сигурен, че сте останали разочарован от липсата на проникателност или съчувствие към вас в техните съчинения. За да успокоя опасенията, които навярно изпитвате в резултат на тази молба, си позволих волността да приложа две мои вече публикувани книги, като съм уверен, че ще откриете в тях достатъчно доказателства за искреността ми и за дълбокото ми разбиране на вашето положение.

Особено ми се иска лично да разговарям с вас, господин Слайгоу, и скоро отново ще вляза във връзка с вас, за да проверя кога по време на посещението ми ще ви е удобно да се срещнем.

С уважение:

Терънс Перигрин Кийс

Писмо, открито сред личните вещи на Уендъл
Слайгоу Плужека в щатския затвор „Атика“

След като направи предварителен преглед на трупа, патоложката даде на Монтоун своето обичайно сухо мнение за причината за смъртта.

— Изглежда, че този човек е паднал през прозореца на трийсет и петия етаж — каза тя.

Четирийсет и две годишната дъщеря на търговец от Чайнатаун д-р Рей-фен Ли имаше безупречната репутация на най-интелигентна патоложка в града.

Половин час по-късно вече беше разрязала Макензи Денис от шията до чатала. Докато работеше, тя описваше процедурата в закачения над главата ѝ микрофон, за да я транскрибират след това, като излагаше многобройни подробности в потвърждение на първоначалното си впечатление. Масивни травми от сблъсък. Смазана предна част на черепа. Десетки парченца стъкло и кост, дълбоко забити в мозъка. Фрактури на раменете, краката и ръцете. Смлян таз. Разкъсани вътрешни органи. Почти втечен далак. Несмляното съдържание на стомаха му отговаряше на готовата храна от „Забар“, която бяха открили в хладилника му.

Лекарката посочи светъл кръг на кожата около безименния пръст на загорялата му дясна ръка.

— Носил е пръстен тук — каза д-р Ли. — Бил ли е женен?

— Това е другата ръка — рече Монтоун.

— Човекът е друг — подметна Мърфи.

Взетите рано сутринта проби кръв, жлъчка и урина вече се анализираха. Монтоун искаше колкото може по-бързо резултатите от тези тестове. По негово настояване началникът на криминалния сектор Фоли бе телефонира в патоанатомията, за да потвърди заповедта. Някои резултати щяха да са готови до края на деня. Онези, които при други обстоятелства щяха да се забавят със седмици, трябваше да са на разположение след дни.

С известна трудност д-р Ли успя да отдели непокътнати тъкани от мозъка, черния дроб и бъбреците.

— Струва ми се, че трябва да им направиш хроматография — предложи Монтоун.

— Барбитурати ли търсиш? — попита тя и лъскавите ѝ вежди над маската се повдигнаха.

Детективът кимна. Мърфи го изглежда — за първи път в разследването чуваше да става дума за някакъв друг наркотик, освен кокаина.

— Нещо конкретно ли? — попита д-р Ли.

— Амобарбитал^[1].

Патоложката кимна и подаде на асистентката си таблата с пробите, поставени върху стъклени плочки.

— Ултравioletова спектрофотометрия. Термична йонизация. Хроматография.

Асистентката си записа инструкциите и отнесе таблата към лабораторията.

— Ако търсиш дългосрочна пристрастеност, няма следи от венозни инжекции — каза д-р Ли.

— Вероятно е било еднократно — отвърна Монтоун.

Тя се наведе напред и внимателно разгледа опакото на дланите и ръцете на Денис.

— Може би мускулно.

Лекарката повдигна и изпъна лявата ръка на жертвата, смъкна увеличителното стъкло, закачено на подвижна рамка над масата, и го насочи към горната част на трицепса. Тя посочи със стоманена показалка към тъмночервено петънце от убождане по средата на мускула.

— Може би тук — каза д-р Ли.

— Доста е трудно да се инжектираш сам на такова място, нали?

— Да. Но не е невъзможно.

Вниманието ѝ привлече нещо друго. Тя смъкна лупата точно над шията и внимателно разгледа кожата, после използва показалката, за да посочи на Монтоун две тънки червени охлузвания, които се застъпваха и минаваха хоризонтално в основата на гърлото. Патоложката проследи линиите до тила, където следите едва се виждаха, скрити от масивна травма от падането.

— Отговарят на белези от въже — каза тя.

— Господи. Душили ли са го? — попита Мърфи, като се надвеси зад тях.

— Два пъти — отвърна Монтоун.

Тери Кийс ги чакаше, седнал на пейка в коридора навън. Той любезно беше отклонил предложението на Монтоун да влезе в моргата, по време на която и да е част от аутопсията. Подобни анатомични подробности само щели да разпалят и без това прекалено живото му въображение, смутено им каза Кийс.

Тримата мъже отидоха да пият кафе в евтин ресторант малко по-нататък на същата улица. Кийс подари на Монтоун последната си книга, „Човек от равнините“ от Перигрин Кийс, с твърди корици. Когато седнаха в сепарето, той написа посвещение:

„На Джими — нека винаги да залавяш когото трябва.
С най-добри пожелания, Тери.“

Мърфи повъртя книгата в ръце, сякаш бе малко опасен предмет.

— Какво е, като роман ли?

— Нещо такова. Всъщност си е точно роман.

— Без майтап. И как беше?

— Остана пет седмици в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ — равнодушно отвърна Кийс.

— Браво — рече Мърфи. — Ще направят ли филм по него?

— Едно студио купи правата.

— Нима? И кой ще играе?

Монтоун леко се наежи: Мърфи беше всичко друго, но не и любезен.

— Още не са стигнали чак дотам — учтиво отвърна Кийс. — Посъветвах ме да не бързам много.

Мърфи повдигна книгата върху дланта си, сякаш преценяваше стойността ѝ според тежината.

— Откъде взимаш идеите си?

— А, нали разбираш, оттук-оттам.

— Доста необичайно е това Перигрин. Що за име е?

— Всъщност това е презимето ми. Изглежда, издателите го предпочитат, затова е изписано в книгата. Аз със сигурност не бих го използвал. Собственото ми име е Терънс. Тери.

— Последно кое от двете, Тери или Пери?

— Както ти харесва — с добродушна усмивка каза Кийс. — Или и двете.

— Тери-Пери ли?

— Перигрин е птица, нали? — намеси се Монтоун.

— Да. Вид сокол.

— От онези, които се използват за лов. Чел съм нещо по въпроса.

— А какво би трябвало да е това, замък ли? — попита Мърфи и посочи към илюстрацията върху обложката на книгата — готическа каменна сграда на фона на залязващо слънце.

— Това е затвор.

— А стига бе. Надявам се, че романът ти не е автобиографичен — каза Мърфи, като се засмя и леко се закашля.

— Всъщност е точно така — спокойно отвърна Кийс.

Мърфи мигновено утихна, после остави книгата върху масата.

— Останах с впечатлението, че миналото ми не ти е известно, което искрено ме изненада — каза Кийс, като гледаше право към Монтоун. — В списанията постоянно пишат за това. Щом вашата информационна служба не ти е съобщила, реших, че би трябвало да научиш.

— Лежал си в затвора — безизразно рече детективът.

— Дванайсет години. В онази сграда — каза Кийс и посочи към обложката.

— А стига бе — обади се Мърфи.

На Монтоун му се искаше да попита за какво са го осъдили, но зачака. Щеше да е по-добре сам да му го разкаже.

— Имах тежко детство, не че това е някакво извинение. Обичайните неумишлени нарушения, дребни кражби, вандализъм. Но в училище се стегнах. Един от учителите ми прояви интерес към мен и с негова помощ изкарах достатъчно висок успех, за да получа стипендия за университета.

Мърфи неспокойно се въртеше на мястото си. Монтоун се чувстваше така, като че ли седалката всеки момент можеше да го изхвърли във въздуха. От момента, в който колегата му бе престанал да пие и започна да се тъпче, шкембето му растеше със светкавична бързина.

— Вечерта преди заминаването ми за Кембридж един стар приятел, без да ми каже, ми уреди проститутка. Излизаме двамата, той ме напива като тараба, после ме води на среща с момичето под кея на плажа — най-красивото, което някога бил виждал, сякаш излязло направо от някое порно списание. Това беше идеята му за майтап, за да имате някаква представа за компанията, в която се движех. Капитан на скапания футболен отбор. Всъщност беше изровил обикновена курва от Блэкпул.

— Наоколо има достатъчно такива — подметна Мърфи, като съжеляваше, че изобщо е отворил този въпрос.

— Та стоя аз сам и чакам под кея, когато от тъмното се появява онази жена. И прилича на чудовище — с мръсна, порочна уста. Хваща ме и започва да ме кара да ѝ дам парите, които съм ѝ дължал. Не знаех нищо за уговорката им, но чувам, че приятелчето ми се скапва от хилене горе на кея. Само дете съм толкова насмукан, че не мога да се държа на крака, още по-малко мога да я убедя да ме остави на мира.

Жената ме удря, поваля ме на земята, после ми сяда върху гърдите. Плюе ми отрова право в лицето. Моля я да ме пусне, не мога да дишам, струва ми се, че умирам. Тя ми бръкна в гащите и започна да ме обарва, а когато не реагирах — как бих могъл при тези обстоятелства...

Ръката на Тери леко затрепери, докато разбъркваше кафето си. Той гледаше надолу към чашата, изчервен, смутен от спомените.

— ... тя побесня, започна да ми бие шамари, блъсна ме с ръчната си чанта и аз замахнах и я ударих в брадичката. Силен удар. Искях да я ударя с всичка сила, за това няма спор. Тя падна назад и си блъсна главата в каменния вълнолом. Бях полудял от ярост. Метнах се отгоре ѝ и пак я ударих. После още един път. Ударих я всичко на всичко три пъти.

Той престана да бърка кафето си и неподвижно задържа лъжичката над чашата.

— Умряла е веднага щом главата ѝ се е блъснала в камъка. Нямах представа. Изпълзях до морето. Беше ми ужасно лошо. Очевидно съм крещял. Няколко минути по-късно ме открил полицай. Лежал съм до трупа ѝ толкова пиян, че не съм бил в състояние да говоря. Приятелят ми, единственият свидетел, който би могъл да потвърди моята версия за случилото се, си беше плюл на петите, без никой да го види.

Всичко беше заради онези последни два удара. Върху тях изградиха обвинението. Удрял съм я, след като е умряла. Въпреки че тогава очевидно не съм го знаел, фактът си беше факт.

— И те осъдиха, така ли? — попита Монтоун.

— Назначеният от съда адвокат ме уговори да се призная за виновен в непредумишлено убийство. Случаят привлече вниманието, когато един лондонски журналист направи поредица от телевизионни

репортажи: хлапето от долната класа, получило всички възможности да се издигне и все пак успяло да си прецака живота.

След това университетът ми отне стипендията. Онзи приятел футболистът отказа да свидетелства в моя полза и заяви, че изобщо не бил там. Имаше си своя стипендия, за която да се вълнува. Направи страхотна кариера — докато бях вътре, често гледах мачовете му. След като ме подложи на някакви тестове, психологът реши, че по време на престъплението съм знаел точно какво правя. Всичко това накара съдията да заключи, че трябва да ме използва за пример и ми даде максималната присъда. Петнайсет години. Даже не обжалвах. Чувствах се ужасно и смятах, че си го заслужавам.

Кийс открито го погледна.

— Навярно днес всички те биха казали, че затворът е най-доброто, което ми се е случвало. Че ако не съм влязъл вътре, никога е нямало да се поправа. Че съм започнал да пиша в затворническия вестник. Че това ми е дало втори шанс в живота, позволило ми е да открия смислена работа, докато ако съм останел на свобода, в крайна сметка съм щял да се самоунищожа.

Не съм озлобен, но не съм и толкова сигурен в това. Даже наистина така да е било най-добре, какво значение има? Онази жена плати с живота си. Чисто и просто. Не минава и ден, без да си спомня лицето ѝ. Колкото и окаяна да беше, когато пътищата ни се пресякоха, трябва да е имала своите надежди и мечти. След време може би щеше да стане друг човек. Кой знае?

Никой не се обади.

— Случват се такива неща — философски отсъди Мърфи и махна с ръка.

— И на теб веднъж ти се е наложило да убиеш човек, май четох някъде за това, нали, Джими?

Монтоун кимна.

— Как го понесе?

— Навремето ме глождеше. Вече не.

— Разбираш ли, при мен не е така. Раната не заздравява. Затова днес не можех да гледам онзи труп. Затова пиша на тази тема. Вашата работа е да не позволявате на хората да се убиват един друг или когато го правят, да ги карате да си плащат. Както аз схващам нещата, моята работа е да се опитам да разбера защо изобщо се случва това.

Кийс замълча. Докато седяха в тишина, сервитьорката отново напълни чашите им с кафе. Мърфи хвърли поглед към Монтоун, като се мъчеше да долови реакцията му, за да се държи съответно. Лицето на партньора му продължаваше да е безизразно.

— Това е историята ми — равнодушно каза Кийс. — Поне от моята гледна точка. Ако знаех, веднага щях да ти разкажа. Повечето хора, с които се срещам, вече знаят за това, затова рядко го споменавам. Реших, че трябва да го чуеш от мен. И ако промениш мнението си за съвместната ни работа, напълно ще те разбера.

Монтоун изчака малко.

— Значи съжаляваш за онова, което си сторил.

— Надявам се, че е очевидно.

— И си платил дълга си.

— Така ми казаха.

— Всички сме били млади и глупави, нали, Мърф?

— Сега сме стари и глупави.

— Значи си уредил сметките си. От моя страна няма никакъв проблем.

Кийс ги погледна — благодарно, но не угоднически, радостен, че смятат греха му за изкупен, но без да търси тяхното одобрение.

— Благодаря за книгата — каза Монтоун и я взе от ръцете на Мърфи.

— Удоволствието е мое.

Известно време тримата помълчаха, но изпитваха облекчение, че са избегнали неприятна възможност. Реакцията на Мърфи: както обикновено, той се пресегна за менюто.

— Искате ли да хапнете нещо? — попита той.

— Когато жертвата е от висшия елит, управлението образува спецгрупа. Шестима детективи работят по разследването нонстоп, но когато се наложи, се включва целият отдел.

Бяха в колата на Мърфи и пътуваха по Парк авеню към „Бродуей“. Зад волана беше Мърфи, Монтоун седеше до него, обърнат с лице към Кийс, който държеше в ръце отворен бележник.

— Колко детективи има в отдела?

— Трийсет. Трима сержанти и един лейтенант — той е началник на отдела.

— Но ти ръководиш това разследване.

— Точно така.

— Разбираш ли, Джими просто е нашата рокзвезда — подхвърли Мърфи, като шофираше с два пръста и с другата ръка протягаше цигарата си през отворения прозорец.

— Мамка ти, Мърф.

— Удоволствието е мое.

— Струва ми се, че си заслужаваш репутацията, Джими — каза Кийс. — Повече разкрити случаи, повече арести, повече осъдени.

— Не всичко е благодарение само на мен — отвърна Монтоун. — Участват много хора. Поне един-два процента от заслугите са на Мърф например.

— Поне.

— Значи — нямам намерение да злоупотребявам с привилегията да съм тук — разглеждаш случая Денис като убийство? — попита Кийс.

Мърфи погледна към Монтоун, за да знае как да реагира.

— Все още не можем да го твърдим със сигурност, но обществеността ни наблюдава толкова внимателно, че всички, от началника на управлението до кмета, са за извънредни правомощия. Това означава, че имаме карт-бланш — неограничено работно време, лабораториите са на наше разположение, имаме телефонна информация от Бюрото...

— Телефонна информация ли?

— Ако искаме записи на входящите и изходящите разговори на определен абонат в определен ден...

— В дома, офиса и при гаджето му — прекъсна го Мърфи.

— ФБР върши тежката работа. Струва ни петстотин кинта на парче, но при тези обстоятелства даже не е нужно да искаме разрешение от лейтенанта. Управлението нарича такъв вид операция „спецчаст“ — подразделение, което работи само по конкретно разследване.

— Ами самото местопрестъпление, апартаментът, каква е процедурата ви там? — попита Кийс, без да спира да записва, за да навакса.

— Първо събираме веществените доказателства — косми и нишки, отпечатъци от пръсти и се мъчим да не позволим на шефовете да изпотъпчат навсякъде. Управлението не използва цивилни като онези безчувствени кретени в Лос Анджелис, които прецакаха случая О. Джей Симпсън. Разполагаме с опитни детективи от ООМ, отделението за оглед на местопрестъплението. Те поставят работен номер на разследването и пристигат от Двайсет и трети участък. Онова, което открият, отива за анализ в лабораторията ни в НИО, Научноизследователския отдел. Всичко става в рамките на управлението.

В същото време ние покриваме сградата, съседите, служителите, всеки, който може да е видял или чул нещо. Днес отново пращаме там групи, за да разговарят с хора, които може да са отсъствали по време на проверката ни снощи. Или пък понякога изскача някоя подробност, за която не са имали време да се сетят. Първите четирийсет и осем часа са най-важни — след това спомените започват да избледняват.

— Проверявате ли наоколо, в други сгради?

— Проверяваме съседната сграда, тъй като засега не смятаме, че е възможно някой да е стигнал до онзи апартамент през фоайето или по стълбището — има сериозна охрана, там живеят много важни личности. Не казвам, че някой го е бутнал, но все пак ако е така, има вероятност да се е качил на покрива от съседната сграда.

— Наистина обмисляш всички възможности, нали?

— Всяка смърт, даже да прилича на самоубийство, отначало се разглежда като убийство. Задаваш си следните въпроси: скочил ли е? Бутнал ли го е някой? Житейски факт е, че щом има небостъргачи, има и хора, които скачат от тях.

— Разкажи му за оня тип миналата година — обади се Мърфи.

— Беше богат бизнесмен. Голям запаянко. Личен приятел на Джо Намат. Бизнесът му се сгромолясал, жена му и гаджето му го напуснали. После го напуснало и кучето му. Той си сложил бейзболна каска и скочил от деветнайсетия етаж.

Двайсет и девет години не пропуснал нито един мач — заключи Монтоун. — Човек никога не знае.

— Значи все пак смяташ, че не е изключено Денис да не е скочил сам? — попита Кийс.

— Ще ти кажа още нещо — обикновено хората не се самоубиват голи.

— Защо?

— Трудно е да се каже. После не са много приказливи — рече Мърфи.

— Може би не искат да смутят онзи, който ги открие.

— Много мило от тяхна страна, нали? — каза Мърфи. — Разплискваш си мозъка наоколо, но не искаш да те намерят по гола пишка.

— Много хора идват в отдела ни от Харлем и Южен Бронкс, където са работили с наркомани, проститутки и закоравели престъпници — каза Монтоун. — И внезапно си имат работа с милионери, данъкоплатци. Не можеш да се отнасяш към тези хора по същия начин, но някои не успяват да се приспособят, а казвам ти, отдавна са минали дните, когато са пребивали престъпниците с гумени палки. Трябва да ги победиш с любезност.

— Добре е да помагаш на хората — каза Мърфи.

Бяха в асансьора. Емблемата на телевизионната мрежа, в която беше работил Макензи Денис, украсяваше бутоните, както и синия блейзер на младата служителка, която ги придружаваше. Мърфи си поправяше вратовръзката в опит да направи добро впечатление. Кийс продължаваше да си води записки.

— Та значи, едно от първите места, на които отиваме, е работното място на жертвата — каза Монтоун. — За да получим представа какво е ставало с тази част от живота му.

Вратата се отвори и те излязоха на етаж, на който се намираха кабинетите на шефовете на компанията. От френските прозорци се разкриваше прекрасна гледка към града. Служителката ги заведе на регистратурата. Монтоун подаде визитната си картичка. Жената зад гишетото му посочи към няколкото кожени дивана и вдигна телефонната слушалка. Секунди по-късно се отвори масивна врата и мъжът, който седеше в стаята, ги забеляза:

— Мили Боже, това не е ли Тери Кийс?

Президентът на телевизионната мрежа — ако не млад, поне младолик, нисък и невероятно почернял за април — профуча покрай

секретарката си, отиде при Тери, енергично раздруса ръката му и го потупа по рамото. Изглежда се познаваха. Кийс бързо представи детективите и обясни причината за посещението им.

— Значи този безделник е с вас, така ли? — малко прекалено високо каза президентът. — Заповядайте, момчета. Сядайте. Тери, адски жалко, че Тина я няма, сигурен съм, че щеше да ти се зарадва.

Кийс последва президента — казваше се Тед — в кабинета му, Монтоун и Мърфи тръгнаха след тях. Без да го питат, Тед обясни откъде се познават с Тери: по едно от най-гледаните му предавания излъчили материал за Кийс, когато представял книгата си. Президентът проявил интерес и после го поканил да прекара уикенда в Хамптън.

Тед натисна един от бутоните на бюрото си и освободи магнитна ключалка. Огромните врати безшумно се затвориха. Той се настани на ръба на плота и енергично започна да се тъпче с желирани бонбони от скъпа кристална купа. Монтоун забеляза, че носи венчална халка.

Точно до бонбоните, поставена така, че посетителите да не могат да не я видят, стоеше лъскава снимка в златна рамка на блондинка със сапфиреносини очи. Детективът я позна — актриса, играла главната роля в телевизионен сериал няколко сезона по-рано. Един от онези филми, в които всички успяват да се появят по бански поне в един епизод.

— Та значи снощи си стоя на трибуната в Бевърли Уилшиър и чакам да произнеса речта си за благотворителната дейност, която двамата с Тина развиваме от години, когато ми съобщиха за Мак. Естествено, веднага тръгнах за летището. Седнете, седнете, моля ви — каза той и посочи с ръка към скъпата гарнитура.

Мърфи и Кийс седнаха. Монтоун остана прав на равнището на очите на Тед и го остави да приказва. Тина бе блондинката от снимката — вече беше разбрал това и все още не го бе питал за каквото и да е.

— Всички ние сме дълбоко, дълбоко потресени. Мак ни беше скъп приятел, голям талант. Двамата с Тина го смятахме за член на семейството. Ужасно, ужасно ще ни липсва. — Тед бе казал приблизително същото и за сутрешните вестници.

Той направи почтителна пауза, като замислено разгледа и после изяде още един желиран бонбон. Монтоун забеляза, че в купата има само червени и черни — в тон с интериора на стаята.

— Работата му сигурна ли беше? — попита детективът.

— Не разбирам съвсем въпроса ви — малко обидено каза Тед.

— Имаше ли нещо, свързано с работата му, което може да е предизвикало чувство на несигурност или отчаяние? — Гласът му остана неутрален.

— Ще бъда съвсем откровен. Мога ли да ви кажа, че неотдавна сме били загрижени за рейтинга на вечерната емисия с Мак? Не. Това е бизнес. Всичко зависи от акционерите. Достатъчно ли е, за да доведе до промяната, за която намеквате? Отговорът е: „Все още не.“

Докато драскаше нещо в бележника си, Монтоун обмисли двусмислените му думи.

— Може ли да се каже, че е имал много приятели тук?

— Мак беше изключително популярна личност. Знаеше как да работи в екип.

— Известно ли ви е да е имал врагове?

Тед отново го отрязва.

— Намеквате, че може да не е самоубийство ли?

— Не, господине. Питам ви дали е имал врагове.

Президентът се замисли за миг.

— Мак беше амбициозен човек в област с невероятно, невероятно голяма конкуренция. Издигна се до водещ за сравнително кратко време. Не мога да твърдя, че не е наранил нечие честолюбие.

— Сещате ли се за конкретни имена?

— В момента нищо не ми идва наум. От време на време всеки понася удари. В този бизнес играта не е много деликатна.

— Някакви лични вражди? Разярени съпрузи?

Тенът на Тед стана малко по-тъмен и той престана да дъвче бонбони.

— Мога ли да говоря честно? Всички тук сме възрастни хора, нали, момчета? Носят се всякакви слухове. Мак беше изключително, изключително привлекателен мъж. Ерген, както несъмнено ви е известно. Нищо по-конкретно не мога да ви кажа. Хората нямат навика да споделят с мен такива неща.

— Много ни помогнахте, господине. Благодаря ви.

— Трябва да знаете, че наредих на служителите си да ви оказват пълно съдействие — прибави Тед, като се изхлузи от ръба на бюрото.

Изглеждаше малко облекчен и очевидно нямаше търпение да ги изпрати.

Когато отново влязоха в асансьора, Монтоун каза:

— Не ми спомена, че го познаваш.

— Не знаех с кого имаме среща — отвърна Кийс.

— Значи си ходил в къщата на Тед на острова, а, Тери? — попита

Мърфи.

— Преди няколко месеца. В източен Хамптън, струва ми се.

— С чудесно изложение, мога да се обзаложа.

— Да. Мисля, че Макензи Денис чукаше жена му — каза Кийс.

— И аз мисля така — също толкова сериозно отвърна Монтоун.

— Оная от снимката ли? — попита Мърфи. — Страхотна.

— Изключително, изключително.

— Мак знаеше как да работи в екип.

— Изглежда, Тед е бил много зает.

— През онзи уикенд — каза Кийс, — изобщо не ми се стори такъв.

Монтоун се усмихна, пхна в устата си дъвка и се загледа в номерата на етажите.

— Великите мозъци мислят еднакво — рече той.

Кийс му се усмихна в отговор, сякаш бяха членове на един и същ таен орден.

След едночасови разговори с персонала на студиото не постигнаха никакъв резултат, освен предположението, че Макензи Денис е спал с още две от служителките. На излизане от сградата, докато Мърфи отиде да си вземе нещо безалкохолно и шоколад от щанда във фойето, Монтоун позвъни в участъка по клетъчния си телефон. Кийс се свърза с Тайлър Ангстръм от автомат.

— А, Тери, толкова се радвам, че се обаждаш, Господи, много ти благодарям за снощи, прекарах толкова вълшебно и писмото ти беше толкова сладко...

— Пак заповядай.

— Всичко беше съвършено, съвършено, съвършено. И цветята, Тери, тук са, на бюрото ми, изключителни са.

— Радвам се, че ти харесват.

— Каква прекрасна изненада — днес беше истинска катастрофа, защото след като дойдох на работа сутринта, открих, че съм си загубила бележника...

— Какво си загубила?

— Бележника с адресите, телефоните, клиентите, всичко, целият ми живот е в този бележник, без него съм като парализирана и въпреки че вкъщи имам копие, не съм го попълвала от цяла вечност, пък и нямах време да се прибера, така че буквално бях парализирана...

— Какъв ужас — каза той, като държеше слушалката на разстояние от ухото си — гласът ѝ можеше да пробие бронирана жилетка.

— Пълно отчаяние цяла сутрин, освен твоите великолепни цветя... и снощи, беше прекрасно, — но, слава Богу, краят е щастлив, защото преди час го донесе един таксиметров шофьор: трябва да съм го оставила в таксито, можеш ли да повярваш? Кой казва, че този град нямам сърце?

„Господи, по-лесно е, когато е в безсъзнание.“

— Слушай, Тайлър, страхувам се, че трябва да тичам, но още ли е валидна уговорката за довечера?

— Напълно, скъпи.

— Разговарях с онзи мой приятел, за когото споменавам в писмото, полицаят, спомняш ли си? Оказа се, че е голям почитател на Холи и си умира да се запознае с нея — успя ли да приказваш с нея?

— Току-що, след като ми върнаха бележника. Онзи ден си смени телефонния номер заради онези заплахи, струва ми се, че ти разказах...

— Да, ужасно.

— Е, лошото е, че тази сутрин е получила още една на новия номер...

— Колко ужасно.

— ... който не би трябвало да е в телефонния указател, така че, струва ми се, изобщо я е страх да се появява на публично място, но хубавото е, че когато ѝ казах, че приятелят ти е детектив, Холи отвърна, че наистина ще се радва да поговори с него за това.

— Той ще е повече от готов да ѝ помогне. Тогава какво ще кажеш за осем и половина?

Кийс погледна към Монтоун, видя, че детективът привършва разговора си и бързо затвори, преди жената отново да се разприказва. После отиде при него до щанда за вестници.

— Джими, току-що разговарях с Тайлър, приятелката ми, тя е рекламна агентка, момичето, с което ходих на онзи купон снощи, спомняш ли си?

— Да.

— Тя казва, че довечера щяло да има друг голям купон, откриване на ресторант, собственост на онези топмоделки, и че щяла да води със себе си онази нейна приятелка, която също е топмодел, Холи еди-коя си.

— Да?

— Както и да е, бях споменал на Тайлър, че може да работя с теб и докато двете си говореха, името ти случайно изскочи — виж, това е нейната снимка.

Кийс взе от щанда модно списание. На корицата знойна брюнетка — лице, което Монтоун незабавно позна от рекламите — гледаше съблазнително, облечена в тънка бяла кожена рокля без презрамки.

— Това ли е приятелката?

— Холи Мюз, да бе — отвърна Кийс, като откри името ѝ в съдържанието. Той подаде списанието на детектива. — С една дума, очевидно Холи знаела кой си и каза на приятелката ми, че много иска да се запознае с теб.

Монтоун се зазяпа в снимката.

— Такова момиче да остане само?

— Така говорят слуховете. А това само доказва един от природните закони на Тери Кийс.

— Който гласи?

— Независимо колко хубава е една жена — сниши глас Кийс, — някой някъде се е уморил да я чука.

Кийс ги остави навън и отиде на друга среща. Монтоун подкара колата на изток през моста на Петдесет и девета улица, докато Мърфи го осведомяваше за материалите по случая Денис в ежедневниците. Дори „Таймс“ бе поставил некролога на първа страница. „Дейли нюз“

публикуваше скорошна снимка на Денис с привлекателна жена под ръка и правеше неясни, но сензационни намеци в материал със заглавие „СМЪРТ В СКОРОСТНОТО ПЛАТНО“. „Поуст“ използваше случая, за да пусне една от апокалиптичните си уводни статии: щом такъв човек, представител на медийния елит, постигнал всичко, реши да отнеме собствения си живот, какво говори това за нашата упадъчна либерална култура?

Всички материали придаваха огромно значение на факта, че разследването се води от Монтоун и го използваха като доказателство за това, че става дума за убийство. „Таймс“ публикуваше прословутата снимка на ранения Монтоун, който арестува Плужека.

Когато Мърфи приключи със спортните страници, вече пътуваха на север по магистралата за „Клиървю“. Той отново взе книгата на Тери Кийс и я разгледа.

— Изглежда готин тип — каза Мърфи, загледан в снимката му на обложката.

— Така изглежда.

— Не ми прилича на престъпник.

— И на мен.

— Но, ей...

— Човек никога не знае — довърши вместо него Монтоун.

Известно време Мърфи помълча.

— Струва ми се, че трябва да го проверя. И да се свържа с Интерпол в Англия. За да съм сигурен, че е чист.

— Няма да е зле.

— Той няма да научи, нали?

— Освен ако ти не му кажеш.

Мърфи прелисти книгата.

— Може би и аз ще я прочета след теб.

— Естествено, Мърф. И ми кажи, ако решиш да не използваш билетите си за балет този сезон.

— Ако случайно нещо съм възпрепятстван, ти ще си първият, на когото ще се обадя.

— Какъв приятел.

— Мамка ти и на теб. За твоє сведение веднъж съм ходил на балет. Жената ме замъкна. В центъра „Линкълн“. С ония огромни кресла. Гаджета с бедра хей дотук — не било толкова лошо, мисля си

аз. И знаеш ли кое не можах да понеса? Да слушам как краката им трополят наоколо. Всеки път, щом се втурнат по сцената, все едно, че минава стадо бизони.

Порутена сграда във Форт Тотън, слабо използвана военна база на изток от моста „Трогс нек“, подслоняваше служба на нюйоркското полицейско управление, неофициално известна като Пещерата. Дом на двамата сержанти и двайсетте детективи от ОТП — отделение за техническо противодействие — специализирано в свръхмодерната електроника и анализи. Служителите на ОТП провеждаха операции по наблюдение, поставяха подслушвателна апаратура, подготвяха информатори или ченгета за работа под прикритие.

Обикновено Монтоун носеше видеокасетите от разследванията си в новинарското студио на „Фокс 5“. Там имаше познати, които винаги бяха готови да му помогнат, ако имаше вероятност да получат голям материал. Но той беше убедил шефовете си да запазят в тайна „изповедта“ на Денис — за нея щеше да знае единствено убиецът, ако такъв изобщо имаше. Предишната нощ бяха пратили записа по сигурен куриер право в Пещерата.

Монтоун и Мърфи седяха заедно с детектив Тами Деппетро в тясна, мрачна стаичка пред стена с видеоапаратура. На един от мониторите, разположен на височина на очите им, се виждаше образът на Макензи Денис от записа с изповедта. В долния ляв ъгъл беше изписан часът. Детектив трети ранг Деппетро, любимка на Монтоун в отделението, ниско, устато момиче от стария му квартал, пусна записа съвсем бавно, кадър по кадър.

— Ето го пак — каза тя, като замрази образа и посочи към часа: 00:01:35:26. — Той определено движи очи.

— Върни го пак — нареди Монтоун.

Деппетро започна да превърта картината назад-напред и когато се гледеше многократно с тази скорост, ясно се забелязваше леко, но характерно местене на очите на Денис отляво надясно.

— Значи чете — каза Монтоун.

— Сравних го със запис на едно от предаванията му, на който използва телепромтер. Същото движение. В този запис има още шест аналогични движения на очите. Веднъж тук, чакай да го намеря... —

Тя набра съответния час на клавиатурата си. Лентата се превъртя напред, после замръзна точно където трябва. — Точно тук. Наблюдавай очите му.

Депиетро бавно превъртя образа. Погледът на Денис се насочи надолу и вляво от камерата, после се върна обратно нагоре и леко надясно.

— Тук също прави пауза — прибави жената.

— Пусни го пак с изключен звук и нормална скорост — нареди Монтоун.

Докато Денис мърдаше устни, детективът взе два бележника и имитира движенията на човек, който държи табла с реплики.

— Първото табло се движи надолу и после наляво. Той млъква, за да проследи таблото надолу, после поглежда нагоре към следващото.

— Точно така — потвърди Депиетро и спря лентата. — Онзи, който е заедно с него в стаята, сменя таблата.

— Престъпникът си служи с дясната ръка — каза на Мърфи Монтоун.

— Според мен се е опитвал да направи така, че онзи, който впоследствие гледа касетата, да разбере какво става.

Те изгледаха края на записа в мълчание. Жената го спря преди прозорецът да се счупи.

— Страхотна работа, Тами, много сме ти задължени.

— Какво ще кажеш за това, скъпа? — попита Мърфи. — „Метс“ срещу „Доджърс“? От мястото за резервите?

— Вече не се интересувам от бейзбол — отвърна тя. — Откритото първенство на САЩ по тенис. Агаси.

Мърфи и Монтоун се спогледаха с каменни физиономии.

— Какво мислиш, Мърф? Малко скъпичко, а?

— Ще трябва да проверим цените на билетите.

— Искам да ви покажа още нещо — каза Депиетро.

Тя натисна друг бутон и върна записа до момента, в който Денис се изправяше, отново на забавен кадър.

— Нямах предвид оная му работа, нали, Тами? — рече Мърфи.

— Виждала съм и по-големи — безразлично отвърна жената. Тримата се засмяха.

Денис за пореден път бавно се изправи от стола и изчезна от екрана.

— Ето го — абсолютно сериозно каза тя и се наведе към екрана.
— Стената, тук, в ъгъла.

Депиетро отново започна да превърта записа напред кадър по кадър. Монтоун се приближи към монитора.

— Там. — Тя замрази кадъра и посочи.

Между картините на стената за стотна от секундата се появи сянка. Дълга права линия, завършваща с примка.

Сянката на клуп.

Кийс слезе на Двайсет и трета улица и закрачи на запад откъм северната страна на пътя. Погледна часовника си: 16:20. Точно по график. Имаше стая в хотел „Челси“, регистрирана на собственото му име и освен всичко останало, трябваше да се преоблече. Пресече Седмо авеню, но преди да тръгне на юг по Двайсет и трета улица, нещо привлече вниманието му и той се закова на място.

Мъжът седеше зад прозореца на кафене точно отгатък улицата, държеше в ръце чаша и зяпаше към входа на хотела. Кийс се приближи, за да може да разгледа познатия суров профил под рошавия бял перчем.

Старото копеле го беше проследило до Ню Йорк.

Той се отдалечи на достатъчно разстояние, така че другият да не може да го види. В ума му се блъскаха безброй въпроси. „Откога е тук? Какво знае? Защо се появява точно днес пред хотела ми?“

Върна се обратно до будка за вестници и прелисти някакъв ежедневник, докато с брутална ефикасност овладяваше емоциите си.

„Помисли си: какво може да ми причини в тази страна, щом не успя да ми направи нищо у дома? Той няма власт тук без средствата и връзките си. Не може да е нещо повече от дребна досада.“ Кийс бързо откри начин да превърне ситуацията в преимущество.

„Радвам се, че си успял, старче. И без това трябва да си уредим сметките. И след като вече съм тук по работа, този път ще я свърша докрай.“

Можеше да напусне „Челси“ без каквато и да е трудност. Тъкмо затова си бе направил труда да се подsigури. Досадното копеле никога повече нямаше да припари до него.

Кийс заобиколи до Седмо авеню и влезе през задния вход на хотела.

Когато погледна надолу от прозореца на стаята си, старецът го нямаше.

---

[1] Барбитурат, използван главно като болкоуспокоително средство. — Б.пр. ↑

4.

ВОДЕЩ: Там трябва направо да са се влюбили в теб.

КИЙС: Страхотното на американците е, че колкото повече ги обиждаш, толкова повече те обичат, стига да говориш като човек от горната класа. (Смях в публиката.)

Не, това е абсолютно вярно. Сигурно се проявява някакъв неясен инстинктивен спомен от колониалното им минало — мислят си, че това е гласът на властта.

(С акцент на човек от горната класа.) Не ни тревожи толкова незрялата поквара и агресивност на вашата култура, колкото фактът, че се отнасяте с такова неуважение към добрите обноски.

(Смях.)

Вярно е!

ВОДЕЩ: И ти си им казал това?

КИЙС: И много повече. Казвам ти, Бари, ако излезеш по телевизията там и дори далечно приличаш на Алистър Кук, те си мислят, че си гласът Божии. Можеш ли да си представиш какво би казал Господ, ако имаше тази възможност?

(Отново с акцент на човек от горната класа.) Да видим сега: Америка, да. Вие покварихте Третия свят, като изнесохте голия си материализъм, унизахте човешката трагедия, като я превърнахте в жалък спектакъл за вечерните си новинарски емисии, извратихте световните критерии за женска красота, като ги превърнахте в одобрение на анорексията,

създадохте поколение от атлетични богати
грубияни, които се подиграха със самата идея за
спортсменство и научиха света, че всички
проблеми могат да се решат под дулото на
пистолета.

Хм. Не е зле за двеста години работа.

(Смях.)

*И дори не ме карайте да споменавам за
адвокатите им!*

*ВОДЕЦ: (смее се) И им каза всичко това,
така ли?*

*КИЙС: Мили Боже, човече, някой трябваше
да се опита да ги спре.*

ВОДЕЦ: И скоро отново ще си при тях?

*КИЙС: Следващата седмица. Нямам
търпение. (Смях.)*

Транскрибция на
британската телевизионна
програма „Късното шоу“ с
участието на Тери Кийс
преди второто му пътуване
в Америка.

Навалищата пред ресторанта се виеше по Петдесет и седма улица
и продължаваше зад ъгъла покрай кадифеното въже. Охраната беше
проправила тясна пътека до улицата, така че знатните гости да могат
да минават от лимузините си до входа. От стената над навеса в
нюйоркската нощ се вираха идеализираните барелефни профили на
четирите топмодела, собственички на заведението — Маунт Ръшмор^[1]
с червило. Под тях сияеше името на ресторанта: „ЛИЦЕТО“.

Монтоун показа полицейската си карта и си проправи път до
входа. Забеляза Тери Кийс, който го очакваше вътре, облечен в черен
двуреден костюм и застанал до красива, мършава блондинка, половин
глава по-висока от него. Тери го видя, каза нещо на охраната на вратата
и мъжът махна на детектива да влезе във фоайето. Трябваше да викат,

за да се чуят от гърмящата отвътре музика. Монтоун усети, че кухнят екот пронизва ребрата му.

Блондинката се казваше Тайлър и не бе толкова млада, колкото изглеждаше отдалеч. По ръцете и краката ѝ беше прилепнала плетена черна дантела и жената се поклащаше на високите си токчета, като нервно се усмихваше и се държеше за ръката на Тери. Изглеждаше достатъчно секси по своя си недохранен начин, но на Монтоун му се стори тъпа и се зачуди защо Кийс е с нея.

— Мисля, че Холи е вътре — извика в ухото му тя.

Единственото, което можеше да види пред себе си, беше тъмна маса олюляващи се тела и размахващи се ръце на дансинга. Тери постави ръка на рамото му и се наведе към него.

— Направо ужасно!

Монтоун се усмихна в знак на съгласие. Промъкнаха се вътре. Въртящи се светлини пронизваха мрака, светкавици осветяваха части от телата на танцуващите.

Половината от тълпата все още беше навън и Монтоун предположи, че вече надхвърля броя на поканените. А инспекторът от противопожарната охрана навярно пиеше на бара за сметка на заведението.

Зад дансинга се разкриваше просторна трапезария. Сумрачното осветление бе още по-слабо заради гъстия дим, около масите се трупаха групи хора. Тайлър ги поведе натам. Заобиколиха танцуващите и когато оставиха къртящите тонколони зад себе си, разговорите отново станаха възможни. Когато очите им се приспособиха, можеха да видят повече подробности — повечето от присъстващите бяха млади или също като Тайлър отчаяно се опитваха да изглеждат такива и носеха обичайното черно облекло. Монтоун се запровира към бара, за да донесе напитки, докато Тайлър и Тери пазеха масата им.

Когато се върна, между столовете им се беше надвесила жена, обърната с гръб към него — тесни черни дънки, гъста кестенява коса, пръсната над черна копринена тениска. Той остави напитките и тя се завъртя. Тайлър каза нещо, което Монтоун не чу, и посочи към него.

— Здравсти — каза жената.

Изобщо не приличаше на снимката от корицата. Не носеше грим, само лек гланц за устни. Косата ѝ бе разрошена, обикновена, нямаше я

сложната прическа. Усмивката ѝ изглеждаше искрена и топла. Сините ѝ очи не излъчваха сексуалната предизвикателност на топмодела. „По-млада е, отколкото изглежда“ — помисли си той, докато се ръкуваха. Суха, хладна кожа, дълги пръсти, разумно къси нокти. Без пръстени.

— Мога ли да ви донеса нещо за пиене? — попита Монтоун.

Холи небрежно махна към бутилката бира, която държеше — „Не, благодаря“ — после се наведе към него, докосна го по ръката и заговори в ухото му:

— Аз имам чичо, който е полицай.

Той също се наведе към нея и тя наклони глава, като разкри съвършеното си ухо.

— Аз имам чичо, който е модел — каза Монтоун.

Холи скептично го изгледа. Може би си мислеше, че я подиграва.

— Наистина. Ед Санкола. Има магазин „Гигант“ в Рочестър. Викат му Големия Ед. Стар е, но се поддържа във форма. Обича да представя костюми за рекламите, които носи, в местния вестник. Хората влизат в магазина му и го разпознават. Винаги им казва: „Аз съм си най-добрият клиент.“ Това е репликата, която използва в рекламите си. Пуска реклами даже по кабелната телевизия. В Рочестър чичо Ед е звезда от изключително малка величина.

Тя се засмя, харесала историята му, после на свой ред се наведе към ухото му, като леко се докосна до рамото му. Монтоун усети аромат на свеж сапун и парфюм с мирис на цветя.

— Моят чичо е мъж на сестрата на майка ми.

— Майтапиш ме.

— Не, искам да кажа, че не ми е кръвен роднина — отвърна Холи, като леко го бутна с ръка.

— Слава Богу.

— Той е... как му казвате... е, приема жалбите.

— Къде?

— В Провидънс. — Тя отметна непокорен кичур коса от лицето си.

— На Роуд Айлънд ли? Оттам ли си?

— Родена съм там. Преместихме се във Флорида, когато бях в гимназията.

— Никога не съм ходил на Роуд Айлънд. Толкова ли е малък, колкото твърдят?

— Да не би да не вярваш?

— Винаги се изненадвам, когато го видя на картата. Мисля си, защо е тогава целият този шум?

— На Роуд Айлънд няма място за магазини „Гигант“ — каза тя. — Там Големия Ед няма да е на мястото си.

— Винаги може да открие магазин за джуджета.

Холи лукаво го погледна и отпи от бирата си. Монтоун сведе очи към масата. Блондинката — как ли се казваше, Тайлър? — се бе завъртяла на стола си и оживено бърбеше с ниска чернокожа жена, която детективът познаваше от телевизията. Тери не се виждаше наоколо.

Монтоун беше заслепен от фотографска светкавица. Приблизил се изотзад, Кийс прехвърли ръка през рамото му и в този момент фотографът направи нова снимка.

— Там отзад е по-спокойно — прошепна му Тери и леко наклони глава наляво.

Монтоун погледна натам и видя отворена задна врата, която водеше към вътрешен двор.

— Пушиш ли? — попита Холи детективът, като отново се наведе към нея.

— Отказах ги.

— Искаш ли да подишаш чист въздух?

Тя погледна към вратата. Поколеба се.

— Искала си да разговаряш за нещо с мен, нали, Холи? — по-директно попита той.

Над лицето ѝ се спусна тъмна сянка. Тя кимна и закрачи към вратата пред него. Кийс вдигна палци нагоре към Монтоун, който последва момичето навън.

Дворт беше почти съвсем пуст. Под огромни бежови чадъри се бяха събрали само няколко малки групички хора, но двамата можеха да разговарят спокойно и далечният екот на музиката почти не достигаше дотук. Холи спря до оградата, подпря тока на каубойския си ботуш на долното перило и си допи бирата. Видът ѝ бе тържествен и резервиран. Монтоун застана срещу нея и зачака.

— Спомням си, когато залови онзи лудия — Плужека, нали така му викаха?

— Уендъл Слайгоу.

Тя нервно кимна.

— Често съм те гледала по новините. Трябва да съм прочела абсолютно всичко, написано във вестниците и списанията за случая. Не зная защо, но просто не можех да го изхвърля от главата си. Мислиш ли, че е странно?

— Много хора се чувстваха по същия начин.

— Сестра ми каза, че било нормално човешко любопитство. Даже написа за случая в една от книгите си. Тя е психоложка — вундеркиндчето на семейството.

— Ами ти?

— Аз бях високото, смешно момиче.

„Вече не“ — помисли си Монтоун.

— Тъкмо се бях преместила тук. За първи път живеех сама. Предполагам, че съм била и уплашена.

— Той е страшен тип.

— Колко души е убил?

— Петнайсет.

— Господи. Ти си познавал една от жертвите, нали?

— Полицайка — отвърна той. — Работеше под прикритие.

От месеци не се беше сещал за Шийла. Мъката трябва да се бе изписала на лицето му.

— Сигурно си се чувствал ужасно. Съжалявам.

Съчувствието ѝ изглеждаше искрено. Монтоун кимна.

Тя извърна очи. Хапеше устните си. Нервно.

— Е, какво става, Холи?

— Чувствам се малко глупаво, че ти го разказвам. В сравнение с онази история, изглежда смешно.

— Кое?

— Предполагам, че е част от работата ми. Много момичета в този бизнес привличат хора, които ги преследват. Маниакални типове.

— Луди.

— Пишат ти писма, пращат ти цветя. Въобразяват си, че имат любовна връзка с теб.

— Виждат снимката ти и я възприемат като истинския човек.

— Точно така. Не разбират, че това е като на театър. Ние играем роли, но при някои хора това само задейства погрешни реакции.

— Този град е пълен с кретени, на които им хлопа дъската.

— Обикновено са безопасни.

— А какво прави точно този по-различен?

— Преди няколко седмици започнах да получавам тези обаждания. Когато съм си вкъщи, обикновено не отговарям, но ги чувам да се записват на телефонния секретар. Няма глас, онзи, който звъни, никога не оставя съобщение, но не затваря веднага. Чака доста време, повече от минута. Просто някой е там. Това... присъствие.

— Колко често се случва?

— Поне веднъж дневно. Отначало дори не забелязвах, просто превъртах на бързи обороти, когато нямаше нищо. След около седмица осъзнах какво става, когато онзи започна да се обажда по няколко пъти на ден.

— Номерът ти не е вписан в указателя, нали?

— Да.

— Чува ли се нещо на записите?

Тя се замисли за миг.

— Понякога уличен шум. Понякога... нищо.

— Ами дишане?

— Обикновено към края. Не е тежко, просто... — Тя му показва — бавно, съсредоточено дишане.

— Мъж или жена?

— Предполагам, че е мъж.

— Имаш ли някакви предположения?

— Виж, не искам да ме помислиш за наивна. Същото ми се е случвало и няколко пъти по-рано, просто си сменям номера и край.

— Добре. Какво тогава прави този случай по-различен?

Холи отново се поколеба.

— Сигурно се страхувам да не се разчуе. Възможно е този човек всъщност да търси известност. Сестра ми каза, че с това трябвало да се внимава.

— А ако отидеш в полицията и подадеш официално оплакване, има възможност информацията да се разпространи, това ли те притеснява?

Тя неохотно кимна. Очевидно съзнаваше, че го обижда.

— Сега приказваме като приятели, ти ме питаш за мнението ми — каза той. — Нито една твоя дума няма да излезе оттук, освен ако не пожелаеш. Нали така?

— Струва ми се, че мога да ти се доверя.

— Добре.

Успокоена, Холи бръкна в задния джоб на дънките си, извади квадратен бял плик с размерите на пощенска картичка и без да каже нищо, му го подаде. Монтоун внимателно го отвори и измъкна картичката за краищата.

Грижливо залепени букви с всевъзможна големина, изрязани от вестник: *красотата е предателство*.

Той завъртя картичката — на гърба й нямаше нищо.

— Кога я получи?

— Миналия петък — отвърна тя.

— Къде я намери?

— В пощенската си кутия.

Печатът на плика носеше дата от деня преди получаването. Кодът показваше, че обработването е станало в пощенската станция на Трето авеню между Петдесет и четвърта и Петдесет и пета улица. Монтоун знаеше, че в този клон се разпределят повече пратки, отколкото където и да е другаде в страната.

— В този район ли живееш?

Холи кимна.

— В центъра. „Трайбека“.

— Сама?

— Да.

— Някой друг има ли ключ за пощенската ти кутия?

— Не.

— Някога да си го давала на някого, за да ти прибира пощата?

— Не.

— Някога преди получавала ли си подобни неща вкъщи?

— Не.

— Имаш ли основания да подозираш някого? Някой от службата ти? Или пък старо гадже?

— Не се сещам за никого.

— Може би някой, когото си отблъснала. Помисли малко. Може дори да не си съзнавала, че го правиш — възможно е човекът да е изградил цялата фантазия в главата си.

Тя се замисли за миг.

— Всъщност, не. Хората си въобразяват, че моделите всяка нощ купонясват по клубовете или спят с рокзвезди. Но не е така — не можеш да попречиш на хората да си го мислят, просто работното ми време не го позволява. Обикновено ставам в пет сутринта и отивам да мръзна на някакво отвратително място.

Монтоун се усмихна.

— Не искам съчувствие, но през последната година почти не излизам.

— Откога живееш на този адрес?

— От около осем месеца.

— На много хора ли си го дала?

— Само на приятелите и семейството ми. Не получавам много поща вкъщи. За служебната си кореспонденция използвам кутия в пощата.

— Умно.

Тя сви рамене — типичен нюйоркски жест.

— Показвала ли си писмото на някой друг?

— Не.

— На приятелката си Тайлър?

— Тя не ми е приятелка, а рекламен агент.

— Може ли да го задържа?

— Разбира се. — Холи го наблюдаваше, докато детективът пхна обратно картичката в плика и го прибра в джоба си. — Е, според теб има ли някаква връзка? Между картичката и обажданията?

— Вероятно, но не искам да насърчавам каквито и да е предположения, докато не разполагам с всички факти. Сигурно си съобщила за това в телефонната компания?

— Естествено. Като че ли ще направят нещо.

— Предполага се, че са длъжни да докладват в полицията — това е щатско и федерално престъпление.

— Проблемът е, че онзи никога не казва нито дума.

— Няма значение — щом те безпокои, значи пак е тормоз. И от компанията могат да проследят обаждането. — Монтоун извади химикалката и бележника си. — Когато пак ти позвънят, затваряш и набираш пет-седем, с което активираш проследяването.

— Наистина ли?

— Мога да го уредя. Какъв ти е номерът?

Холи му го продиктува.

— Въпросът е, че го смених само преди три дни. След като получих картичката. Изобщо го няма в указателя, а ето, че тази сутрин пак се е случило.

— Абсолютно същото ли?

— Да.

— По кое време?

— Към осем. Бях на снимки — чух го, когато се прибрах.

— Изтри ли съобщението?

— Не. — Очите й грейнаха от възмущение. — Ей, искаш ли да ти го пусна?

— Искаш да кажеш, веднага ли?

— Защо не? Освен ако представата ти за добро прекарване не е да се мотаеш сред тези супермодерни кретени.

— Мога да го пропусна.

— Измъкването от купона винаги е по-забавно от самия купон. Във всеки случай запознанството ми с теб е най-готиното нещо, което ще ми се случи тази вечер.

— Искаш ли да се сбогуваш с приятелката си? — попита той.

— Нали ти казах, тя не ми е приятелка. Ами твоят приятел?

— Почти не го познавам.

— Тогава да си плюем на петите и да вземем такси.

— Аз съм с кола.

— Полицейска кола ли? Винаги съм мечтала да се возя в полицейска кола.

— Детективски автомобил. Не синьо-бял.

— Под прикритие значи — още по-добре.

Тя го хвана под ръка и енергично го поведе през обраслия с бръшлян заден изход, който излизаше на дълга тясна уличка покрай ресторанта.

— Онзи твой чичо не те ли е возил из Роуд Айлънд?

— Не, нали ти казах — с престорено раздражение отвърна тя. — Той не излизаше от участъка.

— Това не означава, че не е можел да шофира.

Седнал до прозореца в ресторанта, откъдето беше наблюдавал целия им разговор, Тери Кийс изчака Монтоун и момичето да излязат навън. Той се върна при Тайлър, която разговаряше близо до дансинга,

отведе я настрани и ѝ каза, че получил мигрена — да не се тревожи, вкъщи имал лекарство, но трябвало незабавно да го вземе — бързо се извини и напусна празненството още преди тя да успее да реагира.

— Какво е това? — попита Холи и посочи към ярко светещото устройство, закрепено за таблото.

— Светлинна аларма.

— Може ли да я включим?

— Не.

— Правилникът ли забранява?

— Нещо такова.

— Да не се използва за впечатляване на момичета — имитира официалния жаргон тя.

— Някой трябва да ти е показвал ръководството.

— В момента на служба ли си?

Холи седеше на предната дясна седалка със свити под себе си крака и с лице към него, напълно забравила за предпазния колан. Движеха се на юг по Седмо авеню.

— На повикване съм.

— Какво означава това?

— Ако имат нужда от мен, ще ме повикат. — Монтоун посочи към радиостанцията. — Ето. — После ѝ показа пейджъра си. — Или с това. — Той извади клетъчния си телефон от вътрешния джоб на сакото си.

— Само протегни ръка и ще докоснеш някого. Що за пистолет е това? — Сакото му се беше разтворило и се виждаше кобурът на подмишницата му.

— „Зиг-Зауър“.

— Деветмилиметров ли?

— Да.

— Автоматичен?

Той я погледна.

— Да.

— Колко патрона побира пълнителят?

— Петнайсет.

— Мислех си, че са само с девет патрона.

— Това е другият модел.

— В полицията не ви ли карат да носите трийсет и осми калибър?

— Те бяха стандартните служебни пистолети преди. Докато не решиха, че се движим с огнева мощ, по-малка от тази на средния тийнейджър. Ти какво, да не би в колежа да си писала дипломна работа върху огнестрелното оръжие?

— Баща ми беше голям ловец. Винаги съм си падала по оръжията.

— С какво се занимава баща ти?

— Имаше магазин за килими. Сега е пенсионер. И не съм ходила в колеж. Както ти казах, сестра ми беше умната в семейството.

— Можеш ли да стреляш?

— Естествено. Като хлапе ме водеше на стрелбището.

— Ти още си хлапе.

— На двайсет и четири съм, старче.

— Изглеждаш на деветнайсет.

— Благодаря.

— За твоє сведение, аз съм на трийсет и четири.

— Старец. — Тя се облегна назад и доверчиво му се усмихна.

— Известен ли ти е изразът „Младите не могат да оценят младостта“?

— Прекалено съм млада, за да проумея тази концепция, детектив.

— Нямам повече въпроси.

Двамата помълчаха, докато пълзяха сред трафика по „Таймс скуеър“. Монтоун крадешком хвърли поглед към нея. Светлините играеха по лицето ѝ, обърнато към бурните вълни на нощния живот по улицата. Изразявайки някакво вътрешно чувство, на устните ѝ се изписваше загадъчна усмивка, сякаш знаеше могъща тайна. Колкото и далечна да изглеждала в този момент, Монтоун усети, че вътре в него падат някакви прегради и за първи път почувства, че между двама им може да се получи нещо.

Две таксита рязко набиха спирачки точно пред тях и едва не се сблъскаха. Шофьорите, единият азиатец, а другият западноафриканец, свалиха прозорците си и започнаха да си крещят, всеки на своя език. Когато движението зад тях се задръсти, Монтоун включи сирената.

Шофьорите погледнаха към него и се стреснаха като джебчии, хванати на местопрестъплението. Те се скриха обратно в кабините на колите си и отпрашиха. Когато светофарът стана зелен, Монтоун потегли по „Бродуей“, надалеч от навалищата. И изключи сирената чак шест пресечки по-късно.

От апартамента на Холи, представляващ голямо помещение в югозападния ъгъл на петия етаж, се разкриваше гледка на запад към Хъдзън и на юг към Батъри. И на двете стени имаше високи прозорци със завеси. Монтоун я помоли да не включва осветлението и огледа и двете посоки, като се мъчеше да определи кой може да я наблюдава.

— Защо не си купиш щори? — попита той.

— Какво не бих дала дори само за един свободен ден за пазаруване — отвърна тя, когато се върна от кухнята с две чаши калифорнийско шардоне.

— Когато настъпи този ден, не забравяй да си избереш и малко мебели.

— Не си ли падаш по минимализма?

— Обичам да има къде да седам.

— Никога не се задържам тук. Имам си легло. — Холи сви рамене, сякаш фактът, че това задоволява останалите ѝ нужди, бе ясен от само себе си.

По дължината на Г-образното помещение минаваха носещи йонийски колони. Двамата се облегнаха един срещу друг и отпиха от виното си. Тя разсеяно гледаше надолу към пода. За миг като че ли забравиха защо са тук и мълчанието започна да става неловко.

— Да се досетя ли какво има в хладилника? — попита Монтоун.

Холи озадачено го изгледа, върната в действителността от идеята му.

— Давай.

— Бутилирана вода. Бяло вино. Сок от боровинки. Замразено кисело мляко. Витамини. Може би няколко кутии готова храна от съседния китайски ресторант. Маркова водка в камерата, навярно „Столи кристъл“. Опаковка купен от магазина лед. Една от онези ледени маски за лице. И няколко филма за фотоапарат.

— Погледнал си.

— Кълна се в Господ — невинно възрази Монтоун.

Тя го заведе в кухнята и отвори хладилника.

— Днес изхвърлих китайската храна — каза Холи и му показа всичко, за което беше споменал, наред с още няколко неща. — Как го направи?

— Виното беше очевидно — отвърна той, като повдигна чашата си. — В Ню Йорк всеки има бутилирана вода. Всяко момиче, което познавам, кой знае защо държи в хладилника си сок от боровинки. Ти си толкова слаба, че трябва да си позволяваш някои неща — например замразено кисело мляко.

— Обезмаслено.

— Водката е за гости. Видях фотоапарата, закачен ей там на вратата, и затова споменах за филми. Ледът е останал от последния път, когато си канила някого на по чаша, а това навярно е било снощи, ако се съди по мръсните чаши в мивката. Ледената маска за лице беше предположение, изхождащо от професията ти. Времето, което отделяш за гримиране, за сваляне на грим и така нататък, а и ранното ставане, за което ми спомена.

Тя отвори камерата и посочи с ръка.

— Аха! Забрави за замразеното пиле — каза Холи, като го извади и погледна етикета. — Очевидно и аз съм го забравила, тъй като е тук от около три месеца.

— Бях готов да се обзаложа, че си вегетарианка.

— Ъ-хъ. Напълно месоядна съм.

Тя пъкна обратно пилето и затвори вратата на хладилника.

— Умът ти постоянно ли работи така? — с престорена предпазливост попита Холи.

— Така е по-добре.

Тя леко смръщи чело, отново прехапа устни, после го поведе към обособената спалня в отсрещния край на помещението.

Кремавите чаршафи и пухени завивки на леглото бяха разхвърляни. По пода се въргаляха дрехи. Пред разкошна тоалетка с вградено огледало имаше един-единствен стол. Празен черен куфар на колелца стоеше на входа на гардеробната, очевидно между поредното пристигане и заминаване.

Холи седна на ръба на леглото и взе в скута си лъскав черен телефонен секретар. Индикаторът за съобщения мигаше.

— Тази сутрин е звънял два пъти — каза тя. — Запазих само едното обаждане.

Момичето включи апарата и мълчаливо зачака. Монтоун стоеше на разстояние от леглото, докато лентата се пренавиваше. Когато бе готово, Холи усили звука и вдигна показалец, за да привлече вниманието му.

Улични шумове — автомобили, клаксони, рев на автобус. Стъпки, гласове на минувачи. Висок ритмичен писък, повтарящ се четири пъти. Далечно изсвирване. Дрезгаво мъжко пеене, също далечно и странно изопачено. После бавното настойчиво дишане, което бе описала Холи, чуващо се над общата шумотевица. Накрая бавно затваряне.

— Пусни го пак да го чуя — каза Монтоун.

Тя пренави записа и повдигна апарата към него, когато детективът се приближи, за да го изслуша повторно.

— Уличен автомат. Определено в Манхатън — каза той. — На пресечка е — чува се как автомобилите спират и потеглят на светофара. Движението е достатъчно натоварено, за да има регулировчик със свирка. Наблизо няма строежи.

— Сигурен ли си, че е в Манхатън?

— До автобусна спирка, навярно на някой от булевардите — автобусът потегли право напред, без да завива.

Което свежда възможностите до... колко... само около хиляда телефона. Монтоун затвори очи и се замисли.

— Нещо в онова пеене да ти е познато?

Холи поклати глава.

— Сигурно е бил някой скитник.

— Бих искал да взема този запис.

— Естествено. — Тя извади касетата и му я подаде. — Някъде тук имам още един.

Докато ровеше в кутия от обувки до леглото, телефонът иззвъня. Холи замръзна на място и погледна към апарата, осъзнала, че без касета няма начин да чуе кой се обажда. Монтоун отстъпи назад към вратата, но тя му махна с ръка да остане, отметна коса настрани с изящно извиване на шията си и вдигна слушалката.

— Ало?... — Холи вдигна поглед към него. — Ало?... — Тя кимна с разширени очи и посочи към слушалката.

Монтоун допря показалец до устните си, тихо се приближи, взе слушалката от ръцете ѝ и я вдигна до ухото си. Не чу уличен шум, само тежко мълчание и — точно както му го беше описала — усещане за нечие физическо присъствие. После бавно, преднамерено дишане.

— Тук е телефонната централа на полицейското управление — внезапно каза Монтоун. — Госпожо, това ли е човекът, който ви тормози?

Той протегна слушалката към нея и енергично закима с глава.

— Да — отвърна тя.

— Започваме проследяване. Всяко следващо неупълномощено обаждане на този номер ще доведе до арест и наказателни мерки. А сега, моля, затворете, госпожо. Ние ще довършим проследяването.

Монтоун се заслуша. Все още чуваше далечния уличен шум, но дишането беше спряло.

— Какво стана? — задъхано попита тя.

Детективът покри с длан слушалката.

— Мисля, че е хвърлил телефона и е побягнал. Даже не го е затворил.

— Наистина ли?

— Предполагам, че сме го уплашили до смърт.

Холи вдигна ръка към устата си, за да потисне нервния си смях. Сега помежду им имаше някаква дяволита, заговорническа връзка. През отворения прозорец се разнесе ниската сирена на речен влекач. Когато прозвуча повторно, Монтоун я чу и в слушалката. Той бързо отиде до прозореца и погледна навън.

— Какво има? — попита тя.

Детективът остави слушалката отворена и се насочи към вратата.

— Остани на телефона. Заклучи след мен.

Монтоун се отказа от бавния асансьор и се втурна надолу по стълбището. Излезе от сградата и заобиколи от другата страна, като разкопча кобура на подмишницата си. После забави ход и небрежно пресече улицата към телефонния автомат, който бе забелязал от прозореца.

Слушалката беше внимателно оставена, а не захвърлена, върху стоманената лавица под апарата. Той я взе с носната си кърпичка и погледна нагоре към ярко осветения апартамент.

— Аз съм, Холи, чуваш ли ме?

— Да?

— Веднага се връщам. Отвори ми входната врата от домофона.

Смутено мълчание.

— Вече го направих.

Монтоун погледна надолу и видя, че предната врата на сградата тъкмо се затваря. Той пусна слушалката и се затича, като извади деветмилиметровия пистолет от кобура. Бравата не се завъртя. Детективът провери домофона, не видя името на Холи и натисна с длан всички бутони. Отговори му дрезгав мъжки глас, после се разнесе бръмченето на ключалката. Той блъсна вратата и се втурна в тясното фоайе, протегнал напред и надолу пистолета.

Опрял гръб в стената, Монтоун започна да се придвижва напред, като притаи дъх и се заслуша. Един-два етажа по-нагоре се отвори врата и в коридора се разнесоха тътрещи се стъпки. Огледа се наоколо. На стълбището не се виждаше никой.

Точно пред него бе кръглият прозорец на асансьора. Моторът бръмчеше — асансьорът се издигаше. Той спринтира нагоре по стълбището. От отворена врата на третия етаж струеше светлооранжева светлина. На прага стоеше сънен мъж на средна възраст по тениска и домашни пантофи — тътренето, което беше чул. Монтоун му показва полицейската си карта, махна с пистолета и човекът се прибра вътре, тихо затваряйки вратата зад себе си.

Детективът тичешком изкачи последните два етажа, мина покрай бръмчащия асансьор и се скри в тъмен ъгъл пред вратата на Холи. Асансьорът спря и утихна. Вратите се отвориха. Монтоун виждаше само малка част от кабината. Чу се изщракване, нещо вътре премести тежестта си. Той вдигна пистолета си и тръгна напред.

Отвътре изскочи сив плъх. Тежкото му тяло се клатеше на краката му, отвратителната му гола опашка се виеше отзад. Голяма свирепа котка се метна подире му и го блъсна в стената. Плъхът остана неподвижен, целият в кръв и парализиран от страх. Внезапно котката се завъртя и погледна към Монтоун с живите си, безстрашни очи. Когато вратите на асансьора се затвориха зад нея, плъхът отчаяно се обърна и дращейки с нокти по пода, се затича към мрака. Котката скочи след него и изчезна по стълбището.

Някъде далеко надолу се разнесе затръшване на врата, но детективът се отказа от преследването. Той прибра пистолета си в

кобура, почука на вратата на Холи, каза ѝ кой е и тя го пусна да влезе.

От покрива на сградата отгата улица Тери Кийс наблюдаваше с бинокъла си влизането на Монтоун в апартамента. Този път се докоснаха — той загрижено постави ръка на рамото ѝ, а тя притисна длан върху неговата в търсене на утеха.

„Отлично си паснаха. Направо са създадени един за друг.“

Двамата продължиха да разговарят. Монтоун я отведе до прозореца и ѝ посочи надолу към телефона, после към входната врата. Очевидно ѝ описваше маршрута си.

Кийс трябваше да остави бинокъла и да полежи неподвижен, когато детективът погледна към него. Изтече цяла минута преди отново да се надигне над ръба на покрива.

Монтоун я разпитваше. Момичето клатеше глава, сочеше към домофона на стената до вратата и му показваше как е пушила в сградата човека долу. Кийс се зачуди дали ѝ е разказал за плъха.

Изминаха петнайсет минути, докато двамата изпиха още по чаша вино, за да се поуспокоят. Кийс нямаше нужда да ги чува, за да следи разговора им — неговата стратегия за безопасност, нейната самоувереност, докато му показваше трите ключалки и съвършеното резе на вратата.

После Монтоун ѝ даде визитката си, като записа върху гърба ѝ домашния си номер. На сбогуване нейната ръка отново намери неговата, докато неловко го целуваше по бузата.

Когато Холи заключи вратата след детектива, Кийс остави бинокъла, претърколи се по гръб и се разсмя толкова силно, че се задави, очите му се насълзиха и трябваше да покрие устата си с длан.

---

[1] Връх в Блэк хилз, Южна Дакота, в скалите на който са изсечени образите на Вашингтон, Джеферсън, Линкълн и Тиъдър Рузвелт. — Б.пр. ↑

5.

„Левиатан“, Томас Хобс
„Културата на нарцисизма“, Кристофър
Лаш
„Модел: грозна работа за красиви жени“,
Майкъл Грос „Пътеводител за Маями“
„Моят дом: животът в бойната зона на
НФЛ“^[1], Коуди Лоусън
„Събуди гиганта в себе си“, Антъни Робинс
„Готварска книга на анархиста“
„Как да открием всеки навсякъде?“
„Справочник по хипноза за
професионалисти“, Рой Юдълф
„Престъпната нагласа“, Ерин Кели
„Черно сърце: залавянето на Уендъл
Слайгоу“, Дейвид Фелоуз

Списък на книгите,
открити в ньюйоркския
офис, нает от Тери Кийс
под името Хауърд
Кърцман

— Портиерът на съседната сграда твърди, че към два и половина следобед в деня на скока на Денис е пуснал вътре техник от службата за инсталиране на кабелна телевизия — каза Мърфи и показа формуляр за разпит, който извади от купчината на бюрото си.

Спецчастта — петима детективи и неколцина униформени — се беше събрала около бюрото на Монтоун. Всички прелистваха бележките си за сутрешното съвещание.

Ненатрапчиво седнал край вратата, Тери Кийс наблюдаваше срещата и си водеше записки. Когато Монтоун постави пред

останалите въпроса за присъствието на писателя, никой не възрази.

— Описание? — попита Монтоун.

— Бял мъж. Твърда шапка, носел е кутия с инструменти. Имали много проблеми в сградата, плъховете прегризвали кабелите и постоянно влизали и излизали техници.

— Значи техник? И нищо повече ли?

— Никой друг не го е забелязал вътре. Портиерът го е видял да си тръгва към три и петнайсет. Пат проверява дали компанията е пращала хора по това време.

Пат Фийни бе първият, когото Монтоун поиска за групата си. Освен че беше първокласен детектив, всички знаеха за ужасно несполучливия му брак, заради което с готовност се съгласяваше да работи по всяко време на денонощието. Той затвори телефона на бюрото си зад Мърфи.

— През този ден кабелната компания не е получавала повиквания от тази пресечка на Шейсет и девета улица — с предрезгавял от уиски баритон каза Фийни.

— Някой да е виждал камион или бус на кабелната компания, паркиран отпред? — Присъстващите прегледаха формулярите си за разпити, но никой не отговори.

— Продължавай, Мърф.

— Пак ще проверя купчините — каза Мърфи.

Пат Фийни се изправи и започна да се разхожда насам-натам, като поправи стегнатата си вратовръзка. Проницателните му черни очи блуждаеха наоколо.

— Ако някой го е бутнал, как е излязъл от сградата? — попита той. — След като Денис е излетял през прозореца, той е разполагал най-много с три-четири минути, преди лайната да се разхвърчат до апартамента. Казваш, че е скрил онази видеокамера, върнал е стола на място и е пригладил килима.

— Възможно е.

— Възможно е да е влязъл в кухнята и да си е направил шейк — подметна Мърфи.

— Хладнокръвен прибран скапаняк — каза Фийни, като си запали цигара.

Монтоун посочи към скицата на сградата на черната дъска до бюрото му.

— Така има достатъчно време да се качи на покрива, да се спусне до противопожарния изход на съседната сграда, да слезе по стълбището на улицата и да изчезне още преди първият патрул да се появи на местопрестъплението.

— Как се е спуснал до съседната сграда?

Монтоун извади от папката си снимка и я вдигна нагоре.

— Това е тухленият парапет по ръба на покрива. Виждате ли тези драскотини? Нови са. Може да е използвал някаква кука, завързана за въже. Това би му позволило да се добере до противопожарния изход.

— Да не е някакъв нинджа, мамка му?

— Взemi със себе си няколко униформени, Пат, прати някого до онази стена и провери наоколо. Качете се на покрива на съседната сграда, потърсете отпечатъци около противопожарния изход, прати няколко момчета по уличката да видят дали не е изпуснал нещо. Какво друго имаме?

Монтоун беше включил в групата си Ханк Лопес като компенсация за това, че лейтенантът го е подминал при възлагане на разследването. Тъй като Лопес не можеше да различи собствения си задник от миша дупка, Монтоун му даде за партньор детектив Франк Фонсека, новоизгряващата звезда на отдела. Гладко избръснат, сериозен и усърден новак, неотдавна прехвърлил се при тях от службата по наркотици, Франки имаше дарбата максимално да използва наличните средства и упорито да издирва подробностите, което напомняше на Монтоун за самия него на млади години. С широкия си кръг от информатори — и платени, и доброволни, Франки вече си бе заслужил прякора „Царят на връзките“.

Лопес и Фонсека докладваха за проверката си около миналото на Макензи Денис: в последно време не бил получавал никакви заплахи, не бил съобщавал за проблеми с личната си безопасност, нямал необичайни застрахователни полици, тайни финансови затруднения и съперници с убийствени наклонности в службата.

Родителите му, пенсионери, живеещи в Южна Каролина, били уведомени и щели да пристигнат със самолет, за да приберат тялото му. Денис имал второ жилище на Лонг Айленд. Монтоун им каза да се свържат със съфъкското Окръжно шерифско управление и да им

наредят да запечатат къщата — имаше намерение да отиде и лично да направи оглед.

Фонсека съобщи още две дребни подробности: до сервизния вход на апартамента било открито малко камъче, съответстващо на пръснатия по покрива чакъл. Единствените отпечатъци, които намерили в кухнята, по вратите, прозорците и видеокасетона, принадлежали на Денис и секретарката му Луиза Фернандес. Космите и нишките също били техни — един от момичето в леглото.

Докато докладваха, в стаята влезе униформен полицаи с голяма книжна торба и я подаде на Монтоун. Когато Фонсека свърши, Монтоун извади от нея тояга и я вдигна така, че всички да я видят: бе дълга почти метър, дебела колкото дръжка на метла и с телена примка, закрепена за единия край. Стегнатостта на примката се контролираше със специално въже.

— Працат ни това от кучкарника — каза той. — С него залавят бездомни или опасни животни. Престъпникът е използвал такава примка или нещо подобно, за да удуши Денис.

Детективът демонстрира действието ѝ върху Мърфи, като нагласи клупа около шията му и здраво го стегна.

— Нападаш някого изотзад и жертвата не може да помръдне, не може да види кой е противникът ѝ. Затягаш жицата с тази ръка и след двайсет секунди човекът е в безсъзнание.

Той свали примката от Мърфи.

— Да речем, че поваля Денис на излизане от душа. Приспива го с инжекция — дозата е много прецизно определена и престъпникът знае точно кога ще свърши действието ѝ. В това време поставя камерата. Когато Денис се свестява, онзи го води в дневната и му обяснява какво иска. Нашият човек е шокиран и замаян от дрогата, затова е готов да направи всичко, като си мисли, че така ще остане жив. Престъпникът включва камерата, държи таблата с репликите в едната си ръка и навярно пистолет в другата.

Когато записът свършва, веднага щом Денис се изправя, той му нахлузва клупа. Аутопсията показва, че е бил душен два пъти. Жертвата вече си е изиграла ролята и той не проявява никаква милост към Денис. Пак започва да го души, докато припадне, после го блъсва през стъклото.

Никой не отговори. Кийс скицираше клупа в бележника си.

Монтоун остави тоягата върху бюрото си.

— Хайде да проверим магазините за животни, за да видим дали наскоро някой не е купувал подобно нещо. Може да извадим късмет. Това е.

Групата се разотиде по задачите си. Двама детективи останаха да разгледат клупа. Тери Кийс се приближи до Монтоун, който разчистваше папките върху бюрото си.

— Излизам да изпия едно кафе, ще дойдеш ли с мен? — попита полицаят.

— Естествено.

— Как разбра, че е използвал такава примка? — попита Кийс, когато завиха по Лексингтън авеню.

— Денис имаше охлузвания по шията, но не е умрял от задушаване.

— Но как можеш да си сигурен, че е използвал точно такава нещо?

— Убиецът го е държал на разстояние — Денис изобщо не е успял да се приближи, за да се съпротивлява. Бил е силен мъж, но по ръцете му няма следи от борба — натъртени кокалчета, тъкан под ноктите, такива неща.

— И все пак това са само предположения, нали?

Монтоун се поколеба, после реши да му разкрие повече информация.

— На записа се виждаше сянка на примка на стената.

— Наистина ли? Видял си я на видеото?

— При свръхзабавен кадър. Появи се за частица от секундата.

— Не знаех, че разполагате с такива технически възможности.

— Говорим за видеокасетофон — това не е някаква суперелектроника.

— И какво ти показва това? Може би, че убиецът работи с животни.

— Възможно е. Разследването е сложно — няма свидетели, няма много веществени доказателства. Повечето убийци допускат много грешки, защото не разсъждават ясно или просто са глупави. Този тип не е глупак.

— Ами мотивът му?

— Засега не ме интересува особено много. Когато уличиш някого с веществени доказателства, имаш достатъчно време да се чудиш за това. Пък и честно казано, на кого му пука? Убил си някого и какво значение има защо си го направил? Това е работа на прокуратурата. Злото така или иначе е сторено.

Кийс кимна, но не отговори. Монтоун загърна сакото си, внезапно изпаднал в лошо настроение — времето се беше развалило, вятърът се усили, трупата се облаци и скоро щеше да завали. Сигурна като барометър, старата рана в долната част на лявото му бедро започна да пулсира, сякаш някакъв звяр гризеше костта му.

— Трябва да ми дадеш думата си, че няма да разговаряш с никого за онова, което чуваш на тези съвещания — като сниши глас, каза Монтоун.

— Нали така се договорихме, няма проблем.

— Нито с приятелката си, нито с когото и да е друг. Въпросът е много сериозен. Запазихме в тайна записа с изповедта, имаме си основания за това.

— Не искате никой да научи, че е убийство.

— Отчасти заради това. Наоколо е пълно с побъркани, които са готови да дойдат и да се признаят за виновни в убийството на Линкълн, ако решат, че така ще ги покажат по телевизията. Освен това се опитваме да запазим в тайна известна информация, която знаем само ние и престъпникът.

— Разбирам. И още повече съм ти признателен за доверието.

— Зная, че имаме уговорка, но поемаме голям риск, като те допускаме при нас.

— Джими, не искам да ви създавам каквито и да е проблеми и по никакъв начин няма да злоупотребя с доверието ти. В момента, в който присъствието ми започне да ти тежи, само ми кажи, и аз ще изчезна.

Монтоун се поколеба и плъзна поглед по улицата.

— Само спазвай уговорката.

— Проект като моя отнема много време. Няма да публикувам нито дума за това дълго след като разследването завърши. Обещавам. Ако искаш, ще го изложа в писмена форма.

Монтоун махна с ръка. Купиха си кафе и бисквити от малка сладкарница и продължиха да вървят. Висока, привлекателна брюнетка

пресече улицата пред тях, като накара автомобилите да набият спирачки, без да забавя крачка или по какъвто и да е начин да показва, че съзнава впечатлението, което прави. Двамата мъже я проследиха с поглед, докато изчезна в тълпата.

— Има Господ — каза Кийс.

Отново продължиха напред.

— Какво стана снощи с вас двамата с Холи?

— Тя е мило момиче. Всъщност е по-симпатична, отколкото предполагам. Някои от тези модели човек постоянно ги вижда по ресторантите.

— Генетични мутации — отвърна Кийс.

— Можеш да чуеш вятъра, който свири в ушите им.

— Заедно ли си тръгнахте след купона? По едно време ми се изгубихте от очите.

— Останахме заедно известно време. Закарах я до вкъщи.

— Разказа ли ти за проблема си?

— Дадох ѝ някои съвети. В общи линии, благоразумни предупреждения.

— Ще се срещнете ли пак?

— Не зная — ти да не работиш в агенция за запознанства?

— Случвали са се и по-странни неща. Лично съм се убеждавал.

— Между Холи и мен ли? Майтапиш ли ме?

— Съвсем сериозен съм.

— Тя е била подложена на тормоз. Навярно такива са рисковете на професията ѝ и сигурно ще мога да ѝ помогна малко, което с удоволствие ще направя, но това не означава, че помежду ни ще има нещо. И недей да смесваш работата с личния ми живот.

— Прощавай, че те питам, Джими, но имаш ли изобщо личен живот?

— Имам своите интереси.

— В момента ходиш ли с някоя?

— Точно сега, не.

— Нали не искаш да ми кажеш, че тя не те привлича?

— Аз съм жив човек, за Бога.

— Добре. Тогава не изключвай никакви възможности.

— Хайде де, защо му е на такова момиче да проявява интерес към мен?

— Ще се изненадаш.

Монтоун спря.

— Да не би да ти е известно нещо, което аз не зная?

— Само онова, което тази сутрин Холи е казала на Тайлър.

— Какво ѝ е казала?

— Че те харесва. Че ти е много признателна. И че би искала да те опознае по-добре.

— Наистина ли го е казала?

— Нали тъкмо в това се опитвам да те убедя, Джими, че си ѝ направил страхотно впечатление.

Двамата спряха на червен светофар, за да изчакат. Монтоун погледна към будка за вестници и забеляза снимката на Холи на корицата на друго списание — великолепна, чаровна, недостъпна. За миг се почувства дезориентиран, сякаш беше навлязъл в чужд живот.

— О, Божичко — каза Кийс.

Монтоун се завъртя. Тери не гледаше към будката, а към витрината на магазина за електроника на ъгъла.

Всички изложени телевизори предаваха изповедта на Денис. По тротоара наоколо се тълпяха уморени нийоркчани, които зяпаха с отворена уста, смаяни от унижения му вид.

Пейджърът на Монтоун сигнализира. Той извади клетъчния си телефон и набра номера.

— По дяволите!

Касетата беше пристигнала със сутрешната поща, адресирана до една от водещите на новините в пет часа. Монтоун разглеждаше добре изолирания плик в кабинета на главния редактор, докато Мърфи и Фийни разпитваха служителите в редакционната стая. Беше започнала една от типичните кратки пролетни бури и дъждът шибаше стъклата на прозорците.

Пратката носеше печат от същата сутрин и беше пусната в пощенската станция на Трето авеню, най-големият клон в Ню Йорк. Нямаше данни за теглото — очевидно изпращачът просто бе пхнал плика в някоя от кутиите. Беше надписан с обикновени главни букви с дебело черно мастило. Нямаше никакви други особености. Пликът можеше да е купен от хиляди магазини за канцеларски стоки.

Водещата, жена на средна възраст с напръскана с лак коса и студена усмивка, се бе срещала с Макензи Денис по различни поводи в обществото, но работеше в конкурентна мрежа и не можеше да се сети за основателна причина, поради която е била избрана за получател на касетата. Докато разговаряха, Монтоун осъзна, че жената и нейният редактор все още са под впечатлението, че са получили нещо като предсмъртно писмо и че самият Денис е уредил да пристигне след смъртта му. Никой не беше забелязал сянката на клупа.

А вече всички местни станции и национални мрежи предаваха излъчените откъси из цялата страна. Изповедта на Макензи Денис незабавно застана в центъра на вниманието. Темата бе неустоима: преди да се самоубие, телевизионен водещ обвинява медиите в измама на публиката. Медиите повече от всичко на света обичаха да експлоатират материали за това, как медиите експлоатират новините.

Историята на Денис беше прогорила нажежена до бяло дупка в чувствителния към сензации мозък на главния редактор (бяха я нарекли „Неговата последна история“) и тъкмо затова бе пуснал записа в ефир преди да съобщи в полицията. Че по този начин съсипваше репутацията на жертвата, емоционално опустошаваше близките ѝ и нанасяше материални щети на разследването — такива тънкости не се отнасяха за подобна сензация. Ако нечие човешко нещастие бъдеше записано на видео, правото на публиката да го види автоматично анулираше всякакви други съображения. Не бяха платени никакви пари, което в мозъците на новинарите напълно оправдаваше показването на записа като „отговорност пред нашите зрители“.

Тези хора, изглежда, бяха готови да се възмутят, че полицията изобщо проявява някакъв интерес, но Монтоун прикри отвлечението си и успя спокойно да ги разпита. Имаше вероятност по-късно отново да му дотрябват. Убиецът можеше да реши да им прати нещо друго.

Изпращането на записа му говореше следното: онзи, който беше извършил това престъпление, се стремеше към публичност и това повдигаше залога на много по-зловещо равнище. Монтоун още отначало бе разбрал, че убиецът е умен тип. А сега се оказваше, че вероятно е имал план.

— Забеляза ли позите им, когато влязох? — попита Кийс детективът, когато той се върна при писателя в редакционната стая.

— Не ми направиха впечатление — отвърна Кийс и погледна към прозорците на кабинета на главния редактор.

— Скръстени ръце. Повдигнати рамене. Брадички хей дотук.

— Добра защита.

— Готови за битка. Какво ти говори това?

— Че не разбират какво са получили. Все още си мислят, че се е самоубил — тихо каза Кийс.

— Схватлив ученик си.

Когато се върнаха, Холи Мюз чакаше на регистратурата в участъка. Кожено яке, черна тениска, тъмни очила, тесни дънки и каубойски ботуши. Четирима униформени и сержантът на регистратурата се препъваха един в друг, докато ѝ носеха кафе. Изглеждаше бледа и напрегната и носеше под мишница тъмнокафяв плик. Когато Монтоун се приближи, тя отиде при него настрани от тълпата. Погледът ѝ беше сведен надолу.

— Можем ли да поговорим някъде насаме?

Той я отведе в една от малките стаи на горния етаж, които детективите използват за разпити. Кийс ги последва, като изглеждаше загрижен за нея, но Холи искаше да разговаря само с Джими и писателят остана навън. Мърфи и другите го притиснаха с въпроси кое е това момиче и какво иска от Монтоун.

— Добре ли си? — попита той.

— Не съвсем — отвърна Холи, когато вратата се затвори. — Споменах ти, че за служебната си кореспонденция използвам пощенска кутия — само семейството ми и неколцина приятели знаят истинския ми адрес.

— Точно така.

— Ето какво открих сутринта в пощенската кутия вкъщи.

Тя му подаде тъмнокафявия плик. Ръцете ѝ трепереха. Монтоун го хвана за краищата и изпразни съдържанието му върху масата.

Първото нещо, което видя, бе голяма черно-бяла снимка на Холи, застанала с чаша в ръка до прозореца в кухнята си и замислено загледана към нещо, може би вестник, разтворен върху масата. Беше само по дънки без горнище, косата ѝ бе мокра и сресана назад, току-що измита. През източните прозорци в стаята нахлуваше ранна

утринна светлина и хвърляше сенчести полумесеци по мускулестия ѝ гръб до заоблената извивка на гърдите ѝ. Гъвкавата ѝ, грациозна поза и очевидният факт, че не подозираше за невидимия фотограф, придаваше на снимката чувствен оттенък, на който детективът се опита да не обръща внимание.

Самата Холи беше уловена от коленете нагоре, фокусът бе съвсем ясен, всичко наоколо изглеждаше леко замъглено — снимката беше правена с телеобектив, навярно от прозорец или от покрива на сградата отгатак улицата. Хартията бе лъскава, с леко извити ъгли. Монтоун предположи, че снимката е проявена и извадена в частна тъмна стаичка.

Освен снимката, в плика имаше само лист обикновена бяла копирна хартия. По средата му, както и предишното писмо, което беше получила, бяха залепени няколко думи от букви, изрязани от вестник: *красота е безмилостна*.

Холи седна и запали цигара.

— Какво трябва да означава това, по дяволите? — гневно и уплашено попита тя.

Монтоун продължаваше да разглежда плика, без да отговори. Адресът гласеше: „Госпожа Холи Мюз“. Синьо мастило. Печатни букви. Клеймо от пощенска станция от центъра на града. Пратено предишния ден. Мислите му за миг се върнаха към пакета, получен в телевизионната мрежа — също от вчера, от друг клон, двайсет пресечки на югоизток, — но почеркът и мастилото бяха съвсем различни и тъй като нищо повече не свързваше двете пратки, той не обърна повече внимание на идеята.

— Смяташ ли, че е от онзи тип, когото си видял снощи? Онзи, който ми звъни? — Тя кръстоса крака, като нервно люлееше горното си стъпало.

— Възможно е.

— Не мислиш ли, че е очевидно? Този гадняр ме е наблюдавал от покрива. Следил ме е. Сега ме снима...

— Зная, че изглежда вероятно.

— Кой знае още колко снимки е направил? Може да е стоял там горе седмици наред...

— Ние се опитваме да не правим такива заключения, докато не открием всичко, което можем.

Холи сведе глава, като се мъчеше да преглътне сълзите си.

— Няма да позволя на някакъв изрод да ми разсипе живота, няма, искам да кажа, нищо не съм направила. Мислих върху онова, което ми каза, и не съм отблъсквала никого, нямам никакви луди бивши гаджета, държа се любезно с хората, с които работя, имам добра репутация...

— Сигурен съм, че е вярно...

— Това е някакъв побъркан, който ме е избрал просто ей така.

Монтоун изчака, после внимателно каза:

— Снимката ти е по кориците на списанията. Изглеждаш по особен начин. Някои от фотографиите навярно са малко провокативни.

— Точно това ми е работата.

— Не казвам, че в това има нещо лошо или че вината е твоя, но все пак това може да подтикне някого. Не е нужно да има рационална причина. И това не означава непременно, че човекът иска да те нарани.

Не й обясни, че в толкова голям град има хиляди луди, представящи си, че имат връзка с жени, които са видели на снимка или по телевизията. Пълнокръвни фантазии, по-реални за тях, отколкото хората в живота им. Тези образи им говореха. Вътрешни гласове им казваха какво да правят. И от време на време някои от гласовете на тези хора заглушаваха звука на света, и личният им ад се изсипваше на улицата.

— Самата ти каза, че момичетата от твоя бизнес постоянно предизвиквали у хората реакции, които не могат да контролират. И че много често са имали подобни проблеми, нали така?

Тя кимна миг по-късно, забила поглед в пода.

— Какво да правя? — Холи си свали очилата и вдигна очи към него. Те бяха зачервени и уморени от плач.

— Можеш ли да си спомниш коя сутрин е било това? — загледан в снимката, попита Монтоун.

Тя се замисли за момент.

— Струва ми се, че носех тези дънки в понеделник.

— Миналия понеделник.

Холи кимна.

— Искам да си спомниш целия ден. Прегледай бележника си, мислено пресъздай деня. Да си се срещала, или да си виждала необичайни хора на места или по начини, които са се запечатали в ума

ти? Недей да ми отговаряш сега. Помисли си. Искам да проверя тези неща за отпечатъци — веднага се връщам.

Когато Монтоун се насочи към вратата, Холи извади бележника си.

Той взе от склада необходимите му принадлежности, отиде в офиса си и провери снимката, листа и плика, после извади от бюрото си първата картичка, която момичето беше получило, и я проучи. Откри само един частичен отпечатък на снимката, но предположи, че е неин. Преди да я изпрати, щеше да вземе отпечатъците ѝ за сравнение.

Постави картичката до писмото и ги разгледа с лупа. Буквите бяха изрязани от различни вестници, но поради сходствата в разполагането им изглеждаше ясно, че са дело на една и съща ръка.

красотата е предателство
красотата е безмилостна

Можеше да е цитат от стихотворение или проза. Монтоун позвъни на познат професор по английска литература в Колумбия, но му отговори телефонен секретар и той остави съобщение. Ученият бе свидетел на убийство, което бяха разкрили предишната година и, изглежда, детективската работа го вълнуваше, типична реакция на хора, на които не им се налагаше да си изкарват прехраната с нея.

Вече свършваше, когато Мърфи почука на вратата и влезе в стаята, следван по петите от Тери Кийс. Монтоун небрежно пхна снимката, писмото и картичката в папка за веществени доказателства, преди да успеят да ги видят, и ги заключи в бюрото си.

— Какво е официалното ни мнение за видеозаписа? — попита Мърфи.

— Репортери ли има долу?

Мърфи кимна.

— Не сме знаели за него — отвърна Монтоун.

— Искаш ли да се посъветваш с шефовете по въпроса?

— Ще позвъня, но те ще се съгласят.

— Сигнали ли сме до някакви заключения за записа?

— Анализираме го. По-късно ще дадем изявление.

Мърфи хвърли поглед към стаята за разпити.

— С престъпление ли се бориш там, Джими?

— Нещо такава.

— Защото, ако мога да ти помогна с нещо...

— Довиждане, Мърф.

Детективът излезе от стаята. Монтоун затвори вратата и даде знак на Кийс да седне до бюрото.

— Холи каза ли е на приятелката ти нещо, което би трябвало да знае? — попита той.

— Неприятности ли има?

— Да си остане помежду ни, но работата е много сериозна.

— Онзи проблем с тормоза, нали? — рече Кийс.

— Не смятам, че става въпрос за тормоз. Според мен я преследват.

— Какво се е случило?

— Получила е две заплашителни писма по пощата и някой я наблюдава от съседната сграда. Снощи гоних някакъв тип пред жилището ѝ.

— Господи.

— Бих искал да знае дали е каза нещо на някой друг.

— Ще питам Тайлър, веднага ще ѝ се обадя.

— Проблемът в такива случаи е, че кретенът не е нарушил никакъв закон и докато това се случи, официално не съм в състояние да направя каквото и да е. Надявам се да не се стигне чак дотам. Понякога просто се отказват.

— Това е ужасно. Какво може да направи Холи? Какво можем да направим ние?

— Може да си наеме телохранител. Да си купи куче. Да напусне града за известно време.

— А може би трябва да излиза с полицаи.

Монтоун го изгледа.

— Опитвам се да не намесвам личния си живот.

— Не виждам никакво противоречие. Ти очевидно се страхуваш за нея.

— Тя е мило хлапе. Не искам да се възползвам от положението ѝ.

— Не, разбира се, че не — замислено кимна Кийс. — Току-що ми хрумна нещо: през уикенда двамата с Тайлър ще ходим на Острова.

Навярно няма да е зле да вземем и Холи с нас, за да се махне от тук поне за два дни. Както предложи самият ти.

— Утре сутрин трябва да ходя до Бриджхамптън. Денис е имал там къща.

— Тогава защо не дойдеш да вечеряш с нас в събота? Ще прекараш известно време с нея. Искаш да се чувства в безопасност, нали?

— Искам да е в безопасност.

— Тогава ще поговоря с нея. Ти си съгласен, нали?

Монтоун се поколеба.

— Добре.

След пет минути в затворената стая при Холи Кийс се върна обратно в кабинета на Монтоун.

— Кога можеш да тръгнеш?

— Моля?

— Холи ще замине заедно с Тайлър още този следобед. Ако успееш да свършиш довечера, мога да те изчакам и да тръгнем заедно.

— Това устройва ли я?

— Останах с впечатлението, че ѝ се иска да остане за малко насаме с Тайлър. Да поплаче на рамото ѝ. Женско приятелство.

— Предполагам, че ще мога да се освободя късно тази вечер. Там ще се настаня в някой мотел. И на сутринта ще отида да видя къщата на Денис.

— Холи каза, че можела да използва къщата на свой приятел. Някакъв супермодерен фотограф. Във всеки случай, мястото е огромно, има много спални, намира се точно на плажа и си поканен.

— Не бих искал да се натрапвам.

Тери седна до него и сниши глас.

— Може ли да ти дам един съвет, Джими?

— Казвай.

— Тя те харесва. Благодарна ти е. Знае колко си зает и все пак галантно отделяш от времето си, за да ѝ помогнеш.

— Не е толкова голяма работа.

— Тя наистина изглежда добър човек. Уравновесена е, иска да прави всичко както трябва. Успехът ѝ не я е развалил, съгласен си,

нали?

— Да.

— Да не споменавам, че е истинска богиня от скапаната гръцка митология.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Според Тайлър последните й две връзки свършили толкова ужасно, че трябвало да иска помощ от Червения кръст. Мъже от същия бизнес, истински свини. Заклела се е да не повтаря грешката си. Исква да срещне някой от „истинския свят“.

— На това ли му викаш „истински свят“? — каза Монтоун. Тази идея му се стори направо смешна.

— В сравнение с онова, с което е свикнала, ти си скала. Та ето какъв е съветът ми: струва ми се, че трябва да престанеш да се подценяваш.

Детективът се усмихна въпреки волята си и не успя да се сети какво да отвърне.

— Харесва ли ти този план? — попита Кийс.

— Става.

— По кое време ще тръгнем? Ще дойда да те взема оттук.

— В девет часа.

Кийс стисна ръката му, вдигна палец нагоре и излезе.

Монтоун държеше ръката на Холи и притискаше пръстите й един по един първо в мастилото и после върху хартията. Тя беше възвърнала самообладанието си и го наблюдаваше с кисела усмивка, която определено го безпокоеше. Чувстваше се несръчен като осмокласник. Откритият, небрежен начин, по който му бе подала ръцете си, граничеше с интимност. Монтоун погледна към едностранното огледало на стената зад нея с безпричинното параноично подозрение, че отзад се е събрал целият отдел и ги наблюдава.

Когато свършиха, той й даде кърпички и почистваща течност. Холи усмихнато избърса пръстите си. Монтоун усещаше промяна в отношенията им, сякаш сега тя притежаваше някаква тайна информация за него и не бе сигурен, че това му харесва.

Въпреки че подробно си беше припомнила последните няколко дни, тя не се сещаше за нищо подозрително. Докато разговаряха, на

него му хрумна, че предишните ѝ притеснения са изместени от спокойствие, дължащо се на привличането ѝ към него, по-познато явление, което отново изравни позициите им.

„Това е обичайното ѝ преживяване — напомни си той. — Мъже, постоянно изкарвани от равновесие, готови да умоляват, да прекаляват с любезностите. Красотата е сила, подобна на земното привличане, и жените, които я притежават, развиват шесто чувство за въздействието ѝ върху хората.“ Монтоун не виждаше начин да противодейства на този нов вид връзка. Холи остана любезна, дори го подканваше да ѝ оказва внимание. Кой знае поради каква причина и без лоши намерения сега всеки техен ход се определяше от законите на ухажването.

Той я изпрати до задния изход, за да избегне телевизионните екипи, които се бяха събрали около регистратурата в очакване на реакция след излъчването на записа.

— Ще се свържа с управлението и ще се погрижа още този следобед да пратят патрулна кола на твоята улица. Не могат да паркират там, но редовно ще минават на проверка. Ако не ти се иска да се качиш до апартамента си сама, ще пратя някой да те посрещне.

— Ще се оправя, благодаря ти.

— Не искам да се тревожиш. Разбираш ли, типове като онзи са страхливци, това не означава непременно, че са опасни.

— Няма нужда да ме успокояваш, Джими. Вече го направи. — Никога преди не беше използвала малкото му име. Монтоун разбираше, че това е съзнателно решение.

— Добре.

— Предполагам, че ще се видим довечера.

— Приятно пътуване.

Двамата се ръкуваха. Той проследи с поглед как тя отива до ъгъла и изчака, докато си вземе такси.

Монтоун се свърза с капитан Дан Джейкс и районния командир Уил Фланигън. Те подкрепиха версията му за записа и той слезе долу, за да даде изявление и да отговори на въпросите на журналистите пред участъка. Както обикновено, те използваха внушителната каменна сграда, за да придадат тежест на репортажите си. Детективът отдавна

беше научил, че онова, което им въздейства, има същата сила и пред шефовете му, затова застана на най-горното стъпало на фона на крепостта.

Освен това знаеше, че трябва да дава само кратки и съдържателни отговори, за да не могат да ги накъсат и така изопачени, да ги излъчат по новините. „Предсмъртната изповед“ на Денис щеше да е водещо събитие в повечето местни и дори национални програми, което даваше на Монтоун уникална възможност да се обърне директно към убиеца. Не знаеше кой е този човек и къде се намира, но беше сигурен, че ще го гледа.

Започна с това, че управлението не знаело нищо за записа преди излъчването му в ефир и увери репортерите, че ако полицията имала някаква информация, непременно щяла да я направи достояние на публиката.

После изясни, че в този момент управлението смята смъртта на Денис за очевидно самоубийство, идея, която появата на записа според тях само доказвала.

Отрече създаването на спецчаст и каза, че поради обществените позиции на Денис, известен брой детективи работели заедно, за да ускорят разследването. Те имали сигурна следа, която предполагала, че господин Денис предварително е уредил изпращането на касетата до телевизията след смъртта му.

Предупреди представителите на пресата да не се нахвърлят на безразсъдни или преждевременни заключения за нещастния случай — господин Денис имал колеги, които заслужавали съчувствие в този тежък момент. Изявлението, направено от Денис на записа, който вече бил транскрибиран и широко разпространен, очевидно говорело, че той е бил изпаднал в сериозна емоционална криза.

Поради това, подчерта Монтоун, те не придавали „особено значение на съдържанието на самото изявление“.

Монтоун не знаеше срещу кого се е изправил, но бе уверен, че подценяването на „посланието“ на записа ще е противно на очакванията на убиеца. Ако беше убил Денис, за да направи свое собствено изявление, или ако речта, която бе накарал жертвата си да произнесе, всъщност беше негово изявление, Монтоун щеше да направи всичко възможно, за да елиминира въздействието му.

Престъпникът бе положил много усилия, за да направи така, че смъртта да изглежда почти — но не съвсем — като самоубийство. Беше оставил многобройни дребни, но сигурни доказателства за обратното — разположението на камерата, камъчето от покрива — и Монтоун реши, че това изобщо не са грешки, а съзнателен и провокативен акт. Убиецът хвърляше ръкавица на всеки достатъчно умен, за да разтълкува правилно знаците му: предизвикваше ги да възприемат случая като убийство, дело на висш разум.

Тъй като не разполагаше с повече улики, Монтоун чувстваше, че навярно ще успее да се добере до този човек, като пренебрегне примамката му. Да поддържа версията за самоубийство и тотално да елиминира идеята за престъпление за пред публиката. Ако предположенията му бяха верни, убиецът може би нямаше да се чувства толкова горд от постижението си и самолюбието му щеше да бъде наранено, а ако се разяреше достатъчно, можеше да бъде провокиран да направи по-безразсъден опит да докаже значението на „приносите“ си.

„Месомелачката“ — така го бе наричал треньорът му по хоккей в гимназията. В отдела имаше много по-талантливи кълкьори и повечето бяха с по-добри физически данни, но нито един не притежаваше дори половината от неговата решителност. Монтоун съзнаваше недостатъците си и в полицейската си работа подражаваше на спортистите, на които винаги най-много се беше възхищавал — хора, които нито за миг не минаваха на ниска предавка.

Продължавай да упорстваш и може би ще успееш да заемеш по-добра позиция. Упорствай и ще изтощиш противниците си. Не спирай, не мисли за това, просто го прави. Рано или късно ще допуснат грешка и този момент ще реши изхода от играта.

Той си отбеляза да разкаже на Тери Кийс за упорството, което лежеше в основата на разследването на убийство.

В осем часа, тъкмо когато се канеше да си тръгне, му позвъни Пат Фийни, за да го помоли да отиде до съседната на жилището на Денис сграда на Шейсет и девета улица. Мърфи се метна в колата и двамата потеглиха заедно.

— Получих от Интерпол досието на твоето приятелче Тери — каза Мърфи, като извади от джоба на самото си сгънат телекс.

— Какво пише?

— Излежал голяма присъда за непредумишлено убийство. Изглежда, съвпада с неговия разказ. Пуснали го условно през деветдесет и втора. Три години по-рано за добро поведение. Образец за примерен затворник.

— Нормално ли е издържал изпитателния срок?

— Чист е като сълзица. Оттогава няма нито едно нарушение. Преди две години направил сензация с книгите си.

— Чудесно — отвърна Монтоун. Съзнаваше, че му се е искало информацията за Кийс да е положителна.

— Няма данни за нарушенията му като малолетен, но мога да проверя, ако те интересува — каза Мърфи.

Монтоун махна с ръка.

— Свърза ли се с имиграционните власти?

— Миналия септември и октомври прекарал в страната осем седмици. Като официална причина за посещението е посочил „творческа обиколка“. Върнал се отново преди около месец през „Кенеди“, този път с разрешение за работа. „Творческо проучване“. Очакван престой: шест месеца.

— Убедително, нали?

— Ей, той коренно е променил живота си — каза Мърфи, като прибра телекса обратно в джоба си. — Браво на него. Едно прецакване по-малко.

Пат Фийни беше наредил да отцепят уличката между сградите и да монтират на съседния покрив работно осветление. Първо им показа вратата за покрива, до която се стигаше по късо стълбище от сервизния асансьор. Домоуправителят обясни, че вратата на стълбището винаги била заключена и че само той и живеещите тук имали ключове. Участъкът под резето бе лепкаво, точно като вратата за сервизния вход на Денис.

— Да речем, че следобед влиза вътре като „техник от кабелната телевизия“ и облепва ключалката — каза Фийни. — Какъв е следващият му ход?

— Прехвърля се на покрива на сградата на Денис — отвърна Монтоун, като гледаше нагоре към стълбището. — И облепва неговата ключалка.

— Защо?

— Той е на разузнаване. Това му спестява потта по-късно.

Монтоун ги поведе към покрива. Другите двама детективи от групата оглеждаха отцепения участък около противопожарния изход.

— Как се е прехвърлил на другия покрив? — попита Мърфи, вперил очи в три и половина метровото разстояние между сградите и дълбоката трийсет и пет етажа бездна до уличката долу.

— „Техникът от кабелната телевизия“ е носел куфарче с инструменти, нали така? — каза Монтоун и ги поведе към ръба на покрива.

— Така твърди свидетелят.

— В куфарчето е имало въже, завързано за някаква кука. Прехвърлил е куката през парапета — ето откъде са драскотините по онези тухли. Спуснал се е по въжето, залюлял се е до другия противопожарен изход и се е покатерил. Върнал се е по същия път.

Фийни скептично погледна надолу.

— Посред бял ден, мамка му. Никой не го е видял.

— Хората в този град не гледат нагоре, Пат.

— Залюлял се е като Тарзан.

— Фактът, че престъпникът е бил куражлия, изглежда, не подлежи на съмнение. Навярно е носел всичко необходимо в куфарчето за инструменти и го е скрил някъде в сградата. Някой да го е забелязал да излиза с него?

— Знаем, че си е тръгнал. Но за куфарчето нямам представа — отвърна Мърфи и си отбеляза да попита.

— Значи, връща се вечерта, прехвърля се, очиства Денис и пак обратно — все още неубеден, каза Фийни.

— Имаш ли друго предположение?

— Как се е промъкнал покрай портиера вечерта?

— Тази сграда има гараж, нали? Охраната сигурно не е чак толкова сериозна и той вероятно го е знаел. Възможно е да е облепил и друга врата. Проверете.

— Този скапаняк здравата се е поизпотил — каза Фийни, като си запали цигара.

Монтоун знаеше, че Фийни има лошо предчувствие. И той изпитваше същото. Бяха свикнали с паниката, безредието и глупостта, характерни за повечето престъпления, които разследваха. Това логично мислене и студена прецизност бяха тъкмо обратното и предполагаха увереност и здравомислие, които правеха всички неспокойни.

— Открихме нещо тук — каза Франк Фонсека.

Те се приближиха до отцепената част от покрива и Франк им показва какво е намерил, като го вдигна от земята с дълги пинсети — малък лъскав, червен осмоъгълник, изрязан от хартия или гъвкава пластмаса.

— Може да е пайета? — предположи Фонсека.

Монтоун разгледа осмоъгълника с лупата, която извади от портфейла си, и го вдигна към светлината.

— Струва ми се, че би трябвало да има дупчица. За пришиване към нещо.

— Към какво? Към вечерна рокля ли?

— Питайте домоуправителя дали тук горе някога са организирали празненства — нареди Монтоун.

— Сигурно Шер му е била съучастничка — подметна Мърфи.

— Аз не мисля, че е пайета — каза Монтоун, като продължаваше да разглежда осмоъгълника. — Предполагам, че е от конфети.

Монтоун паркира пред участъка в девет и петнайсет и остави Мърфи. Тери Кийс го чакаше на тротоара до полицейския гараж с платнен сак в ръка. Той хвърли багажа си на задната седалка, качи се отпред и потеглиха. На Монтоун не му се стори необичайно, че Кийс е застанал толкова надалеч от входа.

Когато Мърфи влезе в участъка, Айда, възрастната цивилна служителка на регистратурата го попита дали е бил с детектив Монтоун. Той ѝ отговори, че заминава за Лонг Айлънд, за да може на сутринта да направи оглед на къщата на Денис.

— Детектив Монтоун ще се отбие ли в участъка, преди да замине? — попита Айда.

— Защо?

— Един господин иска да го види — отвърна тя и кимна към висок, сивокос мъж, седнал близо до вратата.

— Има ли уговорена среща?

— Не.

— Искате ли да разговаря с друг полицаи?

— Не.

— Какво искате всъщност, Айда?

— Определено не зная — каза жената, вкопчила се в невежеството си на цивилна служителка като в почетен знак.

Мърфи погледна към мъжа, който седеше изправен и гледаше право пред себе си като военен. Помисли си дали да не иде и да размени някоя и друга дума с него, но след двойната смяна в петък вечерта се отказа. Все още му предстоеше дълго шофиране до Роклънд и обратният път сутринта му оставяше време, само колкото да вечеря с приготвена на микровълнова фурна храна, да целуне двете си възхитителни закръглени дъщерички и да поспи шест часа. Каза на Айда мъжът да остави съобщение и се насочи нагоре по стълбището към отдела.

Когато служителката му съобщи, че Монтоун няма да се върне, старецът надраска нещо върху гърба на визитна картичка, остави я на Айда и любезно я помоли да предаде на детектива, ако обича да му позвъни колкото е възможно по-скоро по „въпрос от известна неотложност“.

Кое не остави сериозен отпечатък в ограничената памет на Айда, макар да си спомняше, че се е наслаждавала на бодрия му английски акцент. Бе забравила да спомене на Мърфи, че мъжът е англичанин.

Тя остави визитката, без да я прочете на мястото за съобщения за Монтоун, и заместник-инспектор Питър Хеншоу от Скотлънд ярд напусна участъка.

---

[1] Национална футболна лига. — Б.пр. ↑

6.

Единственият ми спомен от баща ми: на четири години съм и лежа в едностайния ни апартамент в Блэкпул, докато Карън, майка ми, обслужва мъжа на леглото до креватчето ми. Той носеше тъмнозелена униформа и хвърли шапката си на пода до мен. Светлината на свещите хипнотично се отразяваше в месинговата ѝ емблема.

Беше американец, професионален войник. Не зная името му и образът му е замъглен от митовете на Карън за него. Тя твърдеше, че три години по-рано двамата се влюбиха и в резултат съм се появил аз. Идваше от време на време в Англия и често ѝ пишеше, макар че никога не съм виждал писмата му. След като се уволнял, каза ми Карън, имал намерение да постъпи в полицията в някакъв голям американски град и тогава сме щели да се преместим при него.

Звуците, които издаваха, ме плашеха, но лежах съвсем тихо, при това основателно, защото ако започнех да хленча, докато се чукаат, Карън щеше да ме заключи във водопроводната шахта в стената на спалнята и тормозът отново щеше да започне. Чаената лъжичка, нагорещена върху котлона, който ни служеше за кухня, беше любимото ѝ възпитателно средство.

Когато свършиха, Карън се замъкна до тоалетната в дъното на коридора. Мъжът се претърколи и погледна към креватчето ми. От него лъхаше на алкохол и секс.

Попита ме за името ми. Аз го попитах дали ми е баща. Той се засмя, оголвайки дълги, неправилни зъби.

Прошепна ми, че Карън му била казала тайната и искал да я сподели с мен, но трябвало да обещае да не я издавам на никого. Съгласих се.

— Твоят татко е Дяволът — рече мъжът.

Той остави на креватчето шепи монети и каза, че това щяла да е нашата малка тайна. Никога повече не го видях.

Откъс от „Човек от
равнините“, Перигрин
Кийс

Тери Кийс изчака в колата, когато спряха за малко пред жилището на Монтоун, за да си вземе багажа. Двайсет минути по-късно пътуваха на изток сред оредяващия нощен трафик в петък вечер по лонгайлъндската магистрала. Прозорците бяха отворени, по радиото предаваха бейзболен мач от Западното крайбрежие, студеният нощен въздух свободно циркулираше в купето.

Магистралата минаваше покрай стария квартал на Монтоун, близо до моста „Уайтстоун“ — мрачна, грозна гледка. Къщите, повечето евтини следвоенни постройки, бяха порутени и малцина от собствениците притежаваха гордостта или парите, за да ги поддържат.

— Израснал си тук, нали, Джими?

— Точно така.

— Връщаш ли се често?

— Само пътом. Нямам много щастливи спомени.

— Прилича на квартала, в който израснах аз.

— Малко хора успяват да се измъкнат оттук.

— Ти как успя?

— Със стипендия за хокей. В малък колеж в северната част на щата.

— Семейството ти още ли живее тук?

— Баща ми е мъртъв. Майка ми отдавна се премести в Тампа.

— Братя и сестри?

— Само дете съм.

— Виж ти. И аз — каза Кийс. — С какво се занимаваше баща ти?

— Беше инженер-химик — отвърна Монтоун. — Участваше в екипа, който създаде стиропора.

— Това трябва да им е донесло цяло състояние.

— Не и на него. Патентът беше собственост на компанията. Те бяха просто наемни работници.

— И какво получи в крайна сметка?

— Рак на черния дроб. Почина, когато бях четиригодишен.

— Не ти е било лесно.

— Не.

— И аз не познавам баща си — рече Кийс. Седеше с крак, вдигнат на таблото и идващите насреща автомобили от време на време осветяваха лицето му.

— Как така?

— Ами майка ми просто не знаеше от кого съм. Имало доста кандидати, но тя, изглежда, не успяла да реши кой точно е хвърлил семето. В моментите си на просветление твърдеше, че бил американец.

— Жива ли е?

— Честно казано, не зная. За последен път я видях на дванайсет години — тогава се подписа, че ме поверява на грижите на държавата. Толкова беше друсана, че даже не разбра кой я целува за сбогом.

— И си влязъл в системата.

— Приемни домове. Затвори за малолетни престъпници. Кратки, но изпълнени с преживявания престои на улицата. Доста мрачничко — всичко е описано в книгата ми, ако те интересува.

— Взех я със себе си — каза Монтоун и кимна към сака си на задната седалка. — Още не съм имал възможност да я отворя.

— Малко леко четиво за плажа — отвърна Кийс. — Не знаех, че имаме толкова много общи неща.

— Спортът, ето какво ми помогна. Треньорът се заинтересува от мен. Наистина успях да пробия.

„Да, успял си. И после още много, много пъти.“ Полускрит в сянка, Кийс го наблюдаваше с немигащи очи.

— Майка ти проститутка ли е била? — след поредното мълчание попита Монтоун.

— Този термин предполага определено равнище на професионална насоченост, каквото бедната жена всъщност не притежаваше. Професионализмът ѝ убягваше. „Проститутка“ е едно стъпало по-нагоре.

— Съжалявам.

— Идеята за баща американец ме вълнуваше. Фантазирах си всякакви неща за това, какъв може да е бил. Герой от войната. Международен шпионин. Кинозвезда. По едно време даже успях да се убедя, че е Стив Маккуин и че тогава е снимал военен филм. Толкова силно влюбен в мама, че след снимките идвал вкъщи с униформата. Тя беше работила веднъж като статистка за някакъв филм, който снимаха в Манчестър, и спокойно може да се е чукала с някого от екипа. Навярно с електротехника.

Монтоун внимателно слушаше, изненадан, че Кийс не изглежда озлобен. Но не изглеждаше и да му е забавно.

— Нали знаеш, там филмите оформяха светогледа ни — каза Тери.

— И тук.

— Но ти вече си живеел сред тези модерни чудеса — те само са подсилвали онова, което си виждал всеки ден. Нашата малка империя беше срината със земята. Мечтите ни се изчерпаха и американските филми ни дадоха цяла нова действителност. В затвора не гледахме нищо друго. Направих проучване по този въпрос.

— И?

— Ще останеш удивен. Америка дава на света много повече, отколкото съзнаваш. Тук не можете да го видите, Джими, изолирани сте. Някога бил ли си отвъд океана?

— Не.

— В Лондон гледат „Футбол в понеделник вечер“. Съвсем близо до Кремъл има „Макдонълдс“. Ем Ти Ви управлява Третия свят. Сърцето на Европа не е по-голямо от Тексас — вие ни превъзхождате. Кино, телевизия, мода, музика, хранителни стоки — вече всичко започва оттук.

— Но вие имате история, традиции.

— А американската масова култура е истински ваялък, на волана на който е Мики Маус. Без конкуренция. „Историята“ няма никакъв шанс. Повече хора знаят кой е Майкъл Джексън, отколкото кой е

президентът на собствената им страна. Французите все още се съпротивляват, естествено, но войната е свършила. Евро Дисни вече е там.

Известно време пътуваха в тишина. Минаха покрай отбивките за „Кенеди“. Кийс бе приятен спътник и с него мълчанието не беше неловко — той оставяше разговора да се приспособява към ритъма на пътя.

Към дванайсет без петнайсет стигнаха отбивката за монтоукската магистрала. Следвайки писмените указания на Холи, те се насочиха на юг към океана покрай Уотър Мил, излязоха от магистралата и поеха по лъкатушещи второстепенни пътища, които минаваха покрай огромни имения, вили, скрити зад високи стени, и горички стари дървета.

Откриха къщата в края на пясъчна алея, модерна триетажна комбинация от стъкло и дълги дървени греди, издигната на скала точно над широката плажна ивица, заобиколена от двор, небрежно допълващ естествената земна покривка и водораслите. Пристигането им задейства активиращите се от движение светлини над гаража. На отбивката беше паркирана колата на Тайлър, последен модел БМВ.

Тайлър ги посрещна на входната врата и ги въведе в огромен вестибюл. Когато го целуна за добре дошъл, Монтоун усети леко кисел дъх на червено вино и съвсем слабо загатване за марихуана. Изглеждаше малко нестабилна на босите си крака. Носеше свободна, пъстра роба и все пак успяваше да изглежда навлечена, което допълваше първоначалното му впечатление от предишната вечер, че жената е малко смешна. Тери, изглежда, я харесваше, поне физически, което караше детектива да смята, че навярно няма никакви задръжки в леглото.

Докато ги водеше през кръглата дневна, разположена на по-ниско равнище и претъпкана с бели кожени дивани и претенциозни произведения на изкуството, Тайлър бърбеше за „великолепната къща“ и „превъзходното ѝ изложение“ и им обясняваше, че прочутият фотограф и неговият архитект се били съветвали със специалист по някакво мистично китайско изкуство, наречено „фен шуй“. И тогава на малкия балкон над тях се появи Холи.

— Построил я е, за да има къде да си води гаджетата, когато жена му отсъства — каза тя.

— Детски приказки — измърмори Тайлър.

— И ти ли си била от тях, мила? — развеселено попита Кийс.

— Не и през този живот — отвърна тя, докато се спускаше по стълбището. — Струва ми се, че тъкмо затова ми позволява да използвам къщата.

Холи заведе Монтоун до една от долните спални, където той си остави багажа, докато Тайлър и Кийс се качиха на горния етаж. По стените висяха големи снимки и детективът предположи, че са творби на самия собственик — пусти, зловещи черно-бели пейзажи, потискащи портрети на нюйоркския уличен живот.

— Това ли е фотографът? — попита той и посочи към една от снимките.

— Да. — Известно време двамата я гледаха. — Какво мислиш?

— Добре си постъпила, че не си спала с него.

Монтоун отвори плъзгащата се врата и излезе на верандата, водеща надолу към плажа. Въздухът бе топъл и приятен. Когато се приближи до края на терасата, движението му активира наредените покрай задната стена на къщата сензорни прожектори и те осветиха широк участък от водата. Пенливите гребени на вълните засияха. Приглушеният шум на прибоя му звучеше чужд като непознат език.

Холи го последва навън. Косата ѝ беше спусната, носеше огромен зелен плетен пуловер, тесни черни дънки и мокасини от напа. Монтоун предположи, че вече си е била легнала и е станала, когато са пристигнали. На масата в дневната имаше само една чаша вино, а Холи очевидно не бе пила.

— Харесва ли ти тук? — попита тя.

— Не зная. Можех да прекарам вечерта и в „Блимпис“ на Четирийсет и четвърта улица.

Холи се усмихна и отиде до отсрещния парапет на верандата.

— Зная, че в момента си зает с нещо важно. Наистина не беше нужно да идваш.

— Така или иначе утре сутрин имам служебна работа насам. Ако по някакъв начин ме затрудняваше, щях да ти кажа.

— Когато дойдох тук, цялата история започна да ми се струва толкова далечна, не зная, чувствам се малко тъпо. Легнах си рано, за да не ми се налага да мисля за това.

— Да го чувстваш и действително да е така, са две различни неща.

— Ако прекараш девет часа с Тайлър, после ще искаш да спиш цяла седмица — отвърна тя.

— Значи не съм бил само аз.

— Тя действа по този начин на всички. Няма лоши намерения, струва ми се, че е добросърдечна. Просто не е много приятна.

— Чудех се какво намира в нея Тери — каза Монтоун.

— Просто е достатъчно луда, за да е добра в леглото.

— И аз така си помислих.

— Освен това той не я познава чак толкова отдавна. Жалко е — за нея три седмици вече са сериозна връзка.

— Ще трябва да си сложа запушалки за уши. Като онези типове, дето насочват самолетите по летищата. — Той вдигна ръце и имитира движението.

Холи се засмя и се облегна на перилата. Очевидно се беше поотпуснала.

— Тук е толкова спокойно — каза тя.

— Чувстваш ли се вече в безопасност?

— Носиш ли си пистолета? — с крива усмивка попита Холи.

Той разтвори сакото си, за да ѝ покаже.

— Да. Чувствам се в безопасност. И не заради оръжието. Благодаря ти, Джими.

Някъде отгоре се разнесе остър писък, който можеше да изразява болка, но след това избухна смях — гласът на Тайлър, определено — последван от ентузиазирани възклицания, от време на време прекъсвани от пронизителни викове „Да!“.

— О, Господи — каза Монтоун.

— Тя така си пищи.

Двамата се спогледаха и се разсмяха. Сетила се, че са точно под прозорците на спалнята, от която се разнасяха звуците, Холи започна да му прави знаци да замълчи, което само още повече ги развесели. Тайлър премина към оперни викове, като за разнообразие пускаше и по някое „О, Боже“. Холи и Монтоун допуснаха грешката отново да се спогледат и вече сериозно загазиха.

Монтоун се превиваше, като отчаяно се мъчеше да не издава звуци и да си поеме дъх. Холи се отказа от всякакви опити да се съдържи и безсилно се отпусна на перилата, смеейки се до сълзи.

Когато Тайлър отново изпищя, двамата безпомощно се свлякоха на терасата.

— Накрая ще задейства сензорите за дим — прошепна Монтоун.

Истерията на Холи превключи на ново равнище. Тя отчаяно размаха ръце, после запълзя надолу по стълбите и задъхано се стовари върху пясъка. Детективът си съблече сакото, зарови лице в него и се опита да се успокои, докато залиташе по стъпалата. Накрая се строполи до нея.

— Защо не вземе да я убие и да свършват? — изхриптя момичето.

Двамата запълзяха към морето, докато се отдалечиха на достатъчно разстояние и смехът най-после свободно изригна от тях, мощен и постоянен като вълните. После, останали без дъх, се отпуснаха по гръб и просто зачакаха да се успокоят.

— Това беше по-хубаво от секс — каза Холи, като бършеше очи с ръкавите на пуловера си.

— Или от онова там, каквото правеше Тайлър.

— Мислиш ли, че са ни чули? — попита тя.

— Не би забелязала и Третата световна война.

— Но той не издаде нито звук, нали?

— Не успя да вземе думата от нея.

Двамата се разсмяха за последен път, после потънаха в уморено, доволно мълчание. Лампите покрай задната стена на къщата угаснаха и ги оставиха под бледата лунна светлина, отразяваща се в белия пясък.

Монтоун се завъртя и се приповдигна на една ръка, за да погледне към Холи. Тя се бе изтегнала върху пясъка, спокойна и неподвижна. Ръцете ѝ бяха под главата и гледаше към небето. Известно време никой не каза нищо.

— Странно, нали? — попита момичето.

— Кое?

— Как се запознават хората. Как се пресичат пътищата им.

— Категорично.

— Кара те да се чудиш дали има някаква определена система, или всичко е случайни електрони, които си летят наоколо и се блъскат един в друг.

— Не си ми казвала, че си философ.

— А ти не си ли, при всички неща, които трябва да виждаш? Животът и смъртта. Това не те ли кара да си задаваш тези въпроси?

— Задавам си ги, естествено.

— Будистите вярват, че всички човешки съдби са предварително определени. Ти дори можеш да не знаеш, че си жив, но пътят ти те отвежда там, където трябва да идеш.

— А ти накъде отиваш?

— Не зная. Всъщност, в това отношение се чувствам малко невежа. Започнах да работя още на шестнайсет години.

— Не си невежа.

Тя се претърколи настрани, за да го погледне, и зае същата поза като него. Единият ѝ крак се изхлузи от обувката и се зарови в пясъка. На слабата светлина свършеното ѝ лице му се стори още по-младо и по-открито отпреди и той усети, че помежду им се вдига още една преграда. Известно време отново помълчаха.

— Някога налагало ли ти се е да убиваш? — попита Холи.

— Веднъж.

— Ще ми разкажеш ли?

— Арест на наркотрафиканти. Повалих заподозрения на пода и му сложих белезници. Мислех си, че сме овладели положението. Другият тип влезе през вратата от съседния апартамент, като стреляше с pistolетите в двете си ръце. Улучи партньора ми. Едва успях да реагирам.

— Измъчваше ли се?

— Не чак толкова много. Въпросът беше или той, или аз. Той беше лошият. Никога не съм съжалявал.

— Същото ли беше, когато залови Уендъл Слайгоу?

— Различно.

— Защо?

Преди да отговори, Монтоун дълбоко се замисли. Отдавна не бе разговарял с никого за това.

— В продължение на година и половина търсех човека, извършил онези убийства. По случая работеше цяла група. Все още не го бяхме идентифицирали, но му направихме подробен психологически портрет на основата на онова, което беше сторил с жертвите си.

— Как?

— Когато разбрахме, че става дума за серийни убийства, извършени от един и същи човек, управлението ме прати на курс в академията на ФБР в Куонтико. Вече имаше достатъчно престъпления от този род и бяха разработили система за анализиране на начините на действие. Учат те да гледаш на жертвите и престъпленията по определен начин. Това ти показва едно-друго.

— А на теб какво ти показва?

— Той убиваше проститутки, ловеше момичетата направо на улицата, но според психологическия портрет беше срамежлив и затворен, което означаваше, че не ги уговаря да тръгнат с него, което на свой ред показваше, че трябва бързо да преодолее съпротивата им. Така разбрахме, че е физически силен, но че външният му вид не е чак толкова особен или заплашителен, защото никой не го беше забелязвал на местопрестъпленията.

— Приличаше на учител по естествени науки.

— Слайгоу е едър, здрав тип, но в него имаше нещо толкова обикновено, че не би го забелязала, ако седи до теб в автобуса. След като го заловихме, вестниците започнаха да го наричат „Плужека“, защото движенията му бяха мудни, спокойни. Прякорът беше подходящ за вестникарски заглавия, но тъкмо това го караше да се слива с обстановката. Портретът от Куонтико ни подсказа да търсим точно такъв незабележим човек.

— И какво друго ви подсказа?

— Че е бял мъж в началото на трийсетте си години, който живее сам и не е бил женен. Най-вероятно само дете. С интелигентност над средната, завършил гимназия някъде в района, а после навярно и двугодишен курс по инженерство или електроника. Че работи като търговец или някакъв техник, вероятно сам. Че шофира бус, модифициран от самия него.

— Наистина ли? Подсказал ви е всички тези подробности?

— Не мога да ти обясня защо, но се получи. Психология, интуиция, всичко се комбинира. Знаехме, че като хлапе е имал проблеми, които никой не е забелязал или просто не им е обърнал внимание.

— Какви по-точно?

— Ами например може да е палил пожари, да е измъчвал животни. Навярно се е напикавал насън. Когато навлязъл в пубертета и

го ударили хормоните, започнал да поема по-големи рискове, за да види какво ще му се размине безнаказано — дребни кражби, надзъртане през прозорци, може би дори влизане с взлом. Би трябвало да е бил арестуван поне веднъж за някакъв вид сексуално престъпление. Всичко това се оказа абсолютно вярно. На деветнайсет години го бяха арестували за опит за изнасилване на проститутка, но делото било прекратено поради технически причини. Портретът също показваше, че след този арест трябва да е кротувал поне пет години, преди да започнат убийствата.

— Защо?

— Защото беше умен. Защото не е можел да позволи на импулсивните си желания да повлияят на способността му да се контролира и по този начин да го хванат. Затова се оттеглил, поучил се от грешките си, усъвършенствал тънкостите на играта си. Известно време може даже да се е опитвал да стане „нормален“, да е ходил с някое момиче. За да се убеди, че е наред.

— Значи е бил противоречива личност.

— Тогава, да. Знаел е точно какво става в него и колко е ужасно. През цялото време е копнеел да убива. Представял си го е. Фантазиите са го ужасявали и вълнували. Съпротивлявал се е, но нищо не е било в състояние да го накара да престане.

— И е загубил битката.

— Тези идеи прекалено са го обсебили. Когато са на сексуална основа като при него и няма начин да бъдат елиминирани терапевтично, почти няма връщане назад. А когато се е поддал и извършил първото убийство, той открил, че му харесва. Усещането за власт само подхранило фантазиите му. Искал още.

— Петнайсет души.

— И никога нямаше да престане. Когато разговаряш с този тип, разбираш, че е интелигентен, внимателен, очевидно образован. Но и до днес не е изразил каквото и да е угризение за жертвите си.

— Как е възможно?

— Нещо в тези хора се поврежда. Не че не знаят разликата между добро и зло. В този смисъл Слайгоу не е луд — изглежда напълно рационален. Но за тях жертвите, с които вършат тези неща, просто не са реални същества.

— Точно за такива неща пише сестра ми.

— Учената ли?

— Психоложката, да. Тя смята, че са родени такива. Обикновено хората казват, че се дължи на психическо нараняване в детска възраст. Но ако е така, защо всички те не стават престъпници?

— Права си — каза Монтоун. — Сестра ти е умна.

— Това обаче не обяснява причината.

— По всяко време на улицата може да има петнайсетина-двайсет такива маниакални убийци. На някакво фундаментално равнище те вече не са човешки същества.

— Те са чудовища.

— Уендъл Слайгоу, който е максимално изолиран в „Атика“ до дваайсет и втори век, получава по пощата по пет предложения за брак месечно от жени, които никога не е виждал.

— Това е безумно.

— И всеки следобед от два до четири играе бридж с трима други серийни убийци. И четиримата са изолирани в едно и също отделение, за да ги предпазят от другите затворници. Само те са убили трийсет и девет души.

— Как го залови, Джими?

— Една от външните видеокамери на банка, близо до мястото, където беше хванал последната си жертва, засне буса му. Шофьорът не се виждаше, нито пък момичето, но колата остана на паркинга повече от час точно по време на изчезването на проститутката, а ние знаехме подробности от психологическия портрет, така че издирих Слайгоу по регистрационния номер. Компютърът показва, че в досието му няма нови провинения. Данните за онзи опит за изнасилване бяха изтрети и не се появиха, но адресът му го поставяше по средата на района, от който бяха отвлечени повечето жертви. Не беше чак толкова добра основа, но въпреки това реших да опитам.

Онази нощ отидох до къщата му. Работнически квартал в Янкърс. Тъкмо приближавах, когато Уендъл излезе от дома си. Движеше се бавно, носеше онова огромно войнишко яке. Когато го видях, изпитах чувството, че е нашият човек, но инстинктът ми подсказа да не го заговарям. Той заобиколи до заключения гараж зад къщата си и потегли с буса. Не ме видя, затова го проследих.

Около два часа като че ли безцелно се мота из окръг Уестчестър, докато не мина през гората, в която бяхме открили една от предишните

му жертви. Част от парка „Таконик“, отдалечено място, което човек обикновено няма причини да посещава нощем.

Тъкмо се канех да повикам подкрепление и да го накарам да спре, когато той отби от пътя. Ако завиех след него, щеше да ме види, затова продължих и спрях на стотина метра нататък. Повиках щатската полиция и навлязох в гората пеш. Видях буса на около четиристотин метра навътре. Двигателят беше изключен.

Когато се приближих до колата, го чух да се движи из храстите на известно разстояние. Прозорците бяха тъмни и вътре не се виждаше нищо. Исках да се върна и да изчакам полицията, но нещо в каросерията на буса прошумоля. Задната врата беше отключена.

Беше едно от нашите момичета. Работеше в групата ни и преоблечена като проститутка обикаляше улиците в източен Харлем. Два часа по-рано по някакъв начин беше успял да я залови. Никой не го беше видял. През цялото време бях в движение и дори не знаех, че са съобщили за изчезването ѝ.

— Знаел ли е, че тя е ченге?

— Открил значката ѝ. Беше приковал китките и краката ѝ за метална плоскост в каросерията на буса.

— Боже мой.

— Бусът беше мястото, където извършваше убийствата. Вътре приличаше на операционна. Неръждаема стомана. Звукоизолация. Специална подова настилка. Скалпели, електрически инструменти, интравенозни системи, бутилки с кислород и азотен оксид. По този начин можеше да поддържа живота им дни наред.

Холи неволно потръпна. Изглеждаше пребледняла и разстроена. Вгълбен в разказа си, той не бе обърнал достатъчно внимание на реакциите ѝ.

— Извинявай, разказвам ти много повече, отколкото е нужно.

— Жива ли беше?

— После не писаха нищо за това.

— О, Господи. И ти си я познавал.

— Да. Бяхме приятели.

Монтоун погледна към небето, после затвори очи и мигновено се озова в миналото. От много време не беше преживявал този кошмар. Усети, че ръцете му се разтреперват, но трябваше да продължи да разказва.

— Две години преди това, когато все още бяхме патрули, в продължение на няколко месеца излизахме заедно. Шийла беше от стария ми квартал, нали разбираш? Жилава, енергична. Не беше голяма любов, и двамата го знаехме, така че после нямаше сърцераздирателни сцени. Останахме си приятели.

— Ужасно съжалявам.

Монтоун кимна и извърна очи.

— Онази нощ беше хванал две момичета. Отнасяше другия труп в гората, за да го изхвърли. Чух го да се връща. Затворих вратата и се отдалечих. Когато стигна до буса и го отвори, аз го осветих с фенерчето си и му казах да легне на земята. Той бавно се завъртя, за да ме погледне, без да обръща внимание на заповедта ми. Изражението му изобщо не се промени, сякаш не го интересуваше. Бях толкова разярен, че можех да го застрелям на място. И точно това ме накара да се поколебая.

— Значи затова е успял да те рани.

— В специално джобче в ръкава си имаше малък пистолет. Когато вдигна ръка, оръжието се изхлузи в дланта му и той стрели. Улучи ме точно над коляното. Аз стрелях в същия момент, но куршумът излетя настрани и попадна ето тук, в рамото му. Всъщност, имах късмет, защото под якето си носеше бронирана жилетка. Ако го бях улучил в сърцето, нямаше да му направя нищо. Той падна, изпусна пистолета и не оказа каквато и да е съпротива. Защото не можеше да понася болка. Харесваше му само да я причинява.

Заклучих го с белезници за бравата на вратата. Седнах, направих си турникет на крака и зачаках полицията. Уендъл се разплака. Този гаден звяр хленчеше колко много го боляло рамото. Искаше ми се да го убия. За стотна от секундата бях свалил гарда си, защото го мразех и кучият син едва не ме очисти. Това бяха най-дългите десет минути в живота ми.

Очите му се насълзиха. Той премигна в опит да проясни погледа си.

— Покрих я с одеяло, опитвах се да я накарам да продължи да говори. Сирените вече се чуваха.

Монтоун дълбоко си пое дъх и потрепери.

— Тя умря. Постоянно си мислех, че това нямаше да се случи, ако го бях спрял по-рано. През цялото време, докато тя лежеше там и

животът ѝ изтляваше. Може би така или иначе вече е било твърде късно, поне така ми обясниха лекарите. Казваше се Шийла. Шийла Маркс. Слайгоу пазеше видеозаписи на всичките си жертви. Показвал ги на другите, докато работел по тях. Записът на Шийла течеше по телевизора, който беше монтирал в каросерията.

Холи дълбоко си пое дъх и избърса сълзите от очите си.

— О, Господи, Джими.

— Не трябваше да ти го разказвам. Извинявай.

— Аз те накарах. Искях да го чуя.

— Нямахше нужда да го знаеш.

— Може би ти имаше нужда да го разкажеш.

Докато мислеше над думите ѝ, Монтоун протегна ръка, за да разтрие левия си крак под коляното. Болеше го от влажния океански въздух.

— В този крак ли те рани? — попита тя.

— После не можех да работя. Взех си отпуск по болест. Шест месеца. Постоянно я виждах да лежи там.

Холи се наведе към него, обхвана лицето му с длани и нежно го целуна. Очите ѝ бяха тъжни и съчувствени, готови да обгърнат двама им в забрава. Монтоун изпитваше ирационално угризение, макар да знаеше, че ще станат любовници. Все още можеше да ѝ посочи стотици причини да изчакат, но когато целувките ѝ разпалиха експлозивността на желанията им, всичките му железни аргументи отпаднаха.

Топлият ѝ дъх и ароматът на косата бяха мамещи и шокиращо реални, но последните му съпротивителни сили бяха сразени от нейната искреност. Искаше я, дори цената за това да бяха собствените му добри намерения.

— Искаш ли да влезем вътре? — прошепна той.

— Не — отвърна Холи и изхлузи пуловера си.

Той откопча кобура си и внимателно го остави на пясъка близо до себе си.

От най-високия прозорец на къщата, отдалечен на петдесетина метра, Тери Кийс ги гледаше как се любят на плажа с далекоглед за нощно виждане.

Той протегна тънкия колкото химикалка параболичен микрофон още седем-осем сантиметра напред и настрои датчика на миниатюрния

си касетофон, за да се увери, че звуците, които двамата издават, ще се запишат също толкова ясно, колкото и разговорът им.

Хрумна му, че ако се забавят, ще има време да монтира микрофон в спалнята на Монтоун, в която със сигурност щяха да прекарат по-голямата част от нощта.

„Не ставай алчен. Всичко върви чудесно. И без това вече имаш повече, отколкото ти е нужно.“

Високо хъркане от съседната спалня прекъсна звуците на любовниците. Когато пристигнаха, тази идиотска жена вече беше толкова пияна и друсана, че поставеното от него хапче във виното ѝ я приспа за по-малко от петнайсет минути. Не достатъчно бързо, за да му спести унижението първо да я обслужи, но това придаваше законна форма на интереса му към нея. Поне бе открила в себе си напъпващ апетит за болка. И все пак дори само мисълта за докосването до нея дълбоко го отвращаваше.

„Само да знаеха колко страдам заради изкуството си. Но ще разберат.“

Монтоун се събуди от гласовете и протегна ръка към Холи. После си спомни, че след като се любиха за последен път по зори, тя се беше върнала в стаята си, за да спазят благоприличието.

— Само този път — обеща му Холи и го целуна, после спря на вратата и му прати въздушна целувка.

По навик ръката му потърси кобура до леглото. Седем и трийсет. Той стана и се опита да раздвижи болния си крак. Гъста мъгла забулваше плажа — едва различаваше водната линия на сивкавата, разпръсната светлина.

След като взе душ, той откри Холи и разтревожения Тери Кийс в кухнята да пият кафе. Тайлър се била разболяла през нощта. Някакъв опустошителен стомашен вирус, може би пристъп на дивертикулит.

А може би и малко повечко червено вино и дрога, помисли си Монтоун. Бе готов да се обзаложи, че е пристрастена към хапчета.

Каквато и да беше причината, Кийс изглеждаше достатъчно загрижен, за да прекъсне почивката им и незабавно да я откара обратно в града. Имала някои лекарства в апартамента си и ако се наложило, можели да отидат при домашния ѝ лекар. Когато Тери се качи горе, за

да ѝ помогне да слезе при колата, Монтоун и Холи се опитаха да не поглеждат един към друг. Нито един от двамата не искаше радостта от неочакваното им усамотяване да отслаби благоприличната им загриженост за състоянието на Тайлър.

— Дали знаят? — прошепна той.

— Нямам представа — отвърна Холи.

Монтоун я целуна и усети, че помежду им се заражда някакво възхитително, заговорническо чувство.

Кийс помогна на Тайлър бавно да слезе по стълбището. Тя изглеждаше изтощена, безпомощна и бяла като памук.

„По-тежко е от махмурлук“ — разбра Монтоун. Наистина беше тежко болна. Той отнесе багажа ѝ при колата и отвори вратата, така че Кийс да ѝ помогне да влезе вътре. Тайлър едва успя да се сбогува с тях и нямаше достатъчно сили дори да затегне предпазния си колан.

— Ужасно съжалявам за всичко това — каза Кийс, докато подреждаха чантите в багажника.

— Няма за какво. Добре, че има кой да се грижи за нея.

— Страхувам се, че понякога прекалява. Много нервно момиче. Всъщност, едва сега започвам да я опознавам. Предполагам, че е от напрегнатата ѝ работа.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Ще се оправим. Вие с Холи как я карате? — попита Кийс.

— Ами, добре. Снощи си поговорихме много приятно.

— Днес трябва ли да се връщаш на работа, или можеш да останеш малко повече при нея?

— Още не съм мислил за това.

— Просто не ми се иска да остава тук сама. Нали затова я доведохме тук? За да е сред хора.

— Ако се върна, със сигурност ще я взема със себе си. И без това няма да е зле да се поразходи.

— А ако все пак решиш да останеш — каза Кийс с ръка на рамото му и лукава усмивка, — желая ти късмет, момчето ми.

Той му намигна, влезе в колата и потегли. Последното, което Монтоун видя, бе бледото, измъчено лице на Тайлър, облегнато на прозореца. Той изчака да се скрият от поглед и се върна обратно в къщата.

Чу гласа ѝ от горния етаж и се качи при нея. Холи го очакваше в леглото. Макар и не по-малко страстни и възбудени, отколкото предишната нощ, сега те не бързаха, търпеливо се учеха един друг, разширяваха изживяванията си, наслаждаваха се на онова, което откриваха. Към края ритъмът им се уеднакви като на спортисти и двамата едновременно свършиха толкова експлозивно, че единственото, което можеха да направят след това, бе да се разсмеят.

Монтоун седеше до плота и удивено наблюдаваше как Холи се движи из кухнята. Беше вдигнала косата си нагоре и носеше само огромна бяла риза с навити ръкави. Не приказваха много. Докато я гледаше как приготвя пържени филийки и прави кафе, той реши, че никога през живота си не е виждал толкова очарователна гледка. От време на време тя се обръщаше към него, забелязваше изписалото се на лицето му удоволствие и се усмихваше.

— Вдъхновение ли ти е дошло? — попита Холи.

— Моля?

— Изглеждаш вдъхновен.

— Това ли било?

— Така ми се струва.

— Е — отвърна той, — поне веднъж в живота не е зле.

Вродената му предпазливост вече го бе накарала да анализира стотици последствия от връзката им и беше стигнал до поразителното заключение, че нито едно от тях не оправдава безпокойството му. Ако животът му бе прекалено суров, за да допусне тази възможност, е, тогава щеше да го промени.

След ареста на Слайгоу си забраняваше толкова много неща и поддържаше строга, почти аскетична дисциплина, сякаш не заслужаваше мечтите си. Психоложката от управлението, която посещаваше два пъти седмично в продължение на повече от година, му обясни, че се чувствал отговорен за смъртта на Шийла. Беше права, разбира се, но фактът, че го знае, изглежда, не променяше нищо. Сега, пет години по-късно, без каквито и да е усилия мечтите му неочаквано се осъществяваха и той нямаше намерение да се откаже от този дар, колкото и невероятен да му се струваше.

Преди да тръгне за срещата си със съфъкския окръжен шериф, Монтоун провери дали охранителната система на къщата работи и като предпазна мярка остави на Холи втория си пистолет, служебен револвер трийсет и осми калибър. Провинциалната къща на Макензи Денис се намираше на двайсетина минути път с кола на изток в Хамптън. Оказа се, че не е някое от разкошните бижута, осеяли крайбрежието, а сравнително скромна вила, скрита в гората откъм северната, не толкова модерна страна на магистралата.

В отбивката видя двамата съфъкски заместник-шерифи, Филипс и Айхлър. Те вече бяха взели ключовете от компанията, която поддържаше сградата, и пред вратата ги очакваше служителка от местния й клон.

Къщата и дворът били отцепени на сутринта след смъртта на Денис, казаха му шерифите. Оттогава вътре не бил допускан никой, макар Монтоун да подозираше, че двамата са хвърлили по един поглед. Ако можеше да извлече полза за управлението, като допринесе за публикуването на сензационен материал, нито едно уважаващо себе си ченге не би пропуснало такава възможност.

Натрупал цяло състояние от договора си с телевизионната мрежа, Денис бе купил имота само няколко месеца по-рано. Служителката от компанията за недвижими имоти им каза, че използвал услугите на декоратор, за да подготви къщата за „сезона“, осемте седмици в края на всяко лято, през които нюйоркският елит вкупом мигрира в този модерен район.

Вътре имаше съвсем малко мебели, всички покрити с калъфи. Нямаше писма, нито вестници. Леглата не бяха оправени. Жената не бе сигурна дали Денис е прекарал тук дори само една нощ.

— Каква трагедия — поне на два пъти каза тя.

После попита Монтоун дали случайно знае нещо за завещанието на покойния и за бъдещето на имота. Той любезно й съобщи, че ако е толкова нетърпелива да се заеме с продажбата, трябва да разговаря направо с адвоката на Денис. Жената леко пребледня и го остави на мира до края на времето, което детективът прекара там.

В къщата почти не откри следи от Макензи Денис. Никакви лични вещи. Дори не беше имал време да закачи снимките си по стените. Определено никой не бе правил явен опит да проникне вътре — вече беше монтирана и работеше скъпа алармена система, свързана

с частна охранителна агенция. Убиецът не бе влизал тук. Монтоун бързо реши, че къщата няма връзка с разследването, надраска някои бележки за доклада си и каза на шерифите, че могат да свалят охраната на имота.

„Какъв приятен, спокоен район“ — помисли си той, докато се връщаше към колата си и гледаше към гората. Чудесно място за работа в органите на реда. По един-двама пияни седмично, охрана на мачове по поло за известни личности, няколко взлома извън сезона, може би от време на време битови скандали. Агресивната енергия на града, оставила толкова силен отпечатък върху нервната му система, му се струваше като някаква далечна планета.

За миг завидя на тези шерифи за провинциалния им живот и чист въздух, представи си как прекарва свободните си дни на малка яхта в Залива, как лови риба сутрин и спира за обяд в някой крайбрежен ресторант. Чаша ледена бира в горещ летен ден. Омари, печени на огън по залез-слънце на брега. Спокойно настройване за сънлива зима, след като големите клечки са отнесли вечния си купон обратно в Манхатън. Фантазиите му продължиха чак до средата на пътя до Уотър Мил.

Холи намираще място в повечето от тях дори без съзнателното му желание. Странно колко бързо я беше допуснал в себе си, с колко надежди го изпълваше тя. Но съзнаваше, че не трябва да вярва в мечтата, докато двамата не я направят достатъчно реална.

Колкото и да се дърпаше, колкото и да криеше вътрешния си свят от хората, които го обичаха, сега имаше нещо, което знаеше как да направи.

„Защо се пазиш? — питаше се той. — Какво чакаш?“

Когато влезе в отбивката, нямаше търпение отново да я види. Ако не им потръгне, винаги можеше да се върне към стария си живот. Бе решен, че този път няма да провали нещата, като не позволи на жената да разбере кой е и какво изпитва към нея.

Животът не се издаваше с гаранция. Когато се появи големият шанс, просто трябва да го използваш.

Монтоун паркира и влезе в къщата, като викаше името на Холи.

Право пред себе си видя дългите ѝ голи крака да висят във въздуха на метър над земята. И бавно се полюляваха.

Втурна се в дневната и погледна нагоре, за да види въжето, завързано за най-долното перило на балкона. Въже за простирание на

дрехи. Завършващо с клуп.

Видя лицето ѝ. Синьо, с разкривени черти. Мъртва.

— Не. Не, не, не.

„Не отново.“

Задействаха се полицейските му инстинкти — „Недей да докосваш нищо!“, — но той не им обърна внимание. Изтича в кухнята и грабна нож от подставката. До мястото, където висеше Холи, имаше прекагурен стол.

„Не го прави!“

Той изправи и постави стола до нея, скочи отгоре, прегърна я през кръста, протегна ръка и срязва въжето.

Отпуснатото ѝ мъртво тяло увисна върху гърдите и раменете му. Монтоун внимателно я подхвана, слезе долу и я остави на пода. Носеше същата бяла риза. Горната ѝ половина вече бе студена, кръвта се беше стекла в краката ѝ. Той свали примката и потърси пулса ѝ, като отлично съзнаваше, че няма да го открие. От двете страни на врата ѝ се виждаха яркоморави драскотини.

— О, Господи. О, Господи.

Затвори ужасните ѝ пусти очи, прегърна я и остави мъката си да избликне. Сякаш цяла вечност остана надвесен над тази черна бездна, като съзнаваше, че ако падне в нея, може никога да не се завърне.

Искаше да я последва. Опитваше се.

Но точно преди сълзите му да потекат, той ги сподави. Стоманени капаци с грохот паднаха върху пропастта между него и онази безвъзвратна болка. С усилие на волята изхвърли от ума си всичко, свързано с нея — спомени, чувства, физически усещания. Каквото и да бе тя за него — същност, душа, светлина — Холи вече я нямаше и той не можеше да направи нищо, за да я върне.

Мислите му намериха проста пътека и яростно се вкопчиха в нея.

Щеше да открие убиеца. Нали това му беше работата. Трябваше да се задейства и тези първи мигове бяха най-важни. Монтоун си погледна часовника: 11:20 ч. Бе мъртва поне от половин час.

Той остави тялото на пода и се изправи.

„Остави стола и ножа където са си. Намери телефон. Обади се.“

Процедурата.

Телефонът в кухнята.

„Не докосвай нищо друго!“

Телефонистката бързо го свърза със съфъкското Окръжно шерифско управление. Детектив Джеймс Монтоун от отдел „Убийства“ в нюйоркското полицейско управление докладва за убийство. Изобщо не спомена думата „самоубийство“, което в централата надлежно отбелязаха. Заместник-шерифите вече пристигаха. Поиска да пратят Филипс и Айхлър, полицаите, които го чакаха в къщата на Денис. Планът за разследването вече се оформяше в главата му.

Още един разговор: с Мърфи, в деветнайсети участък. Мъчително изтече цяла минута, преди да отговори.

— Майк, загазих.

— Какво има?

Разказа му. Не цялата история, но достатъчно, така че Мърфи да го разбере.

— Джими, искаш ли да дойдем при теб?

Монтоун не разбра въпроса.

— Свързани ли са? Денис и момичето?

— Възможно е. Не зная.

— Защото мога да повикам хеликоптер. Ще пристигнем след час. Ще доведе групата.

Монтоун не отговори, поразен от предположението на Мърфи, че убийствата може да са свързани. Вероятността проблесна като сребриста рибка в поток.

— Джими, изслушай ме: ако поемем юрисдикцията, ще можем да контролираме местопрестъплението, разбираш ли какво ти говоря? Ако си попаднал в беда, тя ще стане и наша.

Той се обърна да я погледне. Нещо го глождеше.

— Джими?

— Чакай малко.

Монтоун остави слушалката и отиде при трупа. Какво беше това?

Ръцете й, обхващащи лицето му.

На дясната й ръка забеляза пръстен. На средния пръст. Дебел златен пръстен с голям кървавочервен камък.

„Снощи не носеше пръстен.“

Монтоун припряно се върна на телефона.

— Мърф, иди до бюрото ми.

Чу, че Мърфи прехвърля връзката.

„Ръката на Денис върху масата за аутопсия. Бяла следа в основата на безименния пръст на дясната му ръка.“

— Тук съм — каза Мърфи.

— Дневникът на разследването, в горното чекмедже. Има снимки от офиса на Денис, около бюрото му.

Чу, че Мърфи вади папката и прелиства снимките.

— Добре — каза той.

— На една от тях се вижда снимка на стената зад бюрото. Цветна. Връчват му някаква награда.

— Намерих я.

— На дясната му ръка има пръстен. На безименния пръст.

Мълчание.

— Не го виждам много добре.

— Използвай лупа. В горното дясно чекмедже.

Монтоун зачака.

— Изглежда златен. С червен камък.

Монтоун въздъхна.

— Свързани са.

— Идваме.

— Действайте.

— Джими, чуй ме, недей да пипаш нищо. Излез навън и изчакай местните...

— Просто елате тук.

Монтоун затвори, тръгна към вратата, после спря.

— Не — тихо каза той. — Остави нещо.

Върна се в дневната. Сподави желанието си да издърпа надолу увилата се около кръста ѝ риза. Огледа се наоколо.

Горният етаж. Нещо на ръба на балкона. Сирени в далечината. Приближаваха се. Нямаше много време.

Качи се по стълбището.

На настлания с плочки под, близо до мястото, където въжето бе завързано за парапета, стоеше изправен миниатюрен касетофон. Лентата се беше превъртяла докрай. Имаше някакъв запис.

Тъкмо това очакваше да открие.

Предсмъртното ѝ „писмо“.

Преди да се „самоубие“.

7.

СЪДЕБНО ПСИХОЛОГИЧЕСКО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

14 октомври 1980 г.

Обектът е бял мъж, деветнайсетгодишен. Баща неизвестен. Отношенията с все още живата му майка са враждебни. Работнически произход, голям брой престъпления като малолетен. Получил пълна стипендия за „Сидни Съсикс колидж“, Кембридж. Стандартните тестове за интелигентност показват гениален коефициент. Обектът е обвинен в непредумишлено убийство, предстои процес.

Обектът не проявява угризения за постъпките си. Изглежда свръхчувствителна личност с рязко отрицателни реакции към критика. Бързо прехвърля върху други вината за проблемите си. Демонстрира самолюбие, граничещо с мания за величие, и изобщо се държи враждебно. Много е вероятно нарцистично личностно разстройство и силна импулсивност, което е свързано с голям потенциал за агресивно поведение.

Обектът е в състояние да разбере обвиненията срещу него и да съдейства на защитата си. Не страда от психически заболявания, които в случай, че бъде осъден, биха сваляли от него отговорността за извършеното престъпление.

Открито в
бележника на инспектор

Питър Хеншоу, Скотлънд
ярд

По-очевидната истина, далеч не толкова привлекателна за популярните либерални разбирания, е, че закоравелите престъпни личности са краен резултат от решения, взимани изключително от самите тях. Обществото и средата в най-добрия случай са второстепенни фактори.

Следователно, всяко престъпно деяние, извършено от такива личности, трябва да се смята за доброволно и съзнателно. Индивидът трябва да понесе всички последствия за действията си според закона.

Подходящ пример е случаят с масовия убиец Уендъл Слайгоу.

Подчертан откъс от книгата „Престъпната нагласа“ на Ерин Кели, открита в нюйоркския офис, нает от Тери Кийс под името Хауърд Кърцман

Монтоун даде показанията си на първите пристигнали полицаи и им съобщи, че има сериозни основания да смята откритото от него престъпление за свързано със случая Макензи Денис. Филипс и Айхлър се появиха втори на местопрестъплението и потвърдиха правомощията му, както се беше надявал. Четиримата заместник-шерифи с готовност му помогнаха да запечата къщата и да отцепи района.

Бяха повикани подкрепления, които да установят командване и контрол на мястото. Въпреки че настояха да се свържат с началниците си преди да предадат местопрестъплението, шерифите се съгласиха да

не влизат в къщата, докато пристигне нюйоркската спецчаст и бъдат решени всички проблеми с юрисдикцията.

Половин час по-късно се появи хеликоптерът на Мърфи, Пат Фийни и Франк Фонсека. Шерифите включиха радиостанциите си и ги насочиха към широк участък на плажа, западно от къщата. Мърфи съобщи на Монтоун, че скоро ще пристигне втори хеликоптер с трима души от ООМ.

По това време съфъските началници вече бяха пристигнали заедно с детективите от местния отдел „Убийства“. След напрегната петминутна дискусия на верандата зад къщата местните се съгласиха да оставят нюйоркското управление да поеме нещата в свои ръце, защото спецчастта беше набрала скорост в разследването на случая Денис и защото познаваха репутацията на Монтоун. Никой от тях нямаше желание да го обвинят във възпрепятстване на изключително важно разследване.

Монтоун инструктира съфъските детективи да се разпръснат и да претърсят района, за да открият вероятния маршрут на убиеца до къщата. После въведе вътре своята група — Фийни и Фонсека се заеха с горния етаж, докато той и Мърфи работеха долу. Не откриха следи от насилствено влизане или каквото и да е загатване, че сложната охранителна система е била прекъсната или заобиколена.

Когато останаха сами в спалнята му, Монтоун затвори вратата и тихо дръпна Мърфи настрани.

— Снощи спях с нея — каза той. — Тук. И сутринта пак, само че горе.

Мърфи мълчеше — не съвсем изненадан, но не и много радостен.

— Добре.

— Отсъствах около час и половина. Имам алиби за това време, шерифите бяха с мен в къщата на Денис.

— Това няма да е проблем.

— Майк, някой се опитва да ме прекара. Въпросът е личен.

— Защо?

— Няма да успеят да определят времето на смъртта до минутата.

— Мърфи не отговори. — Ще открият спермата ми в трупа.

— Господи, Джими!

— Тя каза, че гълтала хапчета. Сега звучи глупаво, но тогава не изглеждаше никакъв проблем.

— Няма нужда да обясняваш.

— Убиецът я е проследил дотук от града. Навярно е онзи тип, когото прогоних от апартамента ѝ по-миналата вечер. Той я е дебнел, Майк. Звънеше ѝ. Снимал я е, прати ѝ снимка по пощата, както и две заплашителни писма.

— Не знаех това — неангажиращо каза Мърфи.

— Проследил я е дотук, после е наблюдавал и изчакал да я оставим сама.

— Къде са Кийс и гаджето му?

— Тя се разболя през нощта. Сутринта към девет заминаха обратно за града.

— Ще трябва да им вземем отпечатъци.

— Въпросът е, че това е същият тип, който е убил Денис. Свалил му е пръстена и го е поставил на нейната ръка. Направо ми го размахва пред лицето.

— Да.

— Ще ти кажа още нещо. Той ѝ е пратил първото писмо преди убийството на Денис. Трябва да е планирал всичко. Но откъде е знаел, че случаят Денис ще се падне на мен?

— Трябва да си помисля.

— Откъде е знаел, че ще се сваля с Холи, след като тогава още не я познавах?

— Мислиш, че ти си връзката ли?

— А на теб на съвпадение ли ти прилича?

— Не зная. Трябва да помисля.

— Въпросът е личен, Майк.

Мърфи запали цигара и отвори плъзгащата се врата към верандата. Съфъкските шерифи се разпръскваха, за да огледат съседен участък от плажа. Монтоун се зачуди дали ще разберат нещо от следите по пясъка на мястото, където двамата с Холи се бяха любили. А може би започващият прилив вече ги бе изличил?

— Имаш ли да ми казваш други добри новини? — попита Мърфи.

Монтоун си спомни.

— Преди да изляза, ѝ дадох втория си пистолет. Трийсет и осем калибровия.

— Знаеше ли как да го използва?

— Да.

— Успя ли вече да го откриеш?

— Не.

Мърфи изгаси цигарата си.

— Какво да кажа на Пат и Франки?

— Можем ли да го запазим помежду си?

— Не зная, Джими.

— Можем да вземем трупа и да извършим аутопсията в града.

— И без друго щяхме да го направим — отвърна Мърфи, после замълча и сниши глас, като затвори плъзгащата се врата. — Да не би да разговаряме за укриване на вещественни доказателства?

Мислите на Монтоун препускаха като преследвано животно.

— Не. Не.

Пат Фийни ги повика в дневната. Бе открил касетофона на горния етаж и го носеше с носната си кърпичка. Той го постави върху масата и посочи отпечатания отстрани на вратичката сериен номер на нюйоркското полицейско управление.

— Това да ти се струва познато? — попита Фийни.

— Мой е — отвърна Монтоун. — Снощи го взех със себе си. Беше в сака ми, в спалнята. Тази сутрин не съм го вадил.

Фийни и Мърфи се спогледаха. Фийни очевидно разбираше много неща. Предишния ден го бе видял заедно с момичето в участъка и интуитивно зае почтителна позиция към затруднението на колегата си.

— Искаш ли да чуеш какво има тук, Джими? — попита той.

Монтоун се поколеба, извади от джоба си химикалка и натисна бутона за пренавиване на лентата.

— Така ли стоеше този стол? — попита Фийни.

— Не — отвърна Монтоун. — Беше прекатурен. Качих се върху него, за да отрежа въжето.

— Така ли беше прекатурен? — каза Фийни, като постави стола на земята до трупа.

— Петнайсетина сантиметра надясно.

Фийни го премести.

— Сега как е?

— Добре.

Касетофонът изщрака. Монтоун отново използва химикалката, за да го включи.

Чу се съскане, последвано от кратко мълчание, после приглушено хълцане.

Нейният глас.

— Красотата... е лъжа.

Тя тихо плачеше. Можеше да произнася само по няколко думи наведнъж, после млъкваше, за да се овладее. Гласът ѝ бе напрегнат, оставяше дълги паузи между отделните изречения.

— Вместо да уважавам природните дарове, които съм получила, аз позволих красотата ми да бъде използвана... от индустрия, изградена върху измама и експлоатация на женската емоционална уязвимост... Продадох физическите си дадености на най-добрия купувач като обикновена курва.

Последваха тихи, уплашени хълцания. Нито един от мъжете в дневната не помръдваше. Франк Фонсека излезе от една от спалните на горния етаж, за да им покаже нещо, което беше открил, но веднага млъкна, когато видя израженията на лицата им. Той седна на стълбите, за да чуе записа заедно с тях.

— Използваха образа ми, за да... всяват страх и несигурност... у другите жени... за да печелят от продажбата на продукти, от които никой не се нуждае и които са повече от безполезни. О, Господи, моля, моля...

Тя отново избухна в плач, напълно безпомощна от страх.

Монтоун бавно се отпусна на дивана и скри лицето си в шепа.

Чуха изщракване, когато записът спря, после още едно. Сега гласът ѝ бе малко по-спокоен.

— Позволих да манипулират с физическото ми тяло в опит да насърчат мъжете да вярват във фантазии и измамни възприятия, които поощряват унижителна, измамна и безчовечна представа за човешката сексуалност. Признавам, че с доброволното си участие в този... заговор аз извърших престъпни деяния... и се облагодетелствах по начин, който сега възприемам като продажен и унищожителен за самата мен, за жените и за обществото.

Съжалявам за престъпленията си.

Миг по-късно се чу падането на стола и мъчителните ѝ, отчаяни опити да диша.

— Изключете го — каза Монтоун. — Изключете го.

В шест и пет следобед Кийс вкара автомобила в гаража в сградата на Тайлър Ангстръм. В съответствие с плановете му действието на инжекцията, която беше поставил на Тайлър в колата, тъкмо започваше да отслабва и когато паркира на нейното място, тя се върна в съзнание.

Кийс повика портиера, за да му помогне да я придружат до асансьора и после до апартамента ѝ, като подробно му описа загрижеността си за това колко болна изглеждаше по време на дългото пътуване от Хамптън.

След като настоя тя да се свърже с доктора си, той пусна още едно успокоително хапче в чаша вода и натика Тайлър в леглото. Влезе в дневната, включи телевизора и седна със сандвич и диетична кола, за да изчака първите репортажи за „трагичната смърт на топмодел“.

Чудеше се дали полицията ще го повика, преди новината да се разпространи, после се обзаложи със самия себе си на парче от шоколадовата торта в хладилника на Тайлър, че въпреки емоционалния стрес от смъртта ѝ, Монтоун ще запази достатъчно присъствие на духа, за да изпълни онова, което смяташе за свой дълг.

В един и половина му позвъни самият Монтоун, който му разказа какво се е случило.

— О, Господи, Джими! О, Господи! Не мога да повярвам.

— Видя ли някого, докато се отдалечаваше с колата? Някакви автомобили, паркирани по пътя към къщата? Някой пешеходец?

— Не си спомням. Господи Боже, тя беше — Кийс се разплака — толкова убедително, че почти си повярва. — Беше толкова красиво момиче. Съжалявам, съжалявам.

— Всичко е наред.

— Искам да кажа, ти как си, добре ли си?

— Не, всъщност не.

— Толкова съжалявам, Джими. Има ли някой около теб? С когото да можеш да поговориш?

— Да.

— По дяволите, защо трябваше да си тръгваме? Защо? Защо? Не е честно.

— Вината не е твоя. Нямахте откъде да знаеш.

— Не, изобщо не трябваше да я оставяме сама. Нали затова я заведохме там. Лекарите ходят при пациентите си — трябваше да повикам някой да прегледа Тайлър. В Хамптън трябва да има някой скапан лекар, който можеше да дойде при нея.

— Не трябва да се самообвиняваш — каза Монтоун.

Кийс положи усилие да сподави мъката си. Монтоун чакаше.

— Мога ли да направя нещо, Джими? Чувствам се толкова ужасно. С какво мога да ти помогна?

— Ще ни трябва вашите отпечатъци, твоите и на Тайлър. Ще ни помогнат да се оправим с онова, което сме открили тук.

— Разбира се.

— Не е спешно — по някое време през следващите два дни. Тя още ли е болна?

— Ужасно. Спа през по-голямата част от пътя. И сега спи. Повикали сме личния ѝ лекар.

— Тогава елате, когато се почувства по-добре.

— Ами ти, момчето ми? Ще се връщаш ли днес в града? Искаш ли да ти правя компания?

— Имам много работа тук.

— Слушай, обади ми се по което и да е време, дори през нощта, ако искаш да си поговориш, да се поразходиш, да пийнеш нещо, каквото и да е. За теб съм винаги тук.

Монтоун мълчеше. На Кийс му се стори, че долавя първата пукнатина в стоическата му сдържаност и предположението му се потвърди миг по-късно, когато чу разтреперания му глас:

— Признателен съм ти.

Тери затвори, вдигна крака, изпука с кокалчетата на пръстите си и отхапа голяма хапка от шоколадовата торта, която бе оставил да чака до телефона, недокосната, докато не спечели баса си.

— Ммм. Струваше си да почакам.

Детективите от ООМ пристигнаха с втория хеликоптер, поеха контрола върху вътрешността на къщата и се захванаха на работа.

Когато заснеха каквото им трябваше, Монтоун изчака заедно с Пат Фийни на задната веранда служителите от моргата да изнесат трупа. Мърфи се беше договорил с хората от съфъкското управление да откарат Холи в града и да я предадат на нюйоркския патоанатом, като наруши обичая си и благодари за безупречното им съдействие. Искането на шерифите да се почувстват оценени, за да няма изтичане на информация от тази посока — първите репортери вече започваха да пристигат, но полицейските постове ги държаха на повече от половин километър от къщата.

Монтоун и Фийни пушеха и гледаха към вълните, когато слънцето за първи път през деня разкъса мъглата и се показа.

— Сложил ѝ примката и я изправил на стола. Завързал го така, че краката ѝ едва да достигат до долу — каза Монтоун. — После допрял пистолет до главата ѝ, може би моя пистолет, извадил лист хартия и я накарал да го прочете. Когато свършила, той съборил стола.

— И оставил касетофона да записва.

— Смъртта ѝ е била бавна и мъчителна — рече Монтоун. — Той е искал да чуем как умира.

— Това е доказателство в полза на версията за самоубийство — отвърна Фийни.

— Драскотините по шията ѝ са от опитите да разхлаби въжето. Колкото повече се е борила, толкова повече се е затягал клупът. А той е стоял и е гледал.

— Това копеле ще гори в ада, Джими.

Монтоун се мъчеше да се концентрира, пресяваше очевидните факти, опитваше се да подреди мозайката.

— Мислиш ли, че го е познавала? — попита той.

— Даже да е така, тя не споменава името му. А ми се струва, че е имала възможност.

— Може да я е уговорил, когато си е мислела, че няма да я убие.

— А може и да го е споменала. И той впоследствие да го е изтрил.

— А може просто да е била прекалено уплашена. Ще го прослушаеме дума по дума, може да се е опитала да...

Монтоун подскочи, когато чу отвътре металическо дрънчане, и зърна през прозореца количката, която санитарите смъкнаха по

стълбите на входната врата. Той бързо се извърна — самата мисъл за това, че може да я натоварят в катафалката, разкъса сърцето му.

— Свърза ли се със семейството ѝ? — попита детективът.

— Взех номера от модната ѝ агенция. Разговарях със сестра ѝ, тя живее в Сиръкюз. Поиска сама да съобщи на родителите си. Те са в Маями, възрастни хора. Бащата не е много добре със здравето. Сестра ѝ каза, че довечера щяла да вземе самолет и да пристигне в града.

— Как се казва? — без да знае защо, попита Монтоун.

— Казва се Ерин. Ерин Кели.

— По-голяма или по-малка?

— По-голяма, предполагам. Стори ми се силна жена. И умна.

— Холи ми разказа за нея. Тя е психоложка. Можеш ли пак да ѝ телефонираш и да ѝ дадеш номера ми? Бих искал лично да поговоря с нея.

— Естествено, Джими. — Фийни замълча и запали нова цигара.

— Франки казва, че по чаршафите горе имало сперма.

Монтоун не отговори.

— Приказвах с Майк — продължи Фийни, като му даде да разбере, че знае. — Как ще се оправим с това?

— Ще кажем истината.

— Искаш началството да научи, че си имал връзка с нея ли?

— Няма от какво да се срамувам, Патси.

— Не съм казвал такова нещо.

— Това е същият тип, който е очистил Денис. Няма начин да е имитатор, няма начин да е който и да е друг. Същият убиец. Същият случай.

Фийни изгаси цигарата си в парапета.

— Освен че не си спал с Денис.

— Какво трябва да означава това?

— Ей, това е реплика на началството, не моя.

— Какво означава това, Пат?

— Мислиш ли, че сега ще ти оставят случая, Джими? Ами ако научи пресата? Мислиш ли, че можеш да скриеш от тях? Направо ще те разпнат на кръст, човече.

— Стореното сторено.

Фийни, изглежда, съжаляваше за избухването си. Той мълчеше. Слънчев лъч проблесна по значката на един от шерифите, които

вървяха по плажа.

— Ще те подкрепим, Джими. Каквото и да решиш да направиш, само кажи. Този скапаняк иска да ти извърти номер, а това означава, че предизвиква целия отдел. Наясно ли сме?

— Да.

Фийни отпусна ръка на рамото му, без да го поглежда, после се върна вътре.

На път за града Монтоун телефонира на лейтенант Коксън и капитан Дан Джейкс. Когато пристигна в осем вечерта, двамата го очакваха в участъка. Монтоун помоли Мърфи, който бе пътувал заедно с него, да присъства, докато разказва на началника им за връзката си с Холи Мюз.

Показа им поставения в плик за веществени доказателства пръстен, който бяха свалили от пръста на Холи, както и снимката с него от офиса на Денис. Показа им заплашителните писма, които беше получила, и им пусна записите от телефонния ѝ секретар, разказа им за мъжа, когото бе прогонил от апартамента ѝ. Описа им кога е била убита, как убиецът трябва да е знаел, че жената ще остане сама достатъчно време, за да може той да извърши престъплението си. Показа им снимка на група дървета на около четиристотин метра от къщата на плажа, единственото възможно скривалище в района, откъдето убиецът би могъл да наблюдава заминаването на детектива.

Те мълчаха почти през цялото време, лицата им бяха безизразни. Джейкс им каза, че ще трябва да изложи положението пред районния командир. Тонът им остана спокоен, Мърфи и Фийни не изразиха дружеската си подкрепа. Такава бе политиката на управлението — кариерата, ако не и животът на хората зависеха от запазването на равновесието. Джейкс помоли Монтоун, докато чакат решението, да прерови папките си със стари случаи, да провери за наскоро освободени затворници, да потърси престъпник, който може да се опитва да му отмъсти.

— Значи междувременно съм отстранен от случая, така ли? — попита Монтоун.

— Ти си спал с нея само веднъж, Джими — внимателно отвърна Джейкс. — Не сте били сгодени.

— Но пък си познавал и двете жертви — каза Коксън.

— Заподозрян ли съм?

Въпросът увисна във въздуха половин секунда по-дълго, отколкото би искал Монтоун.

— Категорично не — отсече Джейкс.

— Продължавай да работиш — нареди Коксън, видял реакцията на капитана. — Не разговаряй с репортери и, за Бога, стой настрана от телевизията.

— Ще съобщим ли, че случаите са свързани? — спря ги на вратата Монтоун.

— Изчакай — отвърна Джейкс.

— Питам, защото ако копелето разпространи записа й, както направи с Денис, и вероятността за това е много голяма, капитане, пресата ще ни изкара пълни идиоти.

— Миналия път изчака два дни, нали? — попита Джейкс.

— Да.

— Изчакай, докато не ти наредя.

Коксън последва капитана навън. Монтоун остана на бюрото си. Изтощението му тежеше като котва, докато разсеяно гледаше към изсипаното върху плота съдържание на кутията си за съобщения.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита Мърфи.

Монтоун поклати глава. Свежият спомен за Холи измъчваше сетивата му — гладката й кожа, чистото ухание на косата й. Беше се любил с нея същата сутрин, само преди дванайсет часа.

— Джими, трябва да се нахраниш. Ще донеса нещо, каквото поискаш. Може би по една супа.

Монтоун не отговори. Отдавна се бе научил да изхвърля от съзнанието си неизличимите образи на смъртта, които вървяха с работата му.

Увисналите й голи крака.

Но не и тази вечер.

Очите му пареха. Едва успя да фокусира погледа си и премигна към визитната картичка, която откри под купчина телефонни съобщения. Той се напрегна да проумее онова, което прочете.

— Джими?

— Кой е Питър Хеншоу? — попита Монтоун.

— Предавам се, кой е?

— Инспектор от Скотлънд ярд? — Монтоун вдигна картичката.
— Снощи идва да те види някакъв тип, но ти вече беше заминал.
Може да е бил той.
— Защо не ми каза?
— Не знаех кой е. Айда се занимаваше с него.
— Айда — повтори Монтоун, като поклати глава.
Съобщението на гърба на картичката гласеше:

„Моля, свържете се с мен относно въпрос от известна неотложност.“

Имаше и местен телефонен номер.
Монтоун вдигна слушалката и го набра. Отговори му жена — телефонистка в голям хотел в центъра.

— Питър Хеншоу, моля.

Детективът изчака продължителното, досадно мълчание, докато телефонистката се свързваше със стаята. После прозвуча дрезгав мъжки глас, сякаш човекът бе спал.

— Питър Хеншоу.

— Господин Хеншоу, тук е детектив Монтоун от деветнайсети участък. Току-що получих съобщението ви.

— Да, детектив. Благодаря, че се обаждате. — Пауза. Той чу, че мъжът се опитва да се разсъни. — Зная, че е късно, но ще ви бъде ли възможно да се срещнем?

— Ще ми кажете ли за какво се отнася?

— За човек на име Терънс Кийс.

Монтоун разтри челото си. Главата започваше да го боли, мислите му се замъгляваха, губеше връзката.

— Не може ли да изчака до утре?

— Зависи само от вас.

Монтоун назова кафенето до хотела на инспектора и се съгласи да се срещнат след двамайсет минути.

Улиците бяха хлъзгави от силен, мазен дъжд. Мърфи паркира под премигващ неонов надпис, докато Монтоун влезе в кафенето.

Освен неколцина самотни посетители, заведението бе празно, безжизнено и през напуканите, зле изолирани врати се просмукваше същата влага, която беше опразнила тротоарите.

Старецът седеше с лице към входа в червено сепаре край стената в дъното. Когато детективът влезе, той вдигна ръка — изглежда, го бе познал. Мъжът се изправи: висок, леко прегърбен, слаб като бастун. Чисти, но видимо изтъркани дрехи. Голяма глава, запомнящо се лице: високи, широки скули, опънати и лъскави, светлосини очи, късо подстригана бяла коса. Той здраво стисна ръката на Монтоун и издържа погледа му, без да го предизвиква или да отстъпва.

— Ужасна вечер — каза Хеншоу.

— Мислех си, че сте свикнали с такова време.

— Нямам нищо против дъжда. Но тук той има някаква миризма. На метал или химикали. Сякаш изхвърляте в него мръсната си вода.

Монтоун седна от срещуположната страна на масата и си поръча кафе, като се бореше с връхлитащите го вълни на изнемога.

Хеншоу постави служебната си полицейска карта пред него. Когато англичанинът я отвори, детективът любезно я погледна.

— Често ли сте идвали в Ню Йорк?

— За първи път ми е.

— Още ли работите в полицията?

— Пенсионирах се. Преди пет години.

Мърфи влезе в кафенето, погледна към двамата мъже, привели глави над масата, и седна на бара.

— Инспектор — каза Монтоун. — Това май се равнява на детектив.

— Абсолютно същото.

Те мълчаливо изчакаха, докато сервитьорката поднесе кафето на Монтоун. Той си сложи две пакетчета захар.

— Не сте дошъл на почивка, нали, господин Хеншоу?

— Не.

Монтоун изчака.

— Вие го познавате — каза Хеншоу. — Кийс.

— Да.

— Преди години в Блэкпул той уби жена.

— Разказа ми.

— Аз го арестувах — рече англичанинът.

— Жената под кея.

— Значи сте чули разказа откъм тази страна.

— Какво друго би трябвало да зная?

— Чели ли сте книгата му?

— Не.

Хеншоу погледна навън към пустите улици.

— От колко време работите в полицията?

— От дванайсет години. Първите пет от тях като патрул.

Старецът отново обърна очи към него. Монтоун се зачуди дали някога е виждал толкова силен и съсредоточен поглед.

— До онази нощ бях работил четиринайсет години. Бяха ме повишили в инспектор две години преди това. В онова градче нямаше много проблеми — само колкото да не ти доскучава. Онова лято имахме три убийства за два месеца. Жени. Проститутки. Престъпления с поразителна бруталност, с жестоко обезобразяване. От сексуален характер. Очевидно бяха дело на една и съща ръка и във всички случаи нямаше каквито и да е веществени доказателства. Някога водили ли сте такава разследване?

— Да.

— Никога не съм виждал нещо подобно, нито преди, нито след това. При нас не се случват много такива престъпления, поне по онова време не се случваха. Сега светът е друг, нали?

— Така изглежда.

— Онази нощ случайно бях на кея. Разхождах се, опитвах се да се поразсея. Чух писък някъде долу и се втурнах към плажа. Открих това момче Тери Кийс да лежи във водата недалеч от трупа. Каза, че бил пиян, че жената го нападнала. Когато я отблъснал, тя паднала назад и си ударила главата в каменния вълнолом. Твърдеше, че нямал представа за това.

— Приятелят му присъствал на инцидента. Всичко това трябвало да е шега.

— Беше пет сутринта. Не забелязах никого на километър и половина от мястото.

Ледени тръпки полазиха Монтоун.

— Беше ли пиян?

— Лъхаше на алкохол. Когато го закарах в участъка, вече беше достатъчно трезвен.

— Оказа ли съпротива?

— Не.

— Опита ли се да избяга?

— Сложих му белезници още преди да има такава възможност.

Хеншоу търпеливо изчака Монтоун да смели информацията и да обмисли въпросите си.

— Момичето проститутка ли беше?

— Модел на художници. Местно момиче. Много красиво. Никога не беше имало каквито и да е неприятности.

— Той твърди, че приятелят му им уредил да се срещнат.

— Този приятел, ако е имало такъв — отвърна Хеншоу, — изобщо не се появи.

— Вие ли разпитахте Кийс?

— Да. Показанията му изобщо не се променяха. Нито дума. Изслушах го да разказва историята десетина пъти. Пълно самообладание.

— Но не сте му повярвали.

— Смятам, че я е проследил под кея и я е нападнал. Когато му е оказала съпротива, той е станал груб и я е убил.

— Признал се е за виновен.

— В по-малко престъпление от онова, за което беше виновен. Защото знаеше, че това е единственият му шанс.

Монтоун си сипа в кафето малко мляко.

— Решили сте, че той е извършителят на онези другите убийства.

— Изобщо не повярвах на разказа му. Когато тичах към него под кея, видях, че хвърля нещо в морето. Той отрече. Накарах да претърсят дъното, но не открихме нищо.

Сега Хеншоу замълча, обхвана чашата си в длани и се загледа в черната течност.

— Другите три жени бяха намерени на открито, близо до обществени места, също като последната жертва. Убити с бръснач. Мисля, че е блъснал това момиче във вълнолома, защото се е съпротивлявало. И че тъкмо се е канел да се захване на работа.

— Значи смятате, че е хвърлил бръснача?

— Да.

Монтоун се замисли за миг.

— Бил е умно хлапе — каза той. — С тежко детство.

— И дълъг списък от престъпления като малолетен.

— Но се е поправил. Щял е да ходи в колеж, нали така? Получил някаква стипендия?

— Да.

— Тогава защо да се отказва от всичко това?

Хеншоу дълго и безизразно го изгледа с немигащи очи. Монтоун си представи как престъпниците се гърчат под ледения поглед на мъжа.

— Виждал съм го само веднъж. Само за миг, докато седях с него в онази стая за разпити. Когато не знаеше, че го гледам. — Инспекторът се наведе напред над масата и сниши глас: — Дъното изчезна. И заедно с него каквато и представа да сте имали за онова, което е човешката душа. Никакви граници. Нищо друго, освен мрак. Някога вглеждали ли сте се в такива очи?

Уендъл Слайгоу бавно крачи към него в гората. Големите му, изпъкнали черни очи...

— Да.

— Ето какво видях в онова момче. Не беше станал, а бе роден такъв. В този момент разбрах, че е извършил и другите престъпления. А когато видях, че го гледам, той разбра, че съм разбрал. И ми се усмихна. После това изражение изчезна от лицето му. Не каза нито дума.

Монтоун мислено постави до това изображение снимката на възрастния Кийс, когото познаваше — здравомислещ, приятен, уверен. Между двете като че ли нямаше нищо общо.

— Убил я е — каза Хеншоу, като се върна към въпроса на детектива, — защото е искал да го направи. И е смятал, че може да се измъкне безнаказано.

— Но не сте успели да го свържете с другите убийства.

— Нямах доказателства. Алибитата му бяха убедителни.

Монтоун отпи от кафето си.

— Лежал е дванайсет години.

— Осъдиха го на петнайсет. Условно освобождаване.

— Защо са му дали толкова дълга присъда?

— Един телевизионен репортер от Лондон се заинтересува от случая. Привлече вниманието на публиката. Мнението на психолога,

който го прегледа, също изигра важна роля.

— Какво каза той?

— Тя. Че Кийс е опасен. Склонен към насилие. Страда от мания за величие. Външно не го проявява, но за него другите хора не са реални. Може да имитира човешко състрадание, но просто не е в състояние да го изпита.

Монтоун се замисли.

— И все пак — каза той. — Това е било много отдавна.

— Характерът на този човек не се променя, детектив. Навярно начинът, по който го изразява, е друг, но не и същността му.

— Подложили ли са го на повторен психотест?

— Кийс е почти гениален. Може да направи така, че заключението на всеки тест да съответства на онова, което иска да ги накара да повярват. Не това е най-важното. През тези дванайсет години той е усвоил методи и средства за извършване на престъпления. Точно на такива неща учат затворите като „Скръбс“, и повярвайте ми, Кийс усърдно е залягал над уроците. Затова се превърна в такава „звезда“. Това всъщност е неговото истинско творчество.

— И все пак. Всичко това са само предположения.

Хеншоу изглеждаше нетърпелив, почти ядосан. Той постави върху масата бележник и го побутна към Монтоун.

— Когато го освободиха условно, Кийс вече беше публикувал първата си книга. Онази за нещастното му детство, за това как станал жертва на обществото. Втората му книга вече беше под печат. Постоянно му звъняха кинозвезди, за да купят правата върху биографията му. Успя да накара пресата, либералите, всички онези важни клечки от издателските среди да се подредят на опашка пред стените на затвора.

Монтоун отвори бележника: изрезки от английски вестници, статии и снимки. Репортажи за Терънс Перигрин Кийс. Възхвали на успеха на поправителната система. Загубената душа на твореца, възвърната от милосърдието на институциите.

— Прекарах последните си пет години служба в Скотлънд ярд. Когато го пуснаха от „Скръбс“, вече се бях пенсионирал. По здравословни причини — имам диабет.

— Съжалявам.

— Както казах, Кийс използва времето в затвора, за да се преобрази. Да се излъска до блясък. Вече изглеждаше образован. И говореше много. Още отначало беше ясно, че е заблудил всички. Показваше се по телевизията. Гордостта на града. Наблюдавах го. Давах му да разбере, че съм там. Чаках да се прояви човекът, когото бях видял.

На Монтоун за първи път му хрумна, че Хеншоу може да е побъркан. Бе го наблюдавал и при други пенсионирани полицаи — животът им оставаше празен и те мъчително се опитваха да го запълнят. Внезапно почувства изтощението си двойно по-силно.

— Това не доказва нищо — каза той.

— Обърнете на следващата страница.

Кухня в бедняшко жилище — снимка от местопрестъпление. Труп на жена на средна възраст: коленичила, грозно отпусната с увиснали на пода ръце пред отворената вратичка на фурна. С извърнато настрани лице. Монтоун почти можеше да усети миризмата на газ.

— Рут Чадни, петдесет и три годишна. Живяла в Норуич. Шест месеца след освобождаването му.

— Каква е връзката?

— Това е майка му.

„Самоубийство. Кийс каза, че не знаел дали майка му е жива.“

Монтоун дори не можеше да го изрече — кафенето започна да се върти пред очите му, зави му се свят. Той постави ръка върху масата и притисна другата към челото си.

— Дванайсет години работила в консервна фабрика. Тиха, кротка женица, живяла сама. Същият онзи лондонски репортер проучи живота ѝ и я определи като ужасната проститутка, за която писал в спомените си Тери.

— Оставила ли е писмо?

— Не бих го нарекъл така. По-скоро изповед. Как го измъчвала като малък. Защо се чувствала отговорна за престъплението му.

В стомаха му сякаш заудря чук. Монтоун погледна надолу, после се извърна в опит да скрие реакцията си.

— Разбира се, той имаше алиби и за онази нощ — продължи Хеншоу. — Малко по-късно замина за Америка. На творческа

обиколка, доколкото разбрах. И тук се представил добре. Нищо не може да подправи по-добре някое парти от поправил се убиец.

— Това е било миналата есен.

— Остана тук два месеца. После се върна в Лондон, където отново го поех. Когато вестниците съобщиха, че заминава отвъд океана за цяла година, аз си събрах партакешите и го последвах. — Хеншоу замълча, забелязал реакцията на Монтоун. — Разбрах, че ви се е представил.

— Прави проучване. Пише книга.

— Може да ти е казал така, но не е дошъл да пише, синко. Кийс е седял в оная килия дванайсет години. Познавам мисленето му. Планира нещо. И повярвай ми, планирал го е до последната подробност, до най-малкото движение.

— Защо му е да идва тук, за да го прави?

— Сега Англия е прекалено малка страна за него, твърде е известен. Америка е огромно ловно поле. И той е дошъл да ловува.

Горещи сълзи пареха в очите на Монтоун и заплашваха да закапят по лицето му.

„Краката на Холи.“

Хеншоу отново прелисти страницата на бележника си. Снимка на Кийс, застанал зад Макензи Денис на някакво парти.

— Той ми каза, че са се познавали — рече Монтоун.

— Може да ти каже много неща.

— Това не е доказателство.

— Питай го къде е бил онази вечер.

— Зная къде е бил. С мен до осем часа. После на купон. С жена.

Монтоун вдигна поглед и Хеншоу за първи път видя мъката му. Студените му сини очи отговориха с изненадващо съчувствие.

— Такава беше и версията му за вечерите, в които бяха убити онези три жени в Блэкпул. Всеки път с различно момиче. Те повтаряха думите му като папагали. Страхуваха се. Мисля, че ги е упоявал.

„Пустотата, изписана на лицето на Тайлър, докато потегляха от къщата на плажа.“

Изпълни го ярост и Монтоун откри опора, върху която да застане. Той сподави болката, избърса с длан очите си и отново погледна към Хеншоу.

— Добре ли си, синко? — попита англичанинът.

— Гледахте ли новините тази вечер?

— Не.

— Трябва да ви разкажа нещо.

— Ало?

— Тери, тук е Монтоун.

— Как си?

— Добре. Всъщност, търся Тайлър.

— Страхувам се, че спи. От аптеката пратиха някакво лекарство, което веднага я приспа, бедната.

— Знае ли за Холи?

— Още не съм ѝ казал. Не мисля, че е достатъчно силна, за да го понесе.

— Докторът каза ли какво ѝ е?

— Ами, честно казано, хапчета и червено вино. Изглежда, има проблем с това. Успявала е да го крие. Никога не съм я виждал в такова състояние.

Монтоун погледна назад към Мърфи, който бе седнал в сепарето при стареца.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Кийс.

— Не, благодаря. Ще позвъня утре.

— Добре. Бих ти предложил компанията си, момчето ми, но, изглежда, тази нощ ще трябва да се правя на медицинска сестра.

— Ще се оправя. Просто ще се опитам да поспя.

Кийс чу далечния шум на кафенето и регистрира ясно доловимата сдържаност, прокраднала се в гласа на Монтоун. Той протегна ръка и включи проследяващото устройство, което беше свързал с телефона.

— Така ще е най-добре. Стори ми се, че се обаждаш някъде отвън. Не си ли сам?

— С Мърфи съм. Излязохме да хапнем набързо.

— Добре. Някакво съобщение за Тайлър, Джими?

— Не.

— Почини си, чуваш ли?

— Ще се чуем утре.

Кийс затвори, натисна два бутона и прочете номера на телефона, от който се бе обадил Монтоун. Извади от портфейла си една от визитните картички, които беше откраднал от участъка, и набра друг номер, запазен в паметта на телефона.

— Полицейска централа.

— Тук е детектив Лопес, личен номер четири-седем-шест-девет, отдел едно-девет — каза той с мекия пуерторикански акцент на Лопес. — Трябва ми идентифициране на местен телефон, струва ми се в Манхатън.

Кийс продиктува номера на телефонистката.

— Това е вътрешен автомат. Намира се на Мадисън авеню деветстотин шейсет и пет.

На петнайсет пресечки. Трийсет секунди по-късно вече бе излязъл навън.

Докато Монтоун телефонираше, Мърфи се премести на масата при Хеншоу.

— Какво би казал, ако те види в Ню Йорк? — попита той, когато Монтоун се върна при тях.

— Той вече знае, че съм тук — отвърна англичанинът.

— Кийс беше там — съобщи им Монтоун. — Казва, че момичето спяло.

— Разговарял ли си с него? — попита Мърфи.

— Не — рече Хеншоу. — Обаче се погрижих да ме види. И се премести в друг хотел. Знаете ли къде е отседнал сега?

— Не — каза Монтоун.

— Ами ако те свържем с него? Например да уредим някаква среща и ти неочаквано се появиш?

— Можеш да носиш предавател — предложи Монтоун.

Хеншоу поклати глава.

— Нищо няма да постигнете. Не можете да го победите така директно. Просто ще се ръкува с мен, ще поговори за времето.

— А ти за какво би искал да разговаряте?

— Той е прав — намеси се Монтоун, като се мъчеше да се съсредоточи. — Ако онова, което казва за него, е вярно, най-добре е Кийс изобщо да не знае, че сме се срещали.

— Съгласен — отвърна Хеншоу.

— Ако е виновен, очевидно това е причината да се навърта около мен и разследването. Трябва да го задържим наблизко и да следим дали онова, което ни казва, отговаря на истината.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита англичанинът.

Монтоун написа нещо на гърба на визитната си картичка и му я подаде.

— Телефонирай в участъка два пъти дневно. Използвай това име.

— Чарли Скуайърс — прочете Хеншоу.

— Това е пенсиониран детектив от отдела, живее във Флорида. Ако Кийс се случи в участъка, не искам да чуе името ти.

— Ясно.

— И ти трябва да помислиш за прехвърляне в друг хотел. Ако се опитва да те следи, нека се поизпоти малко.

— Утре ще се преместя.

— Съобщи ни къде си, Питър. Може да се наложи да поговориш с някои хора.

Монтоун даде знак на Мърфи, който се измъкна от сепарето и се насочи към вратата. Монтоун и Хеншоу се изправиха.

— Много съжалявам за загубата ти — тихо каза англичанинът.

Монтоун не бе споделил със стареца чувствата си към Холи, само фактите. Но през годините Хеншоу беше съобщавал трагични новини на прекалено много семейства, съпрузи, приятели.

— Ако си прав за всичко това — с предрезгавял от вълнение глас отвърна детективът, — вече направи за мен повече, отколкото мога да ти се отблагодаря.

Той срещна за миг състрадателния поглед на стареца, после припряно излезе от кафенето преди него. Мърфи го чакаше с колата.

— Ще остана при теб тази нощ — каза той.

— Върви си вкъщи при Дона. Аз съм добре.

— Не, определено не си — възрази Мърфи, когато потеглиха.

Хеншоу излезе навън, вдигна си яката, за да се предпази от влагата, и закрачи обратно към хотела си.

По „Мадисън“ приближи такси, което намали скоростта пред кафенето. Отвътре Кийс за миг успя да зърне бялата коса на стареца, който завиваше зад ъгъла.

Мигновено пресмятане: Хеншоу и Монтоун са се срещнали.

Таксито спря. Кийс проследи с поглед инспектора, докато не изчезна в мрака.

„Ставаш прекалено самоуверен, старче. Почти започваш да ми пречиш.“

Помисли си дали тази нощ да не очисти и двамата. Лесна работа, но щеше да унищожи целия механизъм, който бе пуснал в действие. Целия му труд. Щеше да се наложи да изчезне и да започне наново.

Не. Категорично. Веднъж вече му бяха отнели всичко, бяха го лишили от гордост, собственост, надежди. Никога повече нямаше да го допусне.

„Ти имаш своя План. Изградил си го така, че да е сигурен, затова му се довери.

Позитивно мислене. Още откакто старецът се появи тук, ти знаеше, че няма как да не се срещнат.

Продължавай напред. За какво се тревожиш?

Те са просто полицаи.“

Постепенно възвръщаше увереността и спокойствието си. Мислено изброи възможностите: щеше да му трябва част от екипировката, която бе приготвил точно за такъв случай. И беше най-добре да я вземе веднага, преди да са му поставили опашка.

— Тук ли ще слезете? — попита шофьорът.

— Не — отвърна Кийс. — Хвърли ме до метрото.

Когато пристигнаха в апартамента на Монтоун, тъкмо минаваше единайсет часа. Монтоун провери телефонния си секретар и откри съобщение, оставено от Дан Джейкс — искаха да присъства на съвещание в кабинета на началника на криминалния сектор Бил Фоли на „Полис плаза“ номер едно в девет и половина на следващата сутрин.

Второто съобщение беше от Ерин Кели, сестрата на Холи, пристигнала в Ню Йорк по-рано същата вечер. Оставяше му номера си в хотела. Монтоун отиде в спалнята си, набра го и се свърза със стаята ѝ.

— Госпожице Кели, тук е детектив Джеймс Монтоун.

— Да. Един от колегите ви ми предаде, че сте искали да разговаряте с мен — с енергичен и официален глас отвърна тя.

Монтоун се поколеба — всъщност не бе мислил точно какво иска да ѝ каже.

— Аз водя разследването. Искях да изразя най-дълбоките си съболезнования на вас и семейството ви.

— Вие не ме помните, нали? — попита тя. — Разговаряли сме и по-рано.

— Съжалявам, аз...

— По телефона. Преди четири години разговарях с вас за книгата, която пишех тогава. Приказвахме за Уендъл Слайгоу.

Монтоун усети, че паметта му изневерява. Онези месеци след ареста на Плужека му се струваха като в мъгла — не можеше да си я спомни. Гласът ѝ за миг му беше прозвучал познато, но реши, че просто му напомня за Холи.

— Не съм и очаквала да ме помните — каза тя. — Трябва да сте дали стотици интервюта за този случай.

— Вие сте психолог, нали? — попита той.

— Работя в университета в Сиръкюз. Преподавам съдебна психология. Книгата ми се казваше „Престъпната нагласа“. Струва ми се, че помолих издателите ми да ви я пратят.

Очите на Монтоун зашариха по библиотеката на стената.

Там беше. Той я свали от лавицата. Никога не я бе отварял.

Вътре откри посвещение:

„На Джеймс, с много благодарности за съдействието.

Ерин.“

После видя името си в списъка на хората, на които авторката изказваше признателността си.

— Да — каза детективът. — Сега си спомням.

Той отвори задната корица и погледна снимката ѝ. Жената забележително приличаше на Холи. Лицето ѝ се различаваше от съвършената симетрия на сестра ѝ само с милиметри — разликата между изключителното и привлекателното. По-възрастна, трийсетина годишна, мъничко по-тъмна коса, лице, белязано от времето.

Нещо в изтощения му мозък се опита да направи връзка, но не успя.

— Бях в хижата си в Адърондак^[1], когато ми съобщиха. Върнах се вкъщи и взех последния самолет за Ню Йорк.

— Ясно.

— Щом вие разследвате случая, предполагам, смятате смъртта на Холи за убийство.

Искаше да ѝ каже толкова много неща. Но бе толкова уморен, че не вярваше на инстинкта си.

— Бих искал да се срещна с вас, госпожице Кели.

— Отседнала съм в „Шератън тауърс“, в центъра. Стая седем-девет-пет.

— Тръгвам веднага.

Монтоун позвъни на Ерин по вътрешния телефон и я изчака в тих ъгъл във фойето. Когато я видя да излиза от асансьора, той се изправи и закрачи към нея. За миг не повярва на очите си, реши, че се дължи на стреса, безсънието и отчаянието. Сърцето му се разтуптя при ирационалната мисъл, че отново вижда Холи, но когато се приближи до нея, зрението му се проясни.

Облечена спретнато, модерно, но по-консервативно от Холи. Висока, самоуверена. Същите морскосини очи.

— Детектив Монтоун — каза тя и протегна ръката си.

— Госпожице Кели. Моите съболезнования.

Тя изпитателно го изгледа. Почувства се прозрачен под погледа ѝ, сякаш жената вече знаеше всичко. Той ѝ даде знак да седне при него.

— Наистина си спомних, че сме разговаряли — каза Монтоун. — Намерих книгата ви.

— Добре. Никога не съм сигурна, че ги пращат, когато обещават да го направят.

Детективът се чувстваше напрегнат, прекалено официален и не знаеше как да се отпусне.

— Трябва да ви призная, че не съм имал възможност да я прочета — каза той.

— Не е и нужно. Вие лично сте го преживели. Не мога да си представя, че бихте пожелали отново да го изпитате.

— Не.

„Но се чувствам точно така.“

— Днес следобед, преди да дойда тук, телефонирах на родителите си. Те живеят в Маями. Преместиха се, когато постъпих в колежа. Холи завърши гимназия там. Изобщо не успях да свикна с тамошния климат. Във всеки случай, и двамата са доста зле със здравето. Определено не са в състояние да се подложат на това пътуване.

Долавяше болката в гласа ѝ, но продължаваше да се удивлява на самообладанието ѝ. Тя излъчваше сила.

— Госпожице Кели, исках да ви съобщя, преди да видите който и да е вестник или да чуете нещо по новините, че разследваме смъртта на Холи като убийство.

— За разлика от...

— Обстоятелствата може би предполагат, че сама е отнела живота си.

— Това не е възможно. Не и Холи.

— Съгласен съм с вас.

— Познавахте ли я?

— Да.

Той отново усети силата на изпитателния ѝ поглед, който проникваше навсякъде и разбираше всичко.

— По-миналата вечер разговарях с нея — каза Ерин. — Каза ми, че се запознала с много важен за нея човек. Стори ми се обнадеедена и щастлива. На пръв поглед хората си мислеха, че нищо не ѝ липсва, но тя никога не е имала късмет с мъжете.

И зад всичко това, неизреченият въпрос: „Теб ли е имала предвид?“

Той кимна, но не можеше да ѝ отговори. Не и без да ѝ разкаже всичко друго, а все още не знаеше достатъчно, за да е сигурен.

— Управлението ще направи всичко възможно, за да ви помогне — каза Монтоун, като извади визитната си картичка и започна да пише на гърба ѝ. — Ще ви дам номера на клетъчния си телефон и пейджъра си.

— Ще ѝ правят ли аутопсия?

— Това е стандартна процедура.

Когато престана да пише, той я погледна. Очите ѝ бяха затворени. Хапеше си устните и се опитваше да сподави сълзите си.

Образът на Холи, легнала върху онази студена стоманена маса.

— Ужасно съжалявам — каза Монтоун.

Ерин неволно тихо изхлипа. По бузата ѝ се стече сълза. Детективът се пресегна към нея и тя се вкопчи в ръката му. Той не беше в състояние да говори и полагаше всички усилия на волята си, за да не избухне също в сълзи. Постепенно Ерин овладя мъката си и задиша по-спокойно. После отвори очи, пусна ръката му и бързо избърса сълзите си.

— Трябва да уредя погребението — каза тя. — Имам адреса на една погребална агенция. Искаме да я погребем у дома. В нейния дом. Маями.

— Разбира се.

— Може ли утре пак да поговорим? Струва ми се, че сега трябва да си почина.

Ерин припряно се изправи, като се опитваше да запази самообладание.

— Позвънете ми по което и да е време — каза той.

Тя стисна ръката му и бързо се отдалечи към асансьорите. Монтоун се насочи към фойето. Пътьом хвърли поглед назад и я видя да влиза в кабината сама, превита на две, с лице към стената.

---

[1] Планинска верига в североизточната част на щата Ню Йорк, част от Апалачите. — Б.пр. ↑

8.

ЧАСТИЧЕН СПИСЪК

Банкова информация: чекови сметки в следните градове:

*Маями, на името на Д. Томас Силвестър:
\$25,560.00*

*Атланта, на името на Чарлз С. Харди:
\$18,652.00*

*Лос Анджелис, на името на Робърт Тери:
\$15,579.00*

*Ню Йорк, на името на Хауърд Кърцман:
\$43,621.00*

Открит сред личните
вещи в бруклинския
апартамент, нает от Тери
Кийс под името Хауърд
Кърцман

Съвещанието се проведе в девет и половина на следващата сутрин в кабинета на началника на криминалния сектор Бил Фоли на „Полис плаза“ номер едно. Детектив Майк Мърфи чакаше отвън, докато Монтоун седеше заедно с Фоли, лейтенант Коксън, капитан Дан Джейкс и районния командир Уил Фланигън. Фоли беше решил, че не се налага да присъства началникът на полицията — поне засега.

Монтоун подробно описа кратката си връзка с Холи Мюз. Каза им, че при аутопсията ще открият доказателства за сексуалния им контакт. Доколкото знаеше, нито един репортер не притежаваше информация за отношенията им. Въпреки че сутрешните вестници съобщаваха за „самоубийството“ ѝ, повечето неделни издания вече бяха приготвени за печат, когато съфъкското управление бе

разпространило новината. Нито един от публикуваните материали не свързваше смъртта ѝ с Макензи Денис, но участъкът вече беше обсаден от таблоидните медии, които нямаха търпение да разчоплят всеки сензационен аспект на трагедията. Тя очевидно се оформяше като „горещата“ им следа за следващата седмица и връзката на детектива с момичето, бе заключило началството, неизбежно щеше да изплува на повърхността.

Всички бяха съгласни, че според доказателствата двете престъпления със сигурност са извършени от един и същ човек, но за момента Монтоун се въздържа да спомене за онова, което Питър Хеншоу му беше разказал за Тери Кийс.

Докато мислеше върху думите му през безсънната си нощ, той за миг се бе изпълнил с крехка надежда, че инспекторът просто е побъркан. Рано сутринта се свърза с Лондон, за да поиска потвърждение на твърденията му и очакваше отговор до края на деня. Ако Хеншоу грешеше за Кийс, Монтоун знаеше, че това до известна степен ще облекчи угризенията му за смъртта на Холи. Ако обаче беше прав, той нямаше намерение да разиграе тази карта, докато не се увереше, че е в ръката му. Щеше да предостави първия ход на началството.

Бил Фоли изложи решението на управлението: Монтоун доброволно да отстъпи ръководството на специалната група. Смятаха, че ако направи тази стъпка днес, категорично и преди каквато и да е информация за връзката му с Холи да стане публично достояние, ще сведат щетите до минимум. Така управлението щеше да е в състояние да започне свое собствено разследване. Монтоун трябваше да се заеме с чиновническа работа в участъка при пълна заплата, докато очаква резултата. Ако се окажеше благоприятен, не бе изключено да се завърне в специалната група.

Той не се изненада — беше очаквал, че ще реагират така. И се оказа прав да предполага, че изявлението за оттеглянето му от разследването вече е на бюрото на Фоли. Детективът изрази искрената си признателност за проявеното от тях „разбиране“ — думата „съчувствие“ щеше да прозвучи прекалено фалшиво. После разигра блъфа си.

— Съзнавам, че не съм в положение да моля за услуга — тихо каза Монтоун.

— Тук си сред приятели, Джими — окуражи го Фоли.

— Ако се съгласите да отложите това изявление с двайсет и четири часа, ще съм в състояние да ви дам сериозна улика и да ви посоча план за залавянето на престъпника.

Шефовете се спогледаха, само Фоли продължи да го наблюдава.

— И за двете престъпления ли? — попита той.

— Да.

Другите още повече се озадачиха, но Монтоун не откъсваше поглед от Фоли.

— Какво ще ти трябва? — попита Дан Джейкс!

— Само това, за което помолих. Ако междувременно искате да подготвите изявлението вместо мен, готов съм да го подпиша. Утре по обед, ако не успея да се справя. Но мисля, че ще успея.

— Кога е аутопсията? — попита Фоли.

— Днес следобед — отвърна Монтоун.

— Можем да запазим в тайна резултата — каза Джейкс. — Ако се наложи.

Добре — Джейкс го поддържаше. Знаеше, че от лейтенант Коксън вече не зависи нищо и че няма да поеме каквито и да е рискове. Уил Фланигън бе станал повече политик, отколкото ченге. Решението щеше да зависи от Фоли.

— Както решите — каза Монтоун. — Имате да обмисляте още много въпроси.

Тиктакането на холандския порцеланов часовник зад бюрото на Фоли изпълни тишината.

— Би ли ни извинил за малко, Джими?

— Разбира се.

Той изчака навън при Мърфи. Двамата мълчаливо пушиха цигарите си, докато лейтенант Коксън отвори вратата и му махна отново да влезе вътре.

— Ще пуснем изявлението утре в десет часа сутринта — каза Фоли.

— Може ли да се срещнем тук в девет? — попита Монтоун.

— Да.

— Тери, тук е Джими.

— Тъкмо се канех да ти позвъня. Как я караш?

— Днес съм по-добре, благодаря.

— Успя ли да поспиш?

— Малко. Как се чувства Тайлър?

— Много по-добре. Вече седи. Апетитът ѝ се възвръща. Изненадващо силна е за толкова мършаво момиче.

— Добре. Виж, днес двамата е Мърфи ще имаме работа. Искаш ли да се срещнем на по чаша кафе? Открихме нещо много интересно и си помислих, че би искал да го чуеш.

Монтоун прехвърли клетъчния телефон в другата си ръка, погледна към факсимилето на шофьорската книжка на Тайлър Ангстръм, после към номера на фасадата на блока ѝ, намиращ се на ъгъла на Седемдесет и трета улица.

— Мисля, че тя вече е достатъчно добре, за да я оставя сама.

— Какво ще кажеш да се срещнем в „Силвър стар“ на ъгъла на Шейсет и пета улица и Второ авеню след петнайсетина минути?

— Идвам.

— Доскоро.

Монтоун пресече улицата, отдалечи се малко и изчака в книжарница, която току-що започваше работа. Когато видя Тери Кийс да излиза от блока на Тайлър и да тръгва на юг по „Мадисън“, той набра номера на Мърфи.

— Джими?

— Току-що излезе. Като че ли ще върви пеш.

— Аз съм отгатък улицата срещу ресторанта — каза Мърфи. — Когато го видя да влиза, ще го последвам.

— Нека Пат и Франки да знаят какво правиш. Аз идвам — отвърна Монтоун.

Той прекъсна връзката, изчака Кийс да изчезне зад ъгъла, после прибра телефона в джоба си, като го остави включен, и тръгна към блока на Тайлър. Показа полицейската си карта на портиера, обясни му, че е по спешна полицейска работа, и го помоли да позвъни на Тайлър Ангстръм.

Тайлър не отговаряше.

Монтоун го помоли да вземе ключа си и двамата се качиха с асансьора до апартамента ѝ. По пътя портиерът му съобщи, че в един часа предишния ден помогнал да качат госпожа Ангстръм от

автомобила до жилището ѝ — била сериозно болна, почти в безсъзнание. Приятелят ѝ, господин Кийс, изглеждал много загрижен.

— Как се казвате? — попита Монтоун.

— Сал — отвърна портиерът. — Работя тук през уикенда. Брат ми работи в транзитната полиция в Куинс.

Никой не отговори, когато позвъниха и почукаха на вратата на Тайлър. Сал отвори със своя ключ. Монтоун му каза да задържи асансьора отворен и да изчака в коридора, докато той е вътре.

Апартаментът беше голям, с високи тавани. Щорите в дневната бяха спуснати и стаята тънеше в сумрак. Детективът внимателно отиде до затворената врата на спалнята и тихо почука. Отвътре се чу стон.

Когато отвори вратата, не забеляза поставения на прага дълъг рус косъм. Той се премести, когато Монтоун влезе в стаята.

Вътре бе също толкова тъмно — въздухът беше просмукан от миризма на лекарства. На покритото с балдахин легло се виждаше фигура и се разнесе ново изпъшкване.

— Тайлър?

Той се приближи до леглото, пресегна се и включи нощната лампа. Жената се претърколи към него. Лицето ѝ бе призрачно сивкаво. Влажната ѝ, сплъстена коса лепнеше по трескавото ѝ чело. Тя примижа от светлината, вдигна ръка към очите си, после изпитателно и смутено го изгледа.

— Тайлър, аз съм Джими Монтоун.

— Какво има?

— Добре ли си?

— Ужасно съм болна.

— Разговаря ли с доктора си?

— Тери му се обади.

— Прати ли ти някакво лекарство?

— Да. — Говореше немощно като малко дете.

Монтоун погледна към лекарствата, подредени върху нощното шкафче: ксанакс, валиум, пеницилин, антибиотик, силно болкоуспокоително. Откри опаковка, изписана предишния ден, и надпис „Ативан“, носеща печата на съседна аптека.

— Това ли? — показа ѝ шишенцето той.

— Да.

Монтоун небрежно извади едно от хапчетата, уви го в хартиена кърпичка и го пхна в джоба си.

Тайлър колебливо протегна ръка към чашата с вода на шкафчето и детективът ѝ я подаде. Тя отпи малка глътка. Устните ѝ бяха подути и болезнено зачервени. Монтоун забеляза, че телефонът до леглото ѝ е изключен. Вдигна слушалката: нямаше сигнал. Намери розетата на стената и го включи.

— Каза ли ти какво ти е?

Тайлър поклати глава. Изглеждаше така, сякаш още малко и ще се разплаче. Когато вдигна ръка към лицето си, детективът забеляза на десния ѝ лакът синкави петна от натъртване.

Клетъчният телефон в джоба му иззвъня и я стресна. Той се извърна и бързо отговори: Мърфи.

— Още го няма.

— Стой там — тихо нареди Монтоун. — Свържи се с Пат и Франки, кажи им да направят няколко обиколки между ресторанта и блока на Тайлър. Може да е спрял да си купи вестник. Позвъни ми пак след пет минути.

Той прекъсна връзката и отново се обърна към нея.

— Къде е Тери? — попита тя.

— Не зная, Тайлър. Просто полежи кротко за малко, става ли? Веднага се връщам.

Монтоун я потупа по ръката, бързо излезе от стаята, отвори входната врата и махна с ръка на Сал да се приближи.

— Изчакай долу. Ако господин Кийс влезе в сградата, не му казвай нищо. Ако влезе в асансьора и се качи горе, позвъни ми по вътрешния телефон.

— Той е включен във външната линия.

— Няма значение. Позвъни ми, Сал.

Портиерът влезе в асансьора и потегли надолу. Монтоун припряно се върна в апартамента, заключи вратата след себе си, влезе в стаята на Тайлър, седна до нея и я хвана за ръката.

— Тайлър, обещавам ти, че всичко ще се оправи. Нямаме много време и трябва да ти задам няколко въпроса. Много е важно да не казваш на Тери, че сме разговаряли. Разбираш ли?

— Защо?

— По-късно ще ти обясня — просто ми дай дума да направиш каквото те моля. Тя кимна.

Асансьорът пристигна на първия етаж. Когато вратите се отвориха, Сал се сблъска с Тери Кийс.

— Господин Кийс.

Тери приятелски се усмихна.

— Забравих нещо, Сал. Навън е прекрасен ден — каза той, докато минаваше покрай него, за да влезе в асансьора.

Портиерът се опита да отвърне на усмивката, после веднага, щом вратата се затвори, се втурна към телефона.

Телефонът до леглото ѝ иззвъня и двамата се стреснаха. Монтоун вдигна слушалката, но не каза нищо.

— Качва се — съобщи му Сал. — Вече беше тук.

Детективът затвори и натисна копчето за изключване на звука.

— Тайлър, вечерта, преди да ме запознаеш с Холи, е имало купон. Били сте там заедно с Тери.

— Нощта преди ли? — смутено попита тя.

— Къде беше този купон?

Монтоун чу звънчето на асансьора да иззвънява. Кийс излезе и тръгна към апартамента.

— На „Плаза“ — отвърна Тайлър.

— Престори се на заспала.

Той изключи нощната лампа и се насочи към вратата, когато чу превъртането на ключ. Отиде до килера в спалнята, вмъкна се вътре и го затвори точно в мига, в който Кийс влезе в апартамента. Монтоун погледна през тесния процеп и видя Тери да отваря вратата на спалнята.

Кийс погледна надолу към прага, после коленичи и започна да търси нещо, което детективът не можеше да види.

— Тайлър? Ставала ли си от леглото?

Обърната с гръб към него, тя не помръдваше.

— Нали знаеш, че докторът ти забрани да ставаш, скъпа.

Отворените очи на Тайлър потърсиха Монтоун в мрака през процепа на пантите. Кийс се приближи до леглото.

— Тайлър, спиш ли?

Тя леко се размърда и измърмори нещо.

— Вече бях стигнал по средата на пътя, когато открих, че съм си забравил портфейла — застанал точно до нея, каза Кийс.

Очите ѝ бяха широко отворени и уплашено гледаха към Монтоун.

— Ако все пак решиш да станеш, трябва да си облечеш халата.

Той пресече стаята и надзърна зад висок декоративен японски параван, преди да се насочи към вратата на килера. Монтоун се пресегна за пистолета си.

— Би ли ми донесъл още малко вода? — попита Тайлър и протегна чашата с трепереща ръка.

Кийс спря на една крачка от килера.

— Разбира се, скъпа.

Той взе чашата и продължително изгледа момичето, преди да напусне стаята.

Монтоун изчака да чуе шуртенето на крана, после бързо излезе в спалнята, кимна на Тайлър и се притисна до отсрещната стена зад японския параван.

Тери се върна с пълна чаша вода. Тайлър се обърна и я пое, докато той отново я гледаше, застанал абсолютно неподвижно.

— Благодаря.

Монтоун видя как погледът му проследява телефонния кабел до стената.

„Забравих да го изключа.“

— Използвала ли си телефона, скъпа?

Тя отпи още една глътка вода и отново се отпусна по гръб, преди немошно да отговори:

— Опитвах се да позвъня на майка ми.

Кийс взе апарата и небрежно погледна към бутона за звука.

— Не успя ли да се свържеш?

— Оставих ѝ съобщение.

Монтоун внезапно си спомни, че е казал на Мърфи да му телефонира след пет минути. Както беше притиснат между стената и паравана, ако направеше каквото и да е движение, ръката му щеше да закачи нещо и да го издаде. Той леко насочи дясната си длан към клетъчния телефон във вътрешия джоб на сакото си, като се молеше да не иззвъни междуременно.

Кийс остави телефонния апарат, изчака още малко, после отиде при килера и отвори вратата. Когато пръстите му достигнаха сакото, детективът се помръдна няколко сантиметра наляво и надникна иззад паравана. Тери се бе навел надолу, за да разгледа нещо на лавицата вътре, което Монтоун не можеше да види. После Кийс се върна в стаята, свали бял хавлиен халат от кукичката на вратата, затвори килера и остави дрехата до леглото.

— Не забравяй да се облечеш, ако пак станеш от леглото, скъпа.

— Няма.

— Съвсем скоро ще се върна.

— Добре.

Кийс не си направи труда да я докосне и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Ръката на Монтоун най-сетне стигна до клетъчния телефон в джоба му и в този момент той иззвъня — успя да го изключи прекалено късно.

Двамата замръзнаха. От другата стая не се чуваше нищо. Монтоун не смееше дори да диша, докато не чу, че вратата на апартамента се затваря и заключва.

Изчака още цяла минута и едва после прошепна на Тайлър:

— Пресегни се към телефона и включи звука. Отговори, ако позвъни.

Тя се подчини. Двамата зачакаха в мълчание. Десет секунди по-късно телефонът иззвъня. Тайлър незабавно вдигна слушалката.

— Замина — съобщи портиерът.

— Сал е — каза тя. — Тери е заминал.

Монтоун се измъкна иззад паравана, приближи се и пое слушалката от ръката ѝ.

— Сал, излез навън, увери се, че не го виждаш, и после веднага се качи тук.

— Ясно.

Той затвори. Тайлър понечи да каже нещо, но детективът долепи показалец до устните си и ѝ даде знак да мълчи. Отиде до килера, отвори вратата и включи осветлението. Тя тревожно го наблюдаваше.

Кийс беше погледнал в кутия за обувки, поставена върху лавицата от вътрешната страна на вратата. Монтоун видя вътре голям колкото длан касетофон от същия модел, който се използваше при

полицейски операции за проследяване. Устройството работеше. През дупка в кутията минаваше кабел, който се спускаше по основата на стената и водеше до миниатюрен микрофон, скрит зад таблата на леглото.

В този момент касетата престана да се върти.

— Какво има? — попита Тайлър.

Касетофонът отново се включи.

Активираше се от звук.

Монтоун го изключи с молива си, после натисна бутона за пренавиване.

— Какво става, Джими? — попита тя.

Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Той нарани ли те по някакъв начин?

Лицето ѝ се сгърчи и като че ли отново щеше да заплаче. Тайлър поклати глава.

— Страхуваш ли се от него?

— Не зная защо — накрая отвърна тя. — Държи се много мило с мен.

— Но те плаши.

Жената кимна и по бузите ѝ се стекоха сълзи.

— Тайлър, справи се фантастично, докато той беше тук. Никога повече няма да го видиш, ако не искаш. Това ли е желанието ти?

Очите ѝ пак се просълзиха.

— Да.

— А сега още един въпрос: спомняш ли си нещо от обратния път от Острова вчера? Спомняш ли си да сте спирали или да сте паркирали?

Тя като че ли се озадачи.

— Не си спомням.

Силно почукване на входната врата. Сал извика, после влезе в апартамента. Появи се в спалнята, задъхан и нетърпелив.

— Един момент, Сал — каза Монтоун, като извади клетъчния си телефон и набра номера на Мърфи.

Още след първото иззвъняване:

— Джими?

— Той се върна, Мърф. В момента е на път към вас. Свържи се с Патси, кажи му след две минути да дойде да ме вземе. Влез вътре и го

чакай. След пет минути съм при теб.

Монтоун прекъсна връзката. Докато говореше, намери на Тайлър чорапи и обувки и тя се обу.

— Ето какво, Сал: няколко минути след излизането на господин Кийс ти е позвънила госпожа Ангстръм. Казала ти е, че се чувства много зле и те е помолила да повикаш линейка. Направил си го, после си се качил тук и си й помогнал да слезе долу. Изчакал си линейката заедно с нея във фоайето. Тя пристигнала и откарала госпожа Ангстръм в болницата.

— В коя болница? — попита Сал.

— „Ленъкс хил“ — отвърна Тайлър. — Там работи личният ми лекар.

— Запомни ли всичко? Защото, когато господин Кийс те попита, а той ще го направи, трябва да му кажеш точно това.

— Ясно.

— Той трябва да ти повярва, Сал.

— Направо ще спечеля скапания „Оскар“.

— Чувстваш ли се достатъчно силна, за да го направиш, Тайлър?

— Да.

— Вече си в безопасност. Ще наредя в болницата да те чака полиция — каза Монтоун, като й помогна да си облече халата.

После с помощта на Сал я изправиха на крака и портиерът я поведе към вратата.

— Да вървим, госпожо Ангстръм — рече Сал.

— Остави входната врата отворена, Сал. След минута слизам долу.

Монтоун изчака, докато ги чу, че стигат до асансьора, и се върна обратно в спалнята. Включи радиото, поставено върху шкафче близо до скрития микрофон, отиде до килера и натисна бутона за запис на касетофончето. Така щеше да изтрие всичките си разговори с Тайлър. После внимателно постави капака на кутията и тихо излезе от апартамента.

Пат Фийни и Франк Фонсека спряха пред блока точно когато детективът излизаше навън. В далечината се чуваше сирената на приближаващата линейка.

— Хвърлете ме на една пресечка от „Силвър стар“ — каза той, когато се настани на задната седалка. — Хайде да се опитаме да го изпреварим.

— Какво става? — попита Фийни, когато настъпи газта на седана.

— Кой има свой човек в „Плаза“? — попита Монтоун.

— Аз — отвърна Фонсека. — Шефът на охраната и снабдителят.

— Това е нашият Франки — царят на връзките — каза Фийни.

— Направи проверка — нареди Монтоун. — В нощта, през която Денис е полетял през прозореца, там е имало купон. Кийс е бил там с гаджето си.

Фонсека извади клетъчния си телефон, потърси номера в тефтерчето си и започна да го набира.

— Прати Лопес и патрулна кола в болницата „Ленъкс хил“ — каза на Фийни Монтоун. — Съобщи на Ханк да постави Тайлър Ангстръм под денонощно наблюдение и колкото може по-бързо прати цивилни да сменят патрула. Ако Кийс се опита да влезе при нея, няма нужда наоколо да е пълно с униформени. И кажи на лекарите да отговарят на всеки, който ги пита: никакви посещения.

Три минути по-късно стигнаха до пресечката на Шейсет и пета улица и Второ авеню.

Монтоун се втурна в ресторанта и забеляза Мърфи да седи сам в ъглово сепаре. В този момент на рамото му се спусна силна ръка.

— Точно зад теб съм, приятел — каза Кийс.

— Ей, Тери. — Детективът се надяваше, че е успял да скрие изненадата си.

— Видях те да тичаш насам. Нямахте нужда да бързаш заради мен.

— Закъснях, задържах се в участъка.

— И аз току-що пристигам — отвърна Кийс, като държеше ръката си на гърба му, докато вървяха към сепарето. — Как се чувстваш?

— По-добре съм, благодаря.

— Господи, какво ужасно изпитание.

Когато стигнаха, Кийс се ръкува с Мърфи и седна срещу него, докато Монтоун се настани до партньора си.

— Вече поръчах — каза Мърфи.

— Цяла нощ съм си мислил за теб — рече Кийс. — И така е тежко, естествено. Но колко по-ужасно за теб можеше да е всичко това! Нали разбираш, ако наистина имаше сериозна връзка с Холи.

— Амин — обади се Мърфи, влязъл в тон с играта.

— И на мен ми хрумна същата мисъл — отвърна Монтоун. — Но знаеш ли какво ме кара да се чувствам по-добре? Това, че ще открива кой я е убил.

Монтоун задържа погледа си върху него със стотна от секундата по-дълго от нормалното, но изражението на Кийс не се промени — остана любезно и съчувствено.

— Разбира се. Това ти е работата, нали?

— Ето какво исках да ти кажа онзи ден: знаеш ли каква е истинската тайна на полицейската работа?

Тери поклати глава, спокоен и заинтригуван.

— Упорството. Постоянното усилие. Никога да не се отказваш. Лошите могат да са по-умни от теб, да имат повече средства, може да изглежда, че винаги са една крачка пред теб, но ако наведеш глава надолу и продължиш да настояваш, да си казваш, че ще победиш, накрая те ще допуснат грешката, която ще ти позволи да ги пипнеш.

Кийс разбиращо кимна. Лицето му изразяваше дълбок интерес.

— Значи е въпрос на воля.

— Не мислиш ли така, Мърф?

— Абсолютно.

— Интересно — каза Кийс.

Той си извади бележника и започна да записва нещо. Монтоун го наблюдаваше и отпиваше от кафето си.

— Не ти споменах по-рано, Тери, но тъй като си с нас още от самото начало на всичко това, смятам, че трябва да си първият, който да го научи.

— Признателен съм ти, Джими.

— Още не е стигнало до вестниците, така че уговорката ни да го пазиш в тайна е валидна, нали така?

— Разбира се от само себе си.

— Изглежда, че това престъпление и случаят Макензи Денис са свързани.

Очите на Кийс се разшириха.

— Сериозно ли говориш?

— Всъщност, почти сме сигурни — отвърна Мърфи.

— Това е невероятно. Какво ви кара да мислите така?

Монтоун погледна към партньора си. Предварително бяха уговорили всеки един от тези ходове.

— Не би трябвало да навлизаме в прекалено много подробности.

— Разбирам.

— Но мога да ти кажа следното: имаме първата си сигурна следа — детективът се наведе напред. — Както вече споменах, този тип не беше допуснал нито една грешка. До вчера.

— Какво се е случило?

— Появи се свидетел. Местен жител се разхождал по плажа вчера сутринта. Твърди, че видял автомобил, паркиран зад горичка на около четиристотин метра от къщата, точно по времето, когато смятаме, че е била убита Холи.

— Забелязал ли е някого? — попита Кийс.

— Още не сме разговаряли лично с човека — отвърна Мърфи.

— Телефонирал в съфъкската полиция късно снощи — прибави Монтоун. — След като гледал новините.

— Звучи окуражително — каза Кийс.

— Ще видим — рече Монтоун. Нямаше представа дали лъжата е оказала желаното въздействие, но реши да вдигне мизата. — Обаче свидетелят заявил, че колата изглеждала по-нов модел и че някой може би седял на предната дясна седалка.

— Ами шофьорът?

— Може Холи да го е видяла — отвърна детективът, като го гледаше право в очите.

— Възможно е — поклати глава Кийс.

— Във всеки случай, решихме, че ще ти е интересно — каза Монтоун.

— Много.

Сервитьорката остави на масата чинии, пълни с наденички, пържени яйца и палачинки.

— Заповядайте — покани ги Мърфи и придърпа към себе си една от чиниите.

— След това отиваме в центъра за аутопсията — продължи Монтоун, като ровеше в палачинките. — Ела с нас, след като получим резултатите от патоанатома, би трябвало да ни е известно много повече.

— Нали знаеш как съм с тези неща.

— Не е нужно да влизаш с нас — с пълна уста отвърна Мърфи.

— Почакай отвън, като миналия път.

— Наистина трябва да се върна и да видя как се чувства Тайлър.

— Защо не й позвъниш? Оттук — каза Монтоун и му подаде клетъчния си телефон.

— Ще го направя, благодаря, но мисля, че е изключила телефона. Опитваше се да поспи.

— Добре, можем да минем оттам, за да изтичаш горе и да се увериш, че е добре, преди да дойдеш с нас.

Кийс се усмихна.

— Много сте упорити, нали?

— Ей, ние обичаме да помагаме на хората — рече Мърфи.

— Знаеш ли какво? — каза Монтоун. — И без това трябваше да й вземем отпечатъците, можем да влезем вътре заедно с теб.

— Става — съгласи се Кийс. — Моите също ви трябваха, нали?

— Просто рутинна процедура — отвърна детективът.

— Носиш си нещата, нали, Мърф?

— А, да. Хайде, яжте, всичко това е за нас — каза той и побутна една от чиниите към Кийс.

Когато излязоха от ресторанта, Мърфи отиде да докара колата, а Кийс и Монтоун изчакаха отпред.

— Виж, трябва да ти разкажа нещо, Джими.

— Какво?

— Всъщност е доста смущаващо. Ще съм ти благодарен, ако си остане само помежду ни.

— Естествено.

— През последните няколко дни получавам някои обезпокоителни телефонни обаждания.

— Какви обаждания?

— Мисля, че са свързани с проблем, който имах в Лондон миналата година.

— Какъв проблем?

— Когато публикувах в Англия втората ми книга, трябваше често да се появявам по разни книжарници, по радиото и телевизията, такива неща.

— Съвсем обичайно, нали?

— Да, докато някакъв човек не започна да ме преследва навсякъде и да се опитва да пречи на излизанията ми пред публика.

— Някакъв луд.

— Искан ми се да беше толкова просто. Тогава не го познах, но се оказа, че е полицейският инспектор, който ме беше арестувал за онзи инцидент, нали ти разказвах?

— Обвинението в убийство ли?

— Същият човек. Наскоро се беше пенсионирал и някак си си бе наумил, че писателската ми кариера е някаква сложна игра, за да скрия тайния си живот на побъркан убиец.

— Какво го е накарало да си го помисли?

— Нямам абсолютно никаква представа. Разбира се, той нямаше никакви доказателства — в затвора бях с примерно поведение, освободиха ме предсрочно, но той вдигаше такава врява на повечето от публичните ми изяви — викаше, издигаше безпочвени обвинения пред онези бедни хора, които чакаха, за да се срещнат с мен, — че накрая трябваше да поискам ограничителна заповед.

Монтоун усети, че гърдите му се стягат.

— Шегуваш се.

— Искан ми се да се шегувах. Съдията постанови този човек да не се доближава на повече от сто метра от мен, всичко се успокои и реших, че проблемът е решен. Както и да е, разказвам ти всичко това, защото ми се струва, че ме е проследил до Ню Йорк.

Клетъчният телефон на Монтоун иззвъня.

— Видя ли го?

— Онзи ден пред хотела ми. И съм съвсем сигурен, че е онзи, който ми се обаждаше. Продължително мълчание, после затваря. Никога не казва нито дума.

Детективът отговори:

— Монтоун.

— Тук е Питър Хеншоу.

— Чарли, ужасно се радвам да те чуя. Как си?

— С теб ли е? — попита инспекторът.

— Точно така — отвърна Монтоун, като небрежно погледна към Кийс и му даде знак, че разговорът ще отнеме само минута. — Как е във Флорида? Откъде се обаждаш?

— Преместих се в хотел „Мейфлауър“.

— Естествено, зная къде е това. Виж, ще ти се обадя пак, когато свършим тук. Наистина искам да си поговорим.

— Ще чакам.

— Дай ми номера си.

Кийс енергично разтвори бележника си и му го подаде заедно с химикалката си. Монтоун записа номера, който му продиктува Хеншоу, после откъсна горните две страници, преди Тери да успее да го види, и му върна обратно бележника.

— Извинявай — каза той. — Това сигурно е много досадно.

— Сигурен съм, че е съвсем безопасен.

— Ако искаш, мога да проверя случая. Как се казва този човек?

— Питър Хеншоу. Но наистина не мога да те моля да си правиш този труд.

— Няма проблем. Имаш ли копие от ограничителната заповед?

— Не се сетих да я взема със себе си, но съм сигурен, че мога да накарам адвокатите ми да я пратят по факса.

— Добре. Кажи им да я пратят до участъка. Виждал ли си го пак наскоро?

— През последните няколко дни, не.

— Къде си отседнал сега?

— През уикенда бях при Тайлър. Изнесох се от хотела, когато го видях там.

Мърфи спря колата до тях.

— Проблемът, разбира се — каза Кийс, — е, че ограничителна заповед, издадена от британски съд, няма законова сила тук.

— Навярно би трябвало лично да разговарям с този Хеншоу — отвърна Монтоун, когато отвори вратата на автомобила.

— Имаш си достатъчно грижи. Сигурен съм, че ако се наложи, издателите ми могат да ми препоръчат адвокат. Просто исках да те информирам, че човекът е тук, в случай че се опита да се свърже с теб.

— Ще внимаваме за него.

Като следваха упътванията на Кийс, те стигнаха до блока на Тайлър, паркираха и останаха да го чакат в колата. Монтоун излезе и запали цигара, така че Сал да го види от фоайето.

Портиерът спря Кийс, преди да успее да стигне до асансьора. Като съдеше по жестовете му, детективът си помисли, че Сал в крайна сметка наистина има шанс за „Оскар“. Мигове по-късно англичанинът припряно се върна при колата. Изглеждаше искрено потресен.

— Откарали са я в болница — каза той.

— Господи, та ти преди малко си бил при нея.

— Каза, че била добре, нищо не разбирам. Трябвало да повикат линейка.

— Хайде, ще те закараме — рече Монтоун и му отвори вратата.

— В коя болница?

— „Ленъкс хил“.

— Съвсем наблизно е.

Мърфи залепи лампата на таблото и включи сирената, докато потегляха.

Монтоун остана доволен, когато видя, че вече са пристигнали двама цивилни детективи. Облечени като стажанти, те напълно се сливаха с тълпата в интензивното отделение. Докато Кийс разговаряше с лекуващия й лекар и се опитваше да получи обяснение защо не му позволяват да види Тайлър, Монтоун помоли Мърфи да се свърже с Ханк Лопес и да разбере какво става при него, после показа полицейската си карта на млад лекар и поиска да разговаря с него насаме.

Двамата тръгнаха по коридора и завиха зад ъгъла. Детективът извади кърпичката си и му показа бялото хапче, което бе взел от шишенцето върху нощното шкафче на Тайлър.

— Можете ли да познаете какво е това?

— Какво пишеше на етикета? — попита лекарят.

— Ативан.

— Ативанът е успокоително. А това е рохипнол. Два милиграма. Много е разпространен.

— Какво представлява?

— Седатив. Десетина пъти по-силен от валиум.

— Законен ли е?

— Тук не, но в шейсетина други страни, да. Преди Управлението по храните и лекарствените средства да го забрани, чужденците имаха право да внасят известно количество за лична употреба.

— Като сънотворно ли?

Лекарят кимна.

— Така пише в упътването. Това е дрога за купони. Мисля, че е тръгнало от Флорида, Тексас, напоследък започва да се среща и тук. Хлапетата му викат „хапче на забравата“.

— Защо?

— Отлично средство да изнасилиш момичето, с което си излязъл на среща. Комбинираш го с две чашки алкохол и получаваш пълна амнезия.

— Благодаря ви за помощта.

Монтоун прибра хапчето обратно в джоба си и се върна в чакалнята точно преди Кийс, който се появи от интензивното отделение със силно загрижено изражение.

— Още е в безсъзнание — съобщи той, като се плъосна на стола.

— Трябвало е да ѝ промият стомаха. Взела свръхдоза от някакво лекарство. Може би хапчетата за сън.

— Трябва да е било случайно.

— Надявам се. Беше в ужасно състояние.

— И на мен така ми се стори.

— Знаеш ли, сега ми идва наум: може да е включила телевизора, да е видяла новината за Холи и това да я е хвърлило в депресия.

— Ти не ѝ ли беше казал?

— Не мислех, че е достатъчно силна.

— Обясниха ли ти какви са били хапчетата?

— Не се сетих да попитам.

— Видя ли някакви лекарства в апартамента ѝ?

— До леглото ѝ има цял куп шишенца. Зная, че взе много от тях със себе си на Острова. Може просто да е изпила не каквото трябва или да е объркала дозата, просто нямам представа.

— Лекарите сигурно би трябвало да знаят какво е използвала — рече Монтоун.

— Той ми каза, че знаели. Господи, чувствам се толкова виновен, че не го предвидих.

— Мога да пратя някой патрул до блока ѝ и портиерът да го пусне, за да вземе лекарствата.

На детектива му се стори, че за миг забелязва по лицето на Кийс да пробягва колебание.

— Много любезно от твоя страна, Джими.

— Няма проблем.

— Ужасен уикенд и за двама ни, предполагам — каза Кийс и го погледна с печална, уморена усмивка.

— Не знаеш колко си прав.

Мърфи присъства на аутопсията на Холи Мюз сам. Монтоун влезе в съседното помещение още преди д-р Ли да свали чаршафа от трупа върху масата. Нямахше смисъл да подклажда кошмарите, които и без това го измъчваха.

През прозорчето на вратата към коридора на моргата той периодично поглеждаше към Тери Кийс. Англичанинът седеше на същата каменна пейка, на която беше чакал и по време на аутопсията на Макензи Денис. Седеше тихо и пишеше в бележника си, очевидно без да съзнава близостта на Монтоун.

Кийс като че ли леко драскаше с молива по страницата, сякаш запълваше някаква рисунка.

Докато чакаше, детективът прелисти папката с данните за изследванията, които д-р Ли бе направила на Макензи Денис. До резултата, който търсеше, откри написана на ръка бележка от нея.

„Ти се оказа прав — тестът за амобарбитал е позитивен.“

В кръвта на Денис бяха регистрирали шестстотин милиграма, равняващи се на шест стандартни капсули амобарбитал.

Като съдеше по степента на биохимично разпадане, д-р Ли смяташе, че барбитуратът е бил вкаран в тялото му около час преди да бъде убит. Не беше открила в стомаха или червата му следи от желатин.

Лекарството е било вкарано с мускулна инжекция, гласеше заключението.

Монтоун не очакваше патоложката да намери в Холи каквито и да е опиати. Може би момичето се бе изненадало от завръщането на Тери Кийс, но трябва да го беше допуснало достатъчно близо до себе си, за да няма нужда от инжекция.

Отново погледна през прозореца към Кийс, после извади клетъчния си телефон и се свърза с хотел „Мейфлауър“. Както се бяха уговорили, Питър Хеншоу се бе регистрирал под името Чарли Скуайърс.

— Ало.

— Тук е Монтоун. Можем да разговаряме.

— Още ли е при теб?

— Наблизо. Питър, Кийс получил ли е ограничителна заповед в Лондон?

— Така ли ти каза?

— Вярно ли е?

— Той знае ли, че сме се срещали?

— Не зная. Вярно ли е?

Мълчание.

— Известно ти е какво могат да направят адвокатите — накрая отвърна Хеншоу.

— Защо не ми каза?

— Тя няма сила тук.

— Как се случи? Какви бяха обстоятелствата?

По-дълго мълчание.

— Приблжих се до него пред една книжарница на „Пикадили“. След като беше раздавал скапаните си автографи.

— Защо?

— Искях да му изразя почитанията си, да му покажа, че се интересувам от него. Преди да му кажа и една дума, той видя, че идвам, и надигна вой до небесата. Когато хората се стекоха наоколо, заяви, че съм го нападнал физически.

— Имаше ли свидетели?

— Бяхме сами. Съдията реши да повярва на думата на един осъден убиец, а не на полицаи. Кийс представи заплашително писмо, което твърдеше, че получил от мен.

— Ти ли го прати?

— Категорично не.

Този път Монтоун изчака.

— Кога ти го каза? — попита Хеншоу.

— Преди час.

— Без никакъв повод?

— Да.

— Значи знае.

— Не е възможно.

— Ти не го познаваш. Защо иначе да ти го разказва сега? Повярвай ми, той не прави нищо случайно.

Монтоун отново погледна през прозорчето. Кийс го нямаше.

— Пак ще ти се обадя — каза той.

Когато затвори, чу зад себе си силен трясък. Завъртя се, почти очаквайки Кийс да се прокрадва към него.

Служител от моргата буташе празна количка.

Монтоун излезе в мраморния коридор. Нито следа от Кийс.

Той зави зад ъгъла и рязко спря, когато го видя на десетина крачки от себе си, увлечен в разговор с жена, обърната с гръб към детектива. Монтоун приближи и тя се обърна, чула стъпките му.

Ерин Кели.

Какво искаше от нея Кийс? Внезапно го обзе гняв, защитният му инстинкт се събуди. Монтоун трябваше да положи усилие, за да скрие чувствата си.

— Детектив Монтоун — каза тя и му протегна ръката си.

— Госпожице Кели.

— Виждам, че вече сте се запознали — рече Кийс.

— Снощи — отвърна детективът.

Ерин малко объркано го погледна. Монтоун се зачуди какво й е казал Кийс. Англичанинът леко отстъпи назад, за да ги остави насаме.

— С какво мога да ви помогна, госпожице Кели? — попита Монтоун.

— Имам среща с човека от погребалната агенция, трябваше да е тук преди половин час. Тази сутрин уредих всичко по телефона.

— Разбирам. — Монтоун внимателно я докосна по ръката и я поведе обратно към каменната пейка зад ъгъла, надалеч от Кийс.

— Горещо ми ги препоръчаха. — Тя спомена името на фирмата.

Детективът й даде знак да седнат на пейката. Ерин заби поглед в пода, уморена, не толкова самоуверена, колкото предишната вечер,

малко унесена.

— Прекарах тежка нощ. Постепенно осъзнах реалността на случилото се — почти абстрактно каза тя. — Никога не съм загубвала близък човек. Мислех си, че може би ще ми позволят да я видя.

Той кимна. В момента не искаше да обсъжда този въпрос. Нямахше намерение да ѝ позволи да види сестра си, преди патологът да си свърши работата.

— Как беше името на онази агенция?

Ерин му го каза и детективът си го записа, наред с името на агента.

— Ще се свържем с тях, ще разберем защо са се забавили.

— Кели е името на бившия ми съпруг — разсеяно рече тя, като гледаше към ръцете си.

Нямаше халка. Монтоун усещаше, че жената е достатъчно измъчена.

— За какво ви говореше Тери? — попита той.

Ерин леко поклати глава, после като че ли за първи път се съсредоточи върху него.

— Моля?

— Тери. Мъжът в коридора. За какво разговаряхте?

— За Холи. Колко я обичал. Каза, че бил един от последните, които са я видели.

— Вярно е — отвърна Монтоун.

„Може би последният.“

— И тъкмо ми разказваше колко щастлива изглеждала. Че в живота ѝ се случило нещо наистина прекрасно. Приблизително същото, каквото онзи ден ми каза и тя.

Не знаеше какво да ѝ отговори. Тази мисъл го прониза като стрела.

— Разказвах ли ви го вече? Звучи ми познато.

— Да — потвърди Монтоун.

— Попита ме дали може да дойде на погребението. Искаше да изрази почитта си.

— Нали споменахте, че погребението ще е в Маями.

— Точно така.

В главата му бързо зацракаха изчисления. Какво щеше да прави Кийс в Маями? Тази мисъл не му харесваше.

— Какво му отговорихте? — попита той.

— Ами, съгласих се. Щом е бил неин приятел, трябва да присъства.

Тя изпитателно го погледна. Монтоун се надяваше, че видът му не издава нищо.

— Не знаех чак толкова много за света на Холи. Струва ми се, тя чувстваше по някакъв начин, че не го одобрявам. Че е, не зная, цялата индустрия, от която тя стана част, беше някак си маловажна. Искях само да е щастлива и удовлетворена от работата си. Моето мнение означаваше много за нея. Може би прекалено много. Не зная защо ви разказвам всичко това. Би трябвало аз да съм специалистът по вашите емоции, но никога преди не съм се чувствала така.

— Всичко е наред.

Отчаяно му се искаше да ѝ разкаже за връзката им и какво е означавала за него Холи.

„Не сега.“ Не, когато Кийс бе точно зад ъгъла.

— Все едно да сънуваш кошмар, от който не можеш да се откопчиш. Все се надяваш, че следващият момент ще ти донесе облекчение, че всичко е само грешка, но нищо не се променя.

Тя се отпусна на рамото на Монтоун — повече не можеше да се съдържа. Детективът я прегърна и силно я притисна към себе си. Ерин се разрида, дълбоко и гърлено, мускулите ѝ мъчително се свиваха, главата ѝ бе клюмнала на гърдите му и ръката ѝ несъзнателно стискаше ревера на сакото му.

Кийс седеше в стара телефонна кабина зад ъгъла. Надигна глава, когато чу жената да плаче, замислен, но с ледено сърце. Никога не преставаше да се удивлява, че в сравнение с изстраданото от него, чуждата мъка му се струва толкова незначителна и блудкава. Хората бяха впримчени в собственото си съзнание, неспособни да видят важните истини пред лицето и на най-малката трудност. Можеше да се отнася към такова самовглъбяване единствено със студено любопитство.

Той разгледа един от листовете в бележника си, онзи, по който по-рано драскаше с молив. В негатив по средата се бяха появили съвсем слаби очертания на телефонния номер, който Монтоун бе записал пред ресторанта. Детективът беше откъснал горните два листа,

за да го предотврати, но пълнителят на химикалката, която му бе дал Кийс, свършваше и той трябваше да натиска силно.

Кийс пусна монета в отвора, набра централата и поиска телефонни услуги във Флорида. Когато го свързаха, той каза на телефонистката, че иска да провери един и същ номер в няколко различни кодови зони. Макар инстинктът му да подсказваше, че това изобщо не е номер от Флорида — че всъщност е местен, защото иначе Монтоун щеше да запише кода — от звуците, които се носеха иззад ъгъла, разбираше, че има малко време за убиване, а и никога не бе излишно човек да е прекалено педантичен.

Когато първият пристъп на мъката ѝ отмина, Ерин продължи да се притиска към Монтоун, неподвижна, изтощена като корабкрушенец, вкопчил се в подводна скала. Тя взе кърпичката, която детективът ѝ подаде, и избърса очите си.

— Бях девет години по-голяма от Холи — накрая каза Ерин. — Никога не сте виждали по-сладко момиченце. Беше толкова искрена. Толкова доверлива. Като ангелче. Не го казвам само аз. Всички го виждаха.

— Вярвам ви.

— Стаята ѝ беше до моята, когато стана достатъчно голяма, за да спи сама. Когато беше на около пет години, тя изчакваше, докато решеше, че съм заспала, после влизаше при мен и коленичеше до леглото ми, за да си каже молитвите. Винаги ѝ обяснявах, че съм прекалено голяма за молитви, затова Холи ги казваше вместо мен. Шепнеше — не искаше да разбере. Никога не съм ѝ казвала, че зная. Лежах със затворени очи и я слушах.

„Сега, когато вечер лягам, аз моля Господ душата ми да пази.“

Тя го погледна, изтощена, мрачна, изпълнена със самообвинения.

— Аз никога не съм се молила за нея.

Тери Кийс пусна последна монета и набра бледия номер от бележника си без какъвто и да е код.

— Хотел „Мейфлауър“, какво обичате? — попита телефонистката.

— Какъв е адресът ви, моля? — попита той.

— „Сентръл парк уест“ и Шейсет и първа улица.

— Много благодаря.

Кийс затвори. После унищожи листа с номера. Насочи вниманието си към разговора зад ъгъла, изчака подходящо затишие и отиде при тях.

Малко след като д-р Ли завърши аутопсията, погребалният агент, когото очакваше Ерин, най-после се появи. Монтоун уреди подробностите с моргата за предаването на тялото. Катафалката откара запечатания временен ковчег през сервизния изход на сградата.

Детективът гледаше към черния стоманен сандък.

„Холи не е там.

Никога повече няма да я видиш.“

Когато затвори вратите на колата, той провери дали Ерин се е върнала вътре, после отведе погребалния агент настрани.

— Къде ще си свършите работата?

— Тук, в града.

— Кога?

— Тази вечер. Семейството поиска отворен ковчег. Трябва да я подготвим за пътуване утре.

„Пътуване. Сякаш Холи е пътник.“

Престореното смирение на мъжа го ядоса.

— Къде е погребението?

— Службата ще бъде във вторник в Маями.

— Лично ли ще се заемете?

— Имаме много способни хора.

— Кой е най-добрият?

Усмивката на агента започна да избледнява.

— Предполагам, че аз имам най-голям опит.

Монтоун пристъпи плътно до агента, някой си господин Гейбриъл — мек човек на средна възраст, сервилен, с леко загатване за разлагаща се храна в дъха, неуспешно прикрито с ментов освежител.

— Тя беше красиво момиче.

— И аз така разбрах.

— Не, не разбирате. Ще направите всичко възможно, за да оставите на семейството й приличен спомен за човека, който тя представляваше за тях. Холи не обичаше грим — да не я нацапотите

като проститутка. Сложете на шията ѝ някаква дантела или яка, за да не видят следите от въжето.

— Детектив, уверявам ви, че знам как да си върша работата.

Монтоун го хвана за вратовръзката и го придърпа още по-близо към себе си.

— Аз пък знам всичките ви трикове, за да си облекчавате живота. И ако се опитате да го направите или по какъвто и да е начин разочаровате тези хора, ще разбере. И тогава пак ще се срещнем.

Агентът го зяпаше с отворена уста и разширени очи.

— Разбирам — тихо каза господин Гейбриъл. — Разбирам.

Монтоун го пусна и той със залитане се отдалечи. Детективът се върна вътре. Мърфи го чакаше заедно с Ерин.

Преди да стигне при тях, от съседен коридор се появи Тери Кийс и го отведе настрани.

— Някакви резултати, Джими? — попита той и посочи към моргата.

— Нищо изненадващо. Причината за смъртта е обесване. Всичко потвърждава фактите, с които разполагаме.

Кийс съчувствено поклати глава, после погледна назад към Ерин и Мърфи.

— Сестра ѝ добре ли е?

— Колкото може да се очаква.

Англичанинът погледна към него.

— Господи, това е ужасно. Ти как си, Джими, държиш ли се?

— Ще се оправя.

— Изглеждаш по-добре от сутринта. Не си толкова блед. Погледът ти е по-ясен.

— Връщането към работата ми помага.

— Сигурен ли си, че не се натоварваш прекалено?

— Мога да се справя.

— Е, ти си знаеш, сигурен съм. Виж, ще изтичам пак до болницата, за да видя как е Тайлър.

— Добра идея. Едва не забравих, Майк сети ли се да ти вземе отпечатъците?

— Погрижихме се за това още преди час. Питаш за втори път.

— Добре. Извини ме, още съм малко разсеян.

— Не се тревожи. Съвършено разбираемо е — отвърна Кийс и го потупа по рамото.

— В апартамента на Тайлър ли ще останеш довечера?

— Всъщност не съм мислил за това.

— В случай, че се наложи да се свържа с теб.

— Винаги можеш да ми оставиш там съобщение.

— Благодаря, Тери — каза Монтоун, като се мъчеше да звучи убедително искрен. — Много сме ти признателни за помощта.

— Няма проблем, приятел. Това е най-малкото, което мога да направя. Грижи се за себе си.

Кийс се сбогува с Ерин и Мърфи. Монтоун проследи отдалечаването му, докато изчезна от поглед.

Монтоун и Мърфи откараха Ерин до хотела ѝ, огромния конгресен „Шератън“ в центъра. Монтоун я придружи до главния вход и спря преди жената да влезе вътре.

— Какви са плановете ви?

— За тази вечер ли? — Изглеждаше изненадана. — Нямам намерение да ходя на мюзикъл.

— Искам да кажа, не мислите ли да се срещнете с приятели, да излезете на вечеря?

— Мисля да си поръчам нещо в стаята, да се свържа с родителите си, да взема гореща вана и да изпия една-две маргарити^[1].

— Познавате ли някой, който може да ви прави компания?

— Предпочитам да остана сама.

— Ами утре?

— Ще чакам да ми се обадят от погребалната агенция. После заминавам за Маями. Имам билет. Защо?

Монтоун дълбоко си пое дъх.

— Госпожице Кели... Ерин, аз имах връзка с Холи. Запознахме се само преди няколко дни. Дори не я познавах чак толкова добре. Мога само да ви кажа, че изпитвах много силни чувства към нея.

Не успя да разбере съвсем реакцията ѝ.

— Съжалявам, че не ви го казах по-рано, но снощи не ми се струваше подходящо, а днес не успях да намеря време и място.

— Не, няма нищо — отвърна тя, извърна очи и дълбоко си пое дъх. — Значи вие сте били добрата новина.

Той сви рамене.

— Поне се надявах.

— Сигурна съм, че е така.

Двамата замълчаха за миг.

— Ще открия кой го е извършил, Ерин. Не искам вие или семейството ви да се съмнявате в това. Обещавам ви.

Тя внимателно го погледна. Погледът ѝ беше ясен, съсредоточен.

— Сигурен ли сте, че трябва да поемате това задължение?

— Не мога да допусна какъвто и да е друг изход.

— Зная, че сте способен да го направите. Повече от способен. Трябва да го зная, нали съм писала за вас.

Монтоун усещаше, че Ерин се отнася към него с повече състрадание, отколкото можеше да понесе. Той се извърна.

— Освен това зная какво сте преживели миналия път — каза тя.

— Тогава беше различно.

— Сега въпросът е личен.

Монтоун помълча известно време, докато Ерин мислеше.

— Знаете ли кой е убиецът? — попита тя.

— Имам идея.

Той си напомни да не забравя колко е проникателна.

— Знаете ли причината?

— Все още не.

Ерин замълча за миг.

— Подозирам, че ще упорствате независимо от това какво ви наредят да направите.

— Да.

— Ще ви помагам с каквото мога — каза тя. — И преди съм консултирала полицията, свидетелствала съм пред съда — струва ми се, че го знаете.

— Да. Можете да започнете, като ме поканите на погребението.

— Трябва ли да питам защо?

— По-добре недейте.

Тя се замисли за миг.

— Ще ви помагам и няма да ви питам защо до погребението. Дотогава имате достатъчно време. Но трябва да ми обещаете, че след

това ще ми кажете каквото знаете.

— Съгласен.

— Не се нуждаете от поканата ми за погребението, Джими. Така или иначе трябва да присъствате. — Ерин написа телефонен номер върху визитна картичка и му я подаде. — Това е номерът на родителите ми в Маями. Утре ли ще пътувате?

— Ще ви телефонирам, когато пристигна там. Мисля, че е добра идея да останете тук тази нощ, както сте решили. Не ви заплашва каквато и да е опасност, но ще поставя полицаи пред вратата ви. Просто за всеки случай.

— Щом смятате, че е необходимо.

— Да, смятам.

Тя кимна и продължително го изгледа.

— Радвам се, че сте били вие. Радвам се за нея.

Монтоун не знаеше какво да каже. Ерин бързо го прегърна, после се завъртя и влезе в хотела.

— Той там ли е, Ханк?

— Тук е — потвърди Лопес. Стиснал слушалката в ръка, той надничаше през прозорчето на вратата на болнична стая, съседна на тази на Тайлър. — Разговаря с доктора в коридора. Съобщават му, че все още е прекалено слаба, за да се среща с когото и да е.

— А вярва ли им? — попита Монтоун.

— Така изглежда. Мога да накарам някой от цивилните да си поприказва с него.

— Струва ми се, че няма да остане дълго там.

— Искаш ли да му пусна опашка?

— Няма да правим нищо, с което да го обезпокоим. Искам да застанеш на улицата срещу блока на Тайлър на „Мадисън“. Предполагам, че после ще иде там. Апартамент шест-нула-пет, от южната страна на сградата, гледа към улицата. Отиди преди него и ми съобщи, когато се появи.

— Тръгвам — каза Лопес и затвори.

Мърфи зави по Парк авеню и се насочи на север сред натоварения трафик. Здравчаваше се и включиха уличното осветление. Студен вятър освежи въздуха.

Монтоун се свърза с Пат Фийни и нареди останалите от групата да го чакат в болницата.

В шест и петнайсет Тери Кийс заобиколи ъгъла и влезе в блока на Тайлър. Сал вече го нямаше и нощният портиер му кимна, когато отиваше към асансьора.

Кийс беше усетил, че го наблюдават навън. Той запали лампите във всички стаи, освен в кухнята. Включи телевизора, увеличи звука и застана до прозореца в кухнята. Когато се вгледа в мрака, забеляза необозначения детективски автомобил, паркиран точно зад ъгъла на Седемдесет и трета улица.

Провери касетофона в спалнята — касетата се бе превъртjала докрай. Провери записа на няколко места — пет часа радиопредаване. Или Тайлър случайно беше оставила радиото включено, или някой бе разкрил устройството. Подозираше, че е второто, и като съзнаваше, че това може би е последната му нощ в апартамента, демонтира системата и я отнесе в другата стая.

Извади евтина черна раница от скривалището зад фалшива плоскост, която беше поставил в предния килер, и прибра всичко вътре. Извади бинокъла за нощно виждане, върна се до прозореца в кухнята и погледна към седана на Седемдесет и трета.

Ханк Лопес, детектив от деветнайсети участък, гледаше нагоре към осветените прозорци.

Кийс отиде в спалнята, преоблече се в дрехите, които бяха в раницата, сложи си тъмни очила и малко грим. Нахлузи на ръцете си кожени ръкавици, облече черно кожено яке с две лица и внимателно нагласи бейзболната си шапка пред огледалото в антрето.

После взе раницата, увери се, че във външния коридор няма никой, напусна жилището, без да заключва вратите, бързо отиде до противопожарния изход и се спусна по стълбището на уличката зад сградата.

След като Монтоун отново разпита Тайлър Ангстръм в болничната ѝ стая, полицаите от спецчастта проведоха съвещание, съчетано с бърза вечеря в кафенето. Ханк Лопес телефонира, за да

съобщи, че Тери Кийс наистина е пристигнал и се е качил в апартамента на Тайлър, където се намира и в момента. Портиерът, който минал през шестия етаж през почивката си, съобщил, че отвътре се чува включен телевизор.

След като Фийни и Фонсека докладваха какво са научили от познатия на Франки в „Плаза“, Монтоун обобщил информацията за състоянието на Тайлър, която беше получил от лекуващия ѝ лекар.

— Преди около три месеца ѝ предписал ативан като общо успокоително. Тайлър казва, че не знаела как в шишенцето от ативан са се озовали таблетки рохипнол.

— Добре — отбеляза Фийни.

— Лошото е, че през последните две години три пъти е лежала в клиника за наркомани и два пъти е попадала в болница за, както се изразява тя, „случайно предозиране“. Единият път с рохипнол и коняк.

— Че тя е цяла аптечка, мамка му — подметна Мърфи.

— Твърди, че от три месеца била чиста — продължи Монтоун.
— Не разбирала какво се е случило.

— Някакъв начин да го докаже? — попита Фонсека.

— Глупости. Онази вечер на брега, преди ние да пристигнем, беше опукала сама цяла бутилка каберне и беше изпушила поне една цигара с марихуана.

— Клеопатра, царицата на отричането — рече Мърфи.

— Значи той я е тъпкал с тези гадости — каза Фийни.

— Може да ѝ е пускал хапчетата във виното. Тя няма никакъв спомен.

— Тъкмо затова е избрал нея, Джими — рече Фийни. — Знаел е, че гълта какво ли не.

— Възможно е. Тя мисли, че вечерта на убийството на Денис двамата са отишли в „Плаза“ към девет и са се загубили от очи за известно време, но спомените ѝ са малко замъглени.

— А стига бе — подметна Мърфи.

— Ами хотелската стая?

— Регистрирал се е в десет без петнайсет под собственото си име, използвал е собствената си кредитна карта — „Виза“ от лондонска банка — отвърна Фонсека и показа копие от квитанцията.
— За една нощ. Румсьрвиз, шампанско и хайвер в единайсет и половина. Закуска в седем. Никакви телефонни разговори.

— Багаж?

— Момчето от асансьора смята, че може да е носил малък сак.

— Негов или неин?

— Негов.

Монтоун разтърка очи, като се мъчеше да се пребори с умората.

— Сам ли се е качил в стаята, или тя е била с него? — попита той.

— Когато се е регистрирал, бил сам. Навярно това е времето, през което не са били заедно.

— И чиято продължителност не ни е известна — прибави Мърфи.

— От десет без петнайсет до единайсет и петнайсет — каза Фийни. — Това е интервалът, с който е разполагал.

— Връзва се с времето на смъртта на Денис.

— А Тайлър е неговото алиби.

— Значи навярно ѝ е сипал нещо в чашата, преди да напусне купона.

— Възможно е. Беше изключила и на връщане от Острова — каза Монтоун.

— Не си ли спомня да са спирали?

Той поклати глава.

— Това достатъчно ли е? — попита Фийни.

Никой не отговори. Вече знаеха отговора.

— Тогава да задействаме отдела, да запишем каквото имаме — каза Монтоун. — Съвещание в девет, в кабинета на Фоли. Искам всички да си оставят следващите два дни съвсем свободни, не планирайте абсолютно нищо със семействата си. Ако началството се съгласи, предстои ни сериозна работа.

Той се изправи и се протегна. Отчаяно се нуждаеше от свежи сили. Взе чашата си и отиде отново да я напълни с кафе, последван от Мърфи и Фийни.

— Ами Хеншоу? — попита Мърфи.

— Все още очаквам да ми отговорят от Лондон.

— Там е пет часа по-късно — отбеляза Фийни, като си погледна часовника. — Съмнявам се, че ще получим нещо тази вечер.

— Хеншоу призна, че наистина е била издадена ограничителна заповед. Не зная дали ще можем да го използваме, Пат.

— Не го замесвай лично. Така или иначе можем да използваме информацията, която ти даде.

— Без да посочим източника си ли? Не мисля.

— Искаш ли пак да поговорим с него? — попита Мърфи. — Нали каза, че ви прекъснали?

— Може би няма да е зле.

— Ще се опитам да се свържа с него — каза Фийни и се насочи към телефонния автомат. — В „Мейфлауър“ ли беше?

— Чарли Скуайърс.

Фийни вдигна слушалката и набра номера.

— Знаеш, че Кийс е нашият човек, Джими — сниши глас Мърфи.

— Само инстинктивно. Но и Хеншоу не разполага с доказателства.

— Но ти знаеш.

— Да. Зная.

Фийни припряно се обърна към тях със слушалката в ръка.

— В „Мейфлауър“ има пожар.

След като пресече парка пеша, Кийс пое на юг покрай каменната стена, успоредна на „Сентръл парк уест“. На ъгъла на Шейсет и втора улица той обърна наопаки якето си, скри черната раница зад нисък жив плет и пресече улицата на кръстовището.

Хотел „Мейфлауър“ заемаше цялата пресечка на „Сентръл парк уест“ между Шейсет и първа и Шейсет и втора улица, застаряваща царствена сграда в южния край на булеварда. Когато приближи, Кийс видя входа на хотела, обкръжен от рояци туристи, които напълно ангажираха вниманието на портиерите и пиколата. Той наведе глава, влезе през въртящата се врата и незабелязан от никого, се вмъкна във фойето.

Насочи се към асансьорите от дясната страна — решително и уверено, така че никой да не оспори присъствието му. Натисна бутона, изчака празна кабина и слезе в мазето.

По-късно само неколцина души щяха да си спомнят, че са видели полицая във фойето и никой от тях нямаше да е в състояние да опише вида му, нито номера на значката, която бе откраднал от деветнайсети

участък. Единствените сигурни подробности, запечатали се в паметта им, бяха късите му мустаци и тъмните очила с черни рамки.

Кийс обиколи мазето и намери пералнята. Чу гласовете на хората, които работеха вътре, но никой не го видя, когато подкара количка за пране обратно към асансьорните шахти. Извади от джоба си малко, самоделно запалително устройство, активира брояча и го скри в количката под мръсно спално бельо, после спокойно излезе на втория етаж през сервизното стълбище, за да заобиколи фойето.

Изчака две минути в пустия коридор, погледна си часовника, намери кутията на противопожарната аларма, счупи стъклото и натисна лоста. Из хотела започнаха да кънтят звънци и да вият сирени точно когато димът от мазето убедително започна да се вие от асансьорите.

Кийс се втурна надолу към фойето. Служителите на регистратурата енергично разговаряха по телефоните и вече организираха евакуирането на гостите.

Докато вестта за пожара бързо се разпространяваше из хотела, Кийс зае позиция до главния вход. Когато гостите започнаха да се стичат във фойето, той авторитетно ги насочваше навън през въртящите се врати. Можеше да чуе воя на пожарникарските сирени в далечината и очакваше всеки момент да пристигне полиция. Острият му поглед шареше из тълпата наоколо и търсеше познатото лице.

Точно в този момент детектив Фийни се свърза с централата на „Мейфлауър“ — едно от последните външни обаждания, на което телефонистите отговориха, преди да напуснат постовете си и да се присъединят към евакуиращите се.

Фийни държеше слушалката и чакаше отговора на Монтоун.

— Да тръгваме — каза той.

Детективът пренебрегна асансьорите и поведе четиримата си колеги надолу по най-близкото стълбище към Седемдесет и седма улица. Когато се качиха в автомобилите си, те залепиха полицейските лампи на таблата, включиха сирените и потеглиха през парка към Седемдесет и девета улица. Монтоун се свърза по радиостанцията и нареди в „Мейфлауър“ да ги чакат патрули.

Питър Хеншоу се появи във фоайето сред група от възбудени учители от Южна Калифорния, пристигнали в града на конгрес. Носеше шлифер, навлечен върху анцуг и маратонки, обути на бос крак — инцидентът очевидно го бе събудил. Докато тълпата се изнизваше през вратите, Хеншоу мина на метър от полицая, който ръководеше евакуацията, но изобщо не погледна към лицето му.

Кийс изчака инспекторът да излезе на тротоара, после бързо се измъкна през странична врата, свали радиостанцията от колана си и я вдигна към ухото си, сякаш разговаряше. Мигове по-късно на мястото се появи първият патрул от полицейското управление и влезе в хотела през главния вход. Ченгетата не забелязаха заминаването на другия полицаи.

Монтоун и Мърфи пътуваха в първата кола. Те взеха на скорост острия ляв завой на Осемдесет и първа улица, като разчистваха движението по пътя си, и излязоха на „Сентръл парк уест“. Фийни и Фонсека завиха секунди по-късно, като едва не се блъснаха в друг автомобил.

Следвани от още два полицейски патрула, пред „Мейфлауър“ спряха първите пожарни. Пожарникарите се изсипаха навън, втурнаха се във фоайето и светкавично проследиха източника на дима, докато полицаите се разгърнаха, за да установят контрол над бързо растящата навалица. Автомобилите, пътуващи на север по „Сентръл парк уест“, трябваше да спрат зад полицията, пожарните и туристите, като задръстиха улиците чак до „Кълъмбъс съркъл“.

Кийс свали полицейската си фуражка и значката и се шмугна в тълпата, като не изпускаше от очи бялата коса на Хеншоу, отдалечен на двадесетина стъпки от него. Всички погледи, включително този на инспектора, бяха насочени към фасадата на хотела и наблюдаваха излизащите от по-ниските етажи вълма дим, като търсеха пламъци.

Кийс бавно се запровира към гърба на Хеншоу, като внимаваше да не блъсне някого и по този начин да привлече вниманието. В същото време дясната му ръка се насочи към големия джоб, който беше пришил на гърдите от вътрешната страна на якето си.

Задръстването на Шейсет и седма улица внезапно принуди да спрат и автомобилите, движещи се на юг по булеварда. Монтоун наду сирената и натисна клаксона, но колите пред него нямаше накъде да се отместят. Виждаха се светлините на полицията и пожарните, които се отразяваха по стените на сградите на шест пресечки от там.

Поради задръстването на Шейсет и първа улица повечето от движещите се на север коли бяха отминали и платното от лявата им страна внезапно се освободи. Монтоун остави сирената включена, отби към парка и продължи на юг сред малкото автомобили в срещуположните ленти. Пат Фийни рязко зави наляво и го последва. Колите поднасяха и отбиваха, за да им направят път, и едно такси се блъсна в автобус.

Незабележим в тълпата, Тери Кийс стисна скритата в джоба му спринцовка и направи последната крачка към Питър Хеншоу. Престори се, че се спъва и докато падаше напред, заби иглата през якето си, а после през шлифера и анцуга на инспектора в левия му хълбок. В момента, в който усети проникването ѝ в плътта, той натисна буталото, после я изтегли, още преди Хеншоу да успее да се обърне, и се шмугна обратно в навалищата по посока на Сентръл парк. Никой от хората около инспектора не забеляза спринцовката и не успя да опише мъжа с черното кожено яке, когото бяха видели.

Когато дозата от хиляда милиграма адреналин попаднаха в кръвта му и сърцето му започна да прескача, Хеншоу събра цялата си енергия, за да извика веднъж за помощ, преди стимулантът да подкоси краката му. Докато се мъчеше да си поеме дъх, пулсът му стана непостоянен, превърна се в смъртоносна аритмия, коленете му се блъснаха в паважа и тълпата наоколо му започна да се разпръсква, разбрала, че с този човек се е случило нещо ужасно.

Подчинявайки се на последното му ясно намерение, ръцете на Хеншоу отчаяно се насочиха към джоба на шлифера му. Докато съзнанието му гаснеше и лицето му се приближаваше към земята, последното нещо, което регистрира умът му, беше част от симетрична решетка в тротоара. Едното му отворено око гледаше надолу към мрачния тунел на метрото, докато ревят на минаващата мотриса поглъщаше света.

Плътно следван от автомобила на Фийни, Монтоун наби спирачки и спря до тълпата на Шейсет и втора улица. Другите детективи изскочиха от колите си мигове по-късно и се втурнаха след него.

Тери Кийс стигна до края на навалищата на източния тротоар, обърна се и небрежно отстъпи до стената на парка. От дясно чу сирени и скърцане на спирачки. Той се качи върху близката пейка и забеляза Монтоун и другите полицаи, които излязоха от колите си и забързаха към хотела. Кийс се покатери по стената и скочи в парка от другата ѝ страна. Като се привеждаше, той се върна на север и се скри зад живия плет, където бе оставил раницата.

Съблече коженото яке и полицейската униформа и остана по шорти и горнище на анцуг. Смени тежките си черни обувки с чифт маратонки „Найки“, свали си мустаците и очилата и ги пъхна в раницата при униформата. По-малко от минута, след като беше прескочил стената, Кийс се появи иззад храстите, нарами раницата и се затича на североизток.

Докато бягаше, погледна часовника си и прецени, че в най-добрия случай разполага с десет минути, за да измине разстоянието от километър и половина през парка и да се върне в апартамента на Тайлър.

По това време Монтоун и другите детективи си бяха проправили път до центъра на тълпата. Хората бяха повикали двама санитарии, които бяха обърнали Хеншоу по гръб и енергично му правеха сърдечен масаж, докато чакаха линейката да стигне до тях на заден ход през навалищата.

Когато приближи и видя Хеншоу на земята, Монтоун показа на санитарите полицейската си карта.

— Какво му е? — попита той.

— Спиране на сърдечния ритъм.

— Някой видял ли е какво се е случило?

— Не знам. — Санитарите продължаваха да работят.

Хеншоу изглеждаше мъртъв — празен поглед, разширени зеници, лице на бели и сини петна.

Монтоун се обърна към хората, които зяпаха, едновременно хипнотизирани и засрамени.

— Някой видял ли е какво се е случило тук? — попита той.

— Той просто падна — каза жена от тълпата.

— Някой докосвал ли го е? Да го е ударил, или да се е приближавал до него? Разговаряше ли с някого?

Никой не каза нищо. Напрегнатият му поглед караше хората да се отдръпнат назад, но типичният страх на тълпата не намаляваше болезненото им любопитство към страданието на Хеншоу и това вбеси Монтоун. Той овладя гнева си и се насили да се съсредоточи върху проснатото върху тротоара тяло.

Дясната ръка на инспектора, извита назад над главата му под неестествен ъгъл, се люлееше насам-натам, докато санитарите натискаха гърдите му.

Десният му юмрук бе силно стиснат.

Монтоун коленичи до него и разтвори пръстите му.

Стискаше в дланта си ключ.

Детективът забеляза тревожния поглед, който си размениха санитарите — единият от тях съвсем леко поклати глава, но те продължиха да работят.

— Познавате ли го? — попита старшият санитар. — Детектив? Познавате ли го?

— Да, познавам го.

Силните им движения разтърсваха тялото на Хеншоу и ключът се изхлузи от безжизнената му длан. Докато Монтоун успее да го вземе, той изтрака в решетката, плъзна се вътре и изчезна в мрака.

Детективът се изправи и се обърна към другите полицаи.

— Майк, свържи се с Лопес по телефона. Пат, Франки, заемете се с местопрестъплението, вижте дали вече е известно откъде е избухнал пожарът и започнете да взимате показания от тези хора.

Фийни пристъпи напред към тълпата, вдигна картата си и извиси дрезгавия си глас, който прониза хаоса като мегафон.

— Трябва ми някой, който е видял или чул нещо за инцидента с този човек.

Секунди преди Майк Мърфи да набере номера на клетъчния му телефон, детектив Ханк Лопес излезе от седана си на Седемдесет и трета улица и „Мадисън“ за първи път, откакто беше установил

наблюдението. Той направи десет крачки до ъгъла, за да се разтъпче и запали цигара. Остави телефона си на предната седалка и когато по „Мадисън“ профуча линейка с надута сирена, Лопес не го чу да звъни.

Тери Кийс стигна до средата на Сентръл парк близо до подлеза на Шейсет и пета улица и забави крачка, когато забеляза точно пред себе си на „Ийст драйв“ боклукчийски камион.

Той бавно се приближи зад камиона, смъкна черната раница от гърба си и когато мъжът, пътуващ на страничното стъпало, скочи, за да изпразни следващия контейнер, хвърли чантата през отворения капак на каросерията. Без изобщо да спира, Кийс рязко сви надясно, подмина камиона и забърза по алеята, която вървеше успоредно на пътя и водеше на север.

С телефон в ръка Мърфи се обърна обратно към Монтоун.

— Не отговаря.

— По дяволите. Опитай в апартамента на Тайлър.

— Имаш ли номера?

Монтоун прелисти бележника си и му го посочи. Мърфи го набра.

Санитарите поставиха на Питър Хеншоу кислородна маска и с помощта на двама пожарникари го вдигнаха върху носилка, след което го качиха в линейката. Той не проявяваше признаци на живот.

— Откарайте го в „Сейнт Люкс-Рузвелт“ — нареди им Монтоун.

— Телефонен секретар — рече Мърфи. — Отговаря ми телефонен секретар.

— Хайде, Майк — каза Монтоун.

Той се затича към колата и Мърфи го последва. Запали двигателя и настъпи едновременно спирачката и газта. Автомобилът се завъртя, после бясно се понесе на север по „Сентръл парк уест“.

Мърфи видя изражението на лицето му и си сложи предпазния колан.

— Опитай пак да се свържеш с Ханк — каза Монтоун. — Просто непрекъснато му звъни.

Надул сирената и натиснал клаксона, той профуча на два червени светофара, после рязко зави по Шейсет и пета улица, за да пресече на изток през парка. Мърфи трябваше да спре да набира и да се вкопчи в дръжката над вратата. Когато стигнаха до права отсечка, той донабра номера.

Лопес отговори на третото извънмяване.

— Къде беше, бе, мамичката ти? — изкрещя Мърфи.

— Ами тука.

— Ханк, иди при портиера в блока — извика Монтоун, като прекъсна и двама им. — Накарай го да позвъни по вътрешния телефон в апартамента на Тайлър. Веднага!

— Добре.

— И не прекъсвай връзката, Ханк.

— Тръгвам.

Лопес стисна телефона и припряно пресече Мадисън авеню към блока на Тайлър.

На шест пресечки оттам Тери Кийс чу сирената на автомобила на Монтоун да пресича зад него Шейсет и пета улица и ускори крачка. Скриван от дърветата и храстите, той тичаше покрай стената на парка успоредно на Пето авеню, докато стигна до Седемдесет и втора улица. Изчака пролука в движението по булеварда, пресече от другата страна, продължи на север до следващото кръстовище и зави надясно.

На пресечката на Шейсет и шеста улица и Пето авеню колата на Монтоун подскочи във въздуха, пръсна искри при приземяването си, когато гърнето застърга в паважа, после с поднасяне зави наляво по „Мадисън“ и се насочи на север. Мърфи слушаше по телефона разговора на Лопес с портиера.

— В момента се опитва да се свърже с апартамента — събщи Ханк. — Какво да каже, ако Кийс отговори?

— Че има посетител — отвърна Монтоун.

Детективът бясно лъкатушеше сред бавното движение по „Мадисън“, като натискаше клаксона, за да си проправа път.

— Не отговаря — каза Лопес.

— Не отговаря — каза Мърфи.

— Чакай ни там, Ханк — извика Монтоун, когато партньорът му подаде телефона. — Повикай асансьора във фойето и го дръж така. След минута сме при теб.

Когато пресякоха Седемдесета улица, той наду сирената, за да успеят да минат на червения светофар на Седемдесет и втора.

Тери Кийс отвори вратата на задния сервизен вход в блока на Тайлър. Видя въртящите се светлини на приближаващия по „Мадисън“ полицейски автомобил, свали изолирбанда, с който по-рано беше облепил езичето, и се затича нагоре по стълбището.

Колата на Монтоун рязко спря пред сградата. Той изскочи навън, втурна се във фойето покрай Лопес и портиера и продължи право напред към асансьора. Мърфи го следваше по петите.

— Ти остани тук — каза Монтоун и посочи към Ханк, после извика на партньора си: — Покрий задния вход.

Мърфи се насочи към задната част на сградата. Монтоун натисна бутона на шестия етаж. Вратите се затвориха. Той откопча кобура си и пъкна пистолета в джоба на шлифера си, като няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

Когато стигна на етаж на Тайлър, детективът тихо отиде до апартамента й. Отвътре се разнасяше само звукът на телевизора. Когато чу искърцване на панти зад себе си, той се завъртя и насочи напред пистолета.

Вратата на аварийното стълбище се затвори.

Монтоун свали пистолета и позвъни. Никой не отговори.

Преброи до десет, после силно почука. Чу някой да си свирука в апартамента.

Ключалката изщрака и Тери Кийс отвори вратата, облечен в тъмен халат. Косата му бе мокра и около раменете му беше увита хавлиена кърпа. Когато го видя, той широко се усмихна.

— Ей, Джими, какво става?

— Опитах да ти позвъня от портиерната — отвърна Монтоун, като се мъчеше да скрие изненадата си.

— Съжалявам, бях в банята.

— Звънях и по пътя. Отговори ми телефонният секретар.

— Остави ли съобщение?

— Не.

— Това е телефонът на Тайлър. Когато я няма, първо изслушвам съобщението и вдигам само ако е за мен. — Двамата се изгледаха за

миг. — Добре ли си?

— Естествено.

— Искаш ли да влезеш?

— Благодаря.

Монтоун влезе в апартамента. С дясната си ръка стискаше пистолета в джоба си. Чу високо тиктакане.

Хронометърът от „60 минути“ изпълваше екрана на телевизора в дневната.

— Тъкмо привърших в участъка — каза той. — Реших да намина, да видя дали искаш да излезем да хапнем нещо.

— Улучил си лош момент — току-що изядох една пица — с иронична усмивка отвърна Кийс. — Искаш ли нещо за пиене?

Върху малката масичка пред телевизора имаше кутия от пица. Не бяха изядени само две парчета.

— Не, благодаря. — Монтоун взе дистанционното управление и намали звука. — Любимото ми предаване. Какво имаше тази вечер?

— Нали знаеш, обичайните работи — беззаконие, корупция. Онзи стар мухльо се жалваше от телефонната си сметка.

— Анди Руни — каза Монтоун и си погледна часовника: 19:43. — Той се появява едва в края на предаването.

— Ами, още не знаем какво му е щукнало тази седмица, нали?

— Винаги има нещо.

Спокойно усмихнат, Кийс се облегна на вратата на спалнята.

— Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш нещо? Тайлър поддържа много прилично барче.

— Мога ли да използвам банята?

— Естествено — отвърна Кийс. — Насам.

Той се завъртя и го въведе в спалнята.

Подгизналите му от пот дрехи лежаха върху леглото. Тери смъкна хавлиената кърпа от раменете си и небрежно я пусна отгоре им, точно когато детективът влизаше в стаята. После му посочи банята. Монтоун затвори вратата след себе си.

Кийс събра мокрите дрехи, хвърли ги под леглото и остави обратно хавлията. Той изрита маратонките си настрани, върна се в кухнята, извади остър нож от стойката на плота и го скри в джоба на халата си.

Монтоун тихо заключи вратата, пусна крана, после огледа душа. По плъзгащата се стъклена врата имаше капки и плочките в кабинката бяха мокри, но по огледалото на аптечката нямаше кондензирана влага. Кийс бе стоял под душа, заключи той, но не достатъчно дълго, за да не чуе телефона.

Детективът пусна водата в тоалетната, отново стисна пистолета в джоба си и се върна в дневната. Кийс седеше на табуретка точно пред телевизора, ядеше парче пица и пиеше бира.

— Наистина бих искал да изляза с теб, Джими, но ми се струва, че ще предпочета да си легна рано.

— Навярно и аз би трябвало да направя същото.

— Искане ми се да се беше появил петнайсетина минути по-рано. — Той замълча, за да прокара парче пица с глътка бира. — Но този скапан уикенд просто не ми излиза от главата.

— Ще те оставя да си починеш.

Кийс остави бирата, изправи се да го изпрати и пъкна ръка в десния джоб на халата си. Монтоун държеше и двете си ръце в джобовете на шлифера си. Двамата стигнаха до вратата и застанаха един срещу друг от двете страни на прага.

— Виж, Тери, след като си тръгна, разговарях със сестрата на Холи. Тя спомена, че имаш намерение да заминеш за Маями на погребението.

— Най-малкото, което мога да направя, нали?

— Мислех си да дойда и аз.

— Наистина ли?

Дори това да го изненадваше, Кийс успешно го прикри.

— Тя ми каза, че службата ще е във вторник — продължи Монтоун.

— Да. Сигурен ли си, че ще успееш да се измъкнеш?

— Ще опитам.

„Добре изиграно, Джими. Облекчаваш работата ми повече, отколкото можеш да си представиш.“

— Сигурен съм, че това ще означава много за нея — каза Кийс. — Ако искаш, можем да заминем заедно. Ще ми е приятно.

— Хайде да поговорим утре сутрин. Може би ще успея да хвана някой следобеден полет.

— Ще ти позвъня рано. Междувременно наистина се опитай да си починеш, момчето ми.

— Да, ти също.

— Лека нощ, Джими.

Кийс заключи вратата след него. После извади ножа от джоба си, прокара палец по ръба на острието и замислено се загледа в него, потънал в тревожни мисли.

„Какво точно знае?“

Монтоун слезе с асансьора във фоайето, не обърна внимание на гузния Лопес и отиде право при портиера.

— Тази вечер да са доставяли пица на някого?

— Не, господине.

— Сигурен ли си?

— Ей — надутото отвърна портиерът, — ако някой внесе пица в тази сграда, няма начин да не разбере.

---

[1] Коктейл от текила, лимонов сок и портокалов ликьор. — Б.пр.

↑

9.

Кога започна да се питаш защо, Джими? Не беше ли онази вечер в апартамента, след като очистиш стареца? Поне тогава за пръв път видях въпроса в очите ти.

„Защо Холи? Защо я е убил? Да не би да се опитва да се добере до мен? И в такъв случай, кой е следващият?“

И това те измъчваше, нали? Любопитен съм: мислеше ли си вече за сестра ѝ?

Отпечата ли се в ума ти, Джими, този въпрос? Защо? Убийството заради самото убийство е едно на ръка, но ти знаеше, че аз не го правя само заради спорта.

Знаеш ли с колко много такива въпроси съм живял през онези дванайсет години?

Не, не заради спорта. Ти го разбра още отначало. Трябва да си го разбрал. Не бях от тези, нали? Не като бедния стар Слайгоу, който убиваше заради секса и разиграваше същия пубертетски сценарий на отблъскване и безкрайно отмъщение след това.

Смешно и предсказуемо. Американско като ябълков пай. Масовото убийство е основен елемент на културата ви, също толкова популярно, колкото Елвис и белите боклуци. Безразборното убиване е ключов симптом на особената болест, с която заражихте кръвта на света.

Безразборното убиване беше последното нещо, което ме интересуваше.

Да ти подскажа ли?

Дванайсет години в затвора и как се справят с нашата непоправима престъпна природа? Денонощно ни бомбардират с американски филми, телевизия, музика. Чисто и просто промиване на мозъка.

Защо? Защото Америка е открила тайната за омиротворяване на човешкия звяр — порази бедното животно с фантазии, с образи на секс, пари, лъскави материални блага. Парализирай предните им мозъци, от време на време ги възнаграждавай с желани предмети и те ще се подредят като добитък пред кланица.

И на какво ни учи вашият културен империализъм? Че охолството е норма, че вещите решават проблемите. Че жените са сексуални обекти, които мигновено и с готовност ти се отдават. Че правосъдието е бързо и сигурно. Че спортистите са богове, недосегаеми, достойни за боготворене. Че психоаналитиците, първожреците на светската ви религия, знаят тайната за разбирането на човешкото поведение.

Тази тяхна слава, придобита поради кой знае каква благовидна причина, се цени повече от гениите.

Още ли се чудии защо, Джими? Огледай се. Погледни вътре в себе си.

Искрено ли смяташ, че заслужаваши всичко, което ти е дадено?

*От неозаглавен
ръкопис на Тери Кийс,
открит в бруклинския
апартамент, нает под
името Хауърд Кърцман*

В девет часа в понеделник сутринта Монтоун, Мърфи и Пат Фийни влязоха в кабинета на Бил Фоли. Фоли, Уил Фланигън, Дан Джейкс и Лойд Коксън ги очакваха заедно с Дик Ебърли, висш областен прокурор.

— Името на нашия заподозрян е Тери Кийс — започна Монтоун. — Временно пребиваващ, британски поданик и излежал дванайсетгодишна присъда за непредумишлено убийство. Писател е. Би трябвало да е тук, за да работи върху нова книга, пристигнал е преди шест седмици с шестмесечна виза. Пресцентърът на управлението го насочи към мен — казаха, че помолил да се запознае точно с мен заради проучването, което извършвал. Първата ни среща беше около три часа, преди да бъде убит Макензи Денис.

Той им раздаде копия на митническите формуляри, които беше получил от имиграционната служба, наред с полицейското досие на Кийс и откъси от материалите по делото му, които рано сутринта бяха пристигнали по факса от Скотлънд ярд. Преди да продължи, Монтоун изчака шефовете му да смелят информацията.

След като им показа снимката на Тери с Макензи Денис от бележника, който бяха открили в хотелската стая на Хеншоу, той подробно им описа действията на Кийс в нощта на убийството на телевизионния водещ, като използва за доказателство показанията на Тайлър Ангстръм.

— Пристигнаха са в „Плаза“ в девет. Някъде около девет и половина Кийс напуска балната зала и в девет четирийсет и пет наема апартамент. Качва се в стаята без момичето. Носи със себе си сак. Смятаме, че когато остава сам, той се преоблича, незабелязано напуска хотела, минава през парка до Шейсет и девета улица, после стига до „Лексингтън“. Кое то означава, че е бил на местопрестъплението, да речем, в десет и петнайсет.

— Има ли някакви доказателства? — попита Дик Ебърли.

Монтоун показва червения осмоъгълник от конфети, поставен в пластмасово пликче.

— Открихме това на покрива на съседната сграда, откъдето според нас е проникнал в блока на Денис. Източник от „Плаза“ потвърди, че на онзи купон са били разпръсквани конфети. Разговоряхме с фирмата, която е организирала тържеството, взехме

името на производителя и тази сутрин проверихме дали е от вида, който са използвали.

Ебърли не изглеждаше особено впечатлен, но Монтоун знаеше, че това е обичайната му поза.

— Нещо друго?

— Денис е излетял през прозореца в десет и четирийсет и пет. Приятелката на Кийс твърди, че го е видяла отново чак към единайсет и петнайсет. Това му дава време, за да се върне в хотелската стая, да се преоблече, да се спусне по стълбището и да се престори, че просто се е изгубил в тълпата за около час и половина. После отвежда приятелката си горе. В единайсет и половина си поръчват румсървиз. Той си тръгва, преди момичето да се събуди на следващата сутрин.

— Имате ли свидетели, които да потвърждават, че е бил извън хотела?

— Още не.

Ебърли погледна към Фоли. Лицето му не изразяваше нищо окуражаващо.

Монтоун обясни произхода на връзката си с Тери Кийс. Разказа как англичанинът си спечелил доверието на детективите и имал уникалната възможност да получава информация за всяка тяхна стъпка в разследването. Описа как Кийс предложил и насърчил запознанството му с Холи и как после ги събрал, уреждайки почивката в Хамптън.

Ебърли попита с какви веществени доказателства разполагат за връзката на Кийс със смъртта на Холи.

— Отпечатъците му са навсякъде из къщата — отвърна Монтоун.

— Твоите също — отбеляза прокурорът. — Има ли негови отпечатъци по перилата, стола, касетофона? По писмата, които тя е получила по пощата?

— Не.

— Някакви идеи за мотивите му?

— Работим по въпроса.

— Ти също си познавал Денис — нали така, Джими? — попита Дан Джейкс.

— Да.

— Мислиш ли, че ти си връзката?

— Определено. Все още не зная как точно.

През последвалото мълчание Дик Ебърли нетърпеливо се огледа наоколо.

— Хайде, Джими, знаеш, че трябва да разполагаш с нещо повече — каза той.

Монтоун продължи със срещата си с инспектор Питър Хеншоу и накратко предаде разказа му. Спомена за ограничителната заповед, без да ѝ придава прекалено голяма тежест, и им показва копие от заповедта за пенсиониране по болест на Хеншоу поради влошеното състояние на сърцето му в резултат на диабет.

После им показва смъртния акт на инспектора, издаден от болницата „Сейнт Люкс-Рузвелт“.

— Твърдиш, че Кийс е виновен и за това, така ли? — попита Ебърли.

— Някой се спънал или се блъснал в него трийсетина секунди преди да падне на земята.

— Но, чакай да се сетя, не разполагаш с нищо, което пряко да свързва Кийс с това.

— Още не.

— Няма ли свидетели? Насред скапаната тълпа? — скептично попита Фоли.

— Хората са гледали към пожара. Следователят от противопожарната охрана казва, че е започнал от количка за пране в мазето. Ние смятаме, че Кийс го е подпалил, за да изкара Хеншоу от хотела, а после се е промъкнал в тълпата и го е инжектирал с нещо, което е спряло сърцето му. Според доктора в „Сейнт Люкс-Рузвелт“ на десния му хълбок има следа от иглата.

— Той е имал диабет. Възможно е да има много следи от инжекции — възрази Ебърли.

— Кийс също е знаел това. Патологът ще ни каже дали е отскоро. Аутопсията е тази сутрин.

— Даже наистина да е бил инжектиран, ти нямаш никакви доказателства срещу Кийс.

— Намерих в ръката на Хеншоу ключ. Според мен точно преди смъртта си той се е опитвал да ми каже, че знае точно кой го е убил^[1].

— Ключът от хотелската му стая ли беше? — попита Ебърли.

— Да, струва ми се. Падна в решетка на метрото.

Прокурорът разтри челото си, отново прелисти документите, които му бяха дали, и поклати глава.

— Изобщо не е достатъчно — каза той, като гледаше към Фоли и посочи към парченцето от конфети. — Не можем да го обвиним с тези доказателства, Бил. Дори не мога да препоръчам арестуването му.

Фоли и другите шефове неодобрително погледнаха към Монтоун.

— Точно това си и мислех, че ще кажете — упорито рече детективът.

От името на цялата група заговори Дан Джейкс:

— Е, за какво всъщност ни молиш, Джими? Заповед за обиск? Искаш да закопчеш този тип, така ли? Или да подслушваш телефона му?

— Не — отвърна Монтоун. — Първо искам да преустановите пълномощията ми, докато завърши цялото разследване. Без заплата.

— Защо?

— Защото съм имал връзка с момичето и не съм ви го съобщил своевременно и по подходящ начин. Свалете ме от случая. Искам да свикате пресконференция и да пуснете новината по всички вестници.

Шефовете озадачено се спогледаха.

— Разбираш ли какви ще бъдат последствията за теб, Джими? — попита Джейкс.

— Да.

Ерин го потърси по клетъчния му телефон, докато Мърфи го откарваше в апартамента му след срещата на „Полис плаза“.

— На „Кенеди“ съм — каза тя. Връзката беше лоша и гласът ѝ едва се чуваше. — Погребалният агент достави ковчега направо в товарното отделение на „Америкън еърлайнс“.

— Този човек, как му беше името?

— Господин Гейбриъл.

— Точно така, той лично ли организира всичко? — попита Монтоун.

— Да. Тази сутрин пътува заедно с мен. Беше невероятно услужлив.

— Радвам се. Кога е полетът?

— След около час.

— Изглежда, по-късно днес ще мога да дойда и аз.

— Ще ми позвъниш ли? Довечера ще остана при родителите си.

— Непременно.

Последва мълчание.

— За разговора ни снощи — каза тя. — Радвам се, че сподели с мен, Джеймс. За вас с Холи.

— Хмм.

— Какво?

— Звучи странно. Вече никой не ми казва Джеймс.

— Имаш ли нещо против да те наричам така?

— Не, абсолютно нищо — отвърна Монтоун. — И аз се радвам, че поговорихме. Ерин, може да видиш някои неща за мен по новините или във вестниците, навярно утре. Искам да знаеш, че за всичко това си има причина. И ще ти я обясня веднага щом мога.

— Вярвам ти — каза тя.

Разговорът прекъсна.

Когато следобед пристигна на терминала на „Делта“ на „Кенеди“, първите таблоидни заглавия за връзката му с Холи вече бяха по будките за вестници. Веднага щом ги видя, той си сложи тъмни очила с надеждата, че няма да го разпознаят от снимките, придружаващи вестникарските материали. Поне чиновничката на гишето, изглежда, не му обърна внимание. Монтоун бе направил резервацията си за Маями под името на Мърфи и плати в брой.

Точно когато пътниците започнаха да се качват в самолета, той забеляза през чакалнята да минава дебел репортер, провесил на шията си огромен брой фотоапарати. Папараците вече бяха често срещана гледка на летището, но личното изявление, което Дан Джейкс беше прочел от името на Монтоун на пресконференцията няколко часа по-рано, загатваше, че може да заmine извън града. Хрумна му, че има вероятност този път той да е целта им.

Детективът проследи с поглед репортера, който с олюляване се провираше през тълпата и внимателно оглеждаше пътниците, чакащи пред всеки изход. Когато мъжът се насочи към изхода за Маями, Монтоун се изправи, отиде до най-близкия телефонен автомат и се

облегна зад преградата, като се престори, че разговаря. С периферното си зрение видя, че репортерът го забелязва и се приближава към него.

Монтоун се наведе напред, стиснал телефонната слушалка. Секунди по-късно видя от другата страна на преградата обувките на мъжа — лимоненозелени, ортопедични — и вече очакваше да чуе щракането на апарата.

До краката на репортера се появи втори чифт обувки. Монтоун чу познат глас.

— Срещали сме се и преди, нали? Казвате се Анди, така ли беше?

Кийс.

— Андре — поправи го репортерът.

— Точно така, Андре. Струва ми се, че ме снима преди две седмици. Пред „Харли Дейвидсън кафе“? Тери Кийс, писателят. Бях с Ел Макфърсън и още хора.

— Да, естествено, Тери.

— Виж, след двайсетина минути летя за Лос Анджелис, последният изход в дъното. Не зная дали се интересуваш, но онова ченге, което току-що свалиха от разследването, ще пътува заедно с мен. Трябва да се срещнем на изхода.

— Джими Монтоун ли?

— Той ми е приятел. Сигурен съм, че с удоволствие ще ти позволи да го снимаш, ако любезно го помолиш. Изход четирийсет и две Б.

— Много ми помагаш, благодаря ти.

— Няма проблем. Ще се видим там.

Репортерът отпраши, като тракаше с апаратите си. Монтоун затвори слушалката. Кийс заобиколи и застана пред него с „Поуст“ в ръка. Снимката на детектива беше на първа страница.

— Благодаря — каза Монтоун.

— Ти си белязан човек, приятел.

— Надявах се да се измъкна от града, преди новината да ме настигне.

— Страхувам се, че прикритието ти, както казват, е прецакано. Скапани животни. И аз имах такъв проблем в Англия, един от тях направо си беше устроил лагер пред апартамента ми.

— Как ли спят нощем тези хора?

— Висят от тавана като прилепи. Най-добре да се качваме, преди да се е върнал.

— Още не са повикали моя ред.

Кийс извади от джоба си два билета за първа класа.

— Позволих си волността. Аз черпя.

— Не мога да приема.

— Разбира се, че можеш, това е най-малкото, с което мога да помогна. Според този безупречен журналистически източник са ти отнели заплатата, приятелю.

— Щом го пише „Поуст“, трябва да е вярно.

— Тогава се надявам, че няма да се съпротивляваш, ако поема грижата и за хотела. Вече направих резервациите.

— Аз дори още не бях мислил за това — каза Монтоун, когато тръгнаха към изхода. — Просто исках да се махна оттук. Едва имах време да си събера багажа.

— Невероятно място, точно до морето в Саут бийч. На един мой приятел е.

— Бил ли си в Маями?

— По време на творческата ми обиколка миналата есен. А ти?

— Никога.

— В Западния свят няма друго такова място.

Двамата заеха местата си в първа класа. Монтоун никога преди не беше пътувал толкова близо до носа на самолета. Настани се до прозореца. Когато започнаха да се подготвят за излитане, стюардесата им поднесе шампанско и портокалов сок.

— Ерин заминала ли е вече? — тихо попита Кийс, разтворил „Поуст“ върху масичката пред себе си.

— Тази сутрин. Позвъни ми от летището.

Англичанинът вдигна вежди.

— Беше ли видяла вестниците?

— Аз ѝ разказах за това още вчера.

— Ти изобщо не ми беше споменал, че си спал с нея, Джими.

— Длъжен ли бях? — попита Монтоун, като сподави надигналата се в гърдите му ярост.

— Не, разбира се. Просто съм изненадан, това е всичко.

— И защо?

— Мислех си, че може би ще споделиш с мен нещо толкова лично.

Гневът на Монтоун отново се усили.

— Нямах никаква възможност, нали?

— Не, разбира се. Не те съдя, Джими. Всичко се случи толкова бързо. Сигурен съм, че и аз щях да постъпя точно така.

— Какво, да спиш с нея, или да не казваш на никого за това?

— След като ме питаш, най-вероятно и двете. Не се обиждай, момчето ми. Как би могъл да реагира един мъж на толкова красиво момиче като Холи? Ти си просто човек, като всички нас.

„Не и като теб.“

Монтоун копнееше да се хвърли отгоре му още тук, в самолета. Да размаже мазното му самодоволство. Да му натика зъбите в гърлото. Трябваше да призове цялата си воля, за да се овладее.

— Хайде да говорим за нещо друго — каза той.

— Естествено. Извинявай, ако съм те разстроил.

Детективът се облегна назад, сложи си тъмните очила и затвори очи, докато самолетът намали скоростта, за да се приготви за отлитане.

Можеше ли да го направи? Кийс знаеше точно кои копчета да натиска. Можеше ли да поддържа тази игра, без да удуши кучия син? Трябваше.

„Няма откъде да разбере какво знае, че зная аз. Няма да му показвам нищо.“

Щом се издигнаха във въздуха, Монтоун извади от ръчния си багаж романа на Кийс и започна да го чете. Забеляза, че спътникът му поглежда над обложката и усети, че умира да го попита за мнението му. Детективът не му даде повод и остана с нос, забит в книгата.

И той можеше да натисне едно-две копчета.

Когато изключиха светлинния надпис за предпазните колани, Кийс се изправи, за да иде до тоалетната. Монтоун се огледа и забеляза, че е оставил багажа си, скъп кожен сак, отворен под седалката. Вътре се виждаше подобен несесер.

Изчака Кийс да влезе в тоалетната на два реда от техните места. Остави книгата, небрежно се пресегна надолу и претършува чантата: два самолетни билета, чифт дрехи, лаптоп. Той разкопча ципа на несесера и не откри вътре нищо необичайно.

Когато го върна на мястото му, забеляза на дъното на сака няколко папки. Надписът на една от тях гласеше: „МОНТОУН.“

Чу вратата на тоалетната да се отваря, остана приведен и се завъртя към собствения си багаж.

— Търсиш ли нещо? — попита Кийс, когато се върна.

— Аспирин. Заболя ме главата.

— Ето, аз имам нещо.

Той бръкна в сака си и извади от несесера две таблетки адвил. Монтоун ги изпи с остатъка от портокаловия си сок, отпусна се назад и затвори очи.

— Как върви книгата? — попита детективът.

— При всичко онова, което става наоколо? Нямах никакво време да работя по нея.

— Навярно си научил за убийството много повече, отколкото всъщност си искал.

— Честно казано, Джими, в момента ми се струва, че още е прекалено мъчително да пиша за това.

— С времето нещата ще улегнат. Ти си професионалист.

— Бих искал да си прав.

Монтоун се завъртя на седалката си, за да го погледне.

— Според теб какво става в главата на този тип, Тери? Какво се стреми да постигне?

— Убиецът ли?

— Каза ми, че смяташ за част от работата си да разбереш престъпното поведение.

— Вярно е.

— Навярно си се срещал с психопати. Когато си лежал в затвора.

— Бих казал, че и двамата с теб сме се сблъскали с достатъчно такива.

— Тогава ми помогни: защо извършва тези престъпления?

Кийс кимна, сериозно замислен над въпроса.

— Онази изповед на телевизионния водещ. Струва ми се, че ключът може да е в нея.

— Защо?

— Ясно е, че това са били думите на убиеца, не на жертвата.

— Абсолютно.

— В такъв случай убиецът с много по-малко усилия би могъл да остави на местопрестъплението писмо или запис, с който да поеме отговорността. Да обясни със собствения си глас точно какво е направил и защо. Но очевидно за него е било важно да изглежда, че жертвата му сама е направила тази „изповед“.

— Защо?

Кийс замислено замълча.

— Ако издава присъда, той е искал обвиненият да признае правотата ѝ. Изповедта доказва обвиненията, които отправя срещу него.

— Даже ако жертвата е принудена ли?

— Изглежда, това няма значение. Очевидно се опитва да каже нещо, в което дълбоко вярва.

— Трябва ли да убива, за да го прави?

— Може би. Може би има нужда да изпълни тази присъда, това наказание, за да почувства, че действията му са завършени. Ако се възприема като съдия, навярно може да изпълни ролята и на палач. И мисля, че методите му, самото престъпление — неговото средство, ако щеш — му позволява да получи по-голяма публика.

— Може би затова е избрал тези известни хора.

— Ако убие някой обикновен гражданин, медиите няма да му обърнат никакво внимание. Гробищата са пълни с анонимни покойници.

— Значи търси публичност на посланието си. Каквото и да е то.

— Навярно би трябвало да го приемаш буквално. Че има предвид точно това, което казва. — Кийс се обърна към него и сниши глас: — Не се сетих да те питам. Откри ли нещо подобно при Холи?

— Искаш да кажеш изповед ли?

— Може и така да го наречеш.

— Да.

Кийс разбиращо кимна.

— В такъв случай има някаква логика. Приличаше ли на първата?

— Не мога да навлизам в подробности.

— Ясно. Пак пазите в тайна подробностите.

— Точно така.

— Но все пак ти вече не участваш в разследването, нали?

— Това не променя правилата.

— Чудесно. Нека за момента приемем, че посланието, което е принудил Холи да прочете, се отнася за същите неща, някаква обществена критика под формата на лична изповед — не се чувствай задължен да го потвърждаваш или отричаш, просто разсъждавам.

— Добре.

— Ако следва един и същ начин на поведение — а от онова, което съм научил за тези престъпления, почти винаги е така, — убиецът ще намери начин да предаде думите й, всъщност собственото си послание, на публиката.

— Защо?

— Точно затова го прави, Джими.

— Заради публиката.

— Но не за себе си. За да изрази гледната си точка.

— И това е?

— Нямам представа, без да съм чул касетата на Холи.

„Да. Пипнах те.“

Монтоун трябваше да положи усилия, за да се престори на смутен.

— Касета ли казах?

— А не каза ли?

— Мисля, че не.

— Както и да е, просто така предположих. Като в предишния случай.

— Не си го чул от мен.

— Не, виж сега, писмената изповед просто не би имала същото въздействие като гласа на жертвата, нали? Просто предположение. Както казах, тези неща обикновено следват установена система.

Кийс се завъртя надясно и го погледна в очите, спокоен, без да премигва.

Монтоун издържа на погледа му.

— Мислиш ли, че този тип е луд?

— Не съм много компетентен в тази област.

— Какво ти подсказва инстинктът?

Кийс замълча, сякаш мислеше над въпроса.

— Не. Не е луд.

— Мисията му изпълнена ли е? — попита Монтоун.

— А ти как мислиш?

— Ако е нормален, струва ми се, че е в състояние да спре и да сложи край по всяко време.

— Смяташ ли, че ще го направи?

— Не.

— Защо?

— Прекалено му харесва. Според мен това няма нищо общо с издаване на присъди или отправяне на послание. Мисля, че обича да всява страх у хората и да убива. Това е системата, която откривам. Няма значение защо. Той е болен скапаняк, който няма да спре, докато някой не го очисти.

Кийс замълча, сякаш за първи път мислеше над тази идея.

— Навярно си прав.

— Това е моята област на компетентност.

— Жалко, че няма да имаш възможност да го заловиш.

— Такъв е животът.

— Може би ще се вразумят. И ще те върнат.

— Не горя от желание.

— Сериозно ли говориш?

— Не познаваш управлението.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Значи засега няма нужда да се връщаш в Ню Йорк, така ли?
— попита Кийс.

— Не, предполагам.

— С цялото ми уважение към погребението, на което отиваме, може би няма да е зле да поостанем там, докато всичко свърши, да се опитаме да оставим случилото се в миналото.

— Съгласен съм.

— Добре. Защото мисля, че не трябва да позволим на нищо да ни пречи да се забавляваме — каза Кийс.

Монтоун го погледна и се усмихна.

— Няма да позволя на нищо да ми попречи да го направя.

Тропическата жега намокри ризите им с пот в мига, в който излязоха от терминала. Тежкият въздух миришеше на парник, поставен в сауна. Живописният залез обогряше небето на запад зад тях, докато

таксито им завиваше по магистралата за Маями. Градът изглеждаше странен за Монтоун, непривичен пейзаж, нисък, плъзнал наоколо, разложен от слънцето и морето, тук-там осеян с палми.

Опашката се лепна зад тях още на излизане от летището.

Нощта вече се беше спуснала, когато стигнаха на Колинс авеню в Саут бийч, тясна търговска ивица отгатык надводния път. Буйни неонови светлини огряваха пастелните стари хотели, спасени от разрушаване, възродени като хедонистична арена.

Таксито ги остави при „Делано“, луксозен център на модата в сърцето на района. Прислугата и вътре, и вън бе облечена в строги бели униформи. Гостите във фоайето приличаха на милионери. Кийс, с безупречни дрехи, небрежен и спокоен, изглеждаше тук като у дома си. В изпомачкания си черен нюйоркски костюм, Монтоун се чувстваше като маймуна на годишното връчване на Оскарите.

Пиколото, висока, загоряла шведка с късо подстригана коса, ги отведе в две съседни стаи на осмия етаж. Всичко вътре — мебели, стенна ламперия, завеси, завивки, дори телевизорите — беше в бяло. Единственото цветно нещо бе самотна зелена ябълка, поставена върху малка сребърна лавица до вратата.

След като се настаняха, Кийс го покани в просторния си апартамент, декориран в същите неизменно бели тонове. Тесният балкон гледаше към басейна на хотела и към плажа зад него. Пъстри прожектори хвърляха ослепителни отблясъци по пясъка. Някъде наблизо кънтяха тежки басови ритми.

— Като че ли купонът се кани да започне — каза Монтоун.

— Тук сигурно всяка вечер е така — отвърна Кийс. — Купонът никога не свършва.

Уговориха се да се срещнат след час за вечеря. Кийс слезе долу да поплува. Монтоун се върна в стаята си и зачака до телефона, който иззвъня пет минути по-късно.

— Къде си? — попита той.

Получи адреса, извади от багажа си папка, заключи стаята и се спусна с асансьора във фоайето. Преди да излезе през главния вход на „Делано“, детективът отиде до изхода за басейна и се увери, че Кийс все още е там.

Той пресече Колинс авеню, влезе в „Импириъл“, по-малък, по-скромнен хотел точно срещу „Делано“, качи се по стълбището на третия

етаж и почука на стая 312.

Отвори му Майк Мърфи, облечен само по риза, без сако и нагъващ огромен сандвич.

— Извинявай, Джими, не можехме да започнем, докато не разберем къде ще се настаниш — каза той.

— Нямах представа, докато не пристигнахме тук. Как мина полетът?

— Изпреварихме ви с един час. Скапаният шофьор на таксито ви едва не ни обърка, когато минаваше по моста. Добре, че Франки познава района.

— Как сме?

— Тъкмо започваме. Разговаряхме с местните.

Застанал на прозореца, който гледаше към улицата и „Делано“, Пат Фийни му махна с ръка. Разговаряше по телефона.

— Къде е Франки?

— Долу с две момчета от Метро-Дейд, организират групите за проследяването.

— Свързах се с Ханк в отдела — каза Фийни. — Искаш ли да свърши някаква работа?

— Кийс спомена, че и преди е идвал тук. Накарай Ханк да провери при издателите му в Ню Йорк — отвърна Монтоун. — Вземете маршрута от така нареченото му творческо пътуване миналата година. Трябва да знаем всеки негов ход, всички заведения, в които е влизал, всяко място, на което е отседнал и за колко време.

Фийни предаде съобщението на Лопес.

— Уговорихте ли се с него за нещо тази вечер? — попита Мърфи.

— Засега само за вечеря.

— Дотогава групите ще са готови. Франки има адски много връзки тук.

— Казваш го, сякаш си изненадан. — Той подаде на партньора си папката, която бе донесъл. — Пази това. Документацията по разследването. Не искам да е в стаята ми — може да я намери там.

Монтоун извади клетъчния си телефон и набра номера, който му беше дала Ерин. Тя отговори на второто извънмяване. При нея се чуваше висока глъчка.

— Тук е доста оживено — каза тя. — Всичките ни роднини от други градове.

— Да ти позвъня ли по-късно?

— Вечерта се очертава доста заета. Ще ти дам адреса на черквата. В „Коръл гейбълс“ е, недалеч от дома. Ние сме в „Коконът гроув“.

Той си записа.

— Радвам се, че си тук — каза Ерин.

— До утре.

Когато затвори, на вратата тихо се почука. Влезе Франк Фонсека заедно с двама полицаи от управлението на Метро-Дейд.

— Джими Монтоун, това са лейтенант Хектор Галиндес и детектив Лий Бауър — по типичния си момчешко сериозен начин ги представи Фонсека.

Джими незабавно хареса Галиндес, як, весел кубинец на средна възраст с тъмни кръгове под сънливите си кафяви очи. Бауър беше по-младият партньор, слаб и с лице, осеяно с белези от шарка.

— Първо трябва да ти намерим някакви нови дрехи — рече Галиндес. — Този костюм ще те убие.

— Франки каза, че ти си бил човекът тук, Хектор.

— Обичам това хлапе — отвърна лейтенантът и шляпна Фонсека по тила с широката си длан. — Имаме хубави спомени, разказвал ли ти е? Преди две години пипнахме една банда технокаубои в Източен Харлем. Франки беше свързката ни в нюйоркската полиция. Страхотен удар.

— Нищо не ми е споменавал — каза Монтоун.

— Както знаеш, Франки е прекалено скромнен. С негова помощ цялата операция се разгърна като листенца на лотус. Обявихме го за наш почетен братовчед.

— Затова му викаме царят на връзките — отбеляза Мърфи.

Фонсека изглеждаше засрамен, почти изчервен.

— Благодаря, че се отзовахте толкова бързо, лейтенант — каза Монтоун.

— Наричай ме Хектор. Това е модерният свят, приятелю — бъдещето е във връзките между управленията. Тези териториални глупости са пълен атавизъм.

— Много интелигентна позиция, Хектор.

— Мислиш ли? Чел съм онези книги на Дийпак Чопра. Запознат ли си с трудовете му?

— Не.

— Той е на мнение, че всичко около нас не е нищо друго освен енергия и информация. Ако съм го разбрал правилно, Чопра твърди, че онова, което наричаме „действителност“, е просто начинът, по който съзнанието ти тълкува тези дължини на вълните, елементарни частици или там каквото са.

— Зубриш вечер, а?

— Аз съм дебел полицай на средна възраст, при това кубинец, така че ако искам да съм образован, трябва да работя адски бързо, нали разбираш какво искам да кажа?

Галиндес заразително се засмя.

— Групите са готови за действие, Джими — съобщи Франки.

— Давам ви шестима от най-добрите си момчета. Две смени, по трима души всяка — каза Галиндес. — От вас зависи дали ще ги комбинирате с вашите хора, или ще ги използвате отделно. Даваме ви автомобили, радиостанции, факс, всичко, каквото ви трябва.

— Мислите ли, че вашето момче ще направи ход, докато е тук? — попита Бауър.

— Ако направи, ние ще сме готови.

— Феберейците проявяват ли интерес към този тип? — попита Галиндес.

— Засега всичките му престъпления са само под наша юрисдикция.

— Добре. Никой не иска онези увиснали хуйове да му се мотаят из краката — отвърна кубинецът. — Ще се заемем със стаята му, когато излезете на вечеря. Имам от онези страхотни нови неща, дето са толкова чувствителни, че ще регистрират даже какво си мисли този *hijo de puta*^[2].

— Успяхте ли да накарате някой съдия да издаде заповед?

— За това не ни трябва съдия, Джими, вече се уговорихме с пиколото — каза Галиндес, като си запали огромна пура. — Искаш ли да носиш подслушвател?

— Не още. Може би по-късно.

— Колко има намерение да остане? — попита Бауър.

— Не го назорвам. Той смята, че правомощията ми са преустановени. Утре след погребението ще видим.

— Той е убил онова красиво момиче, така ли? — попита Галиндес.

— Да.

— Тя беше от нашите, нали знаеш. Завърши гимназия тук. Пуснаха снимката ѝ във вестниците. Ще ви помогна дори само заради това. Само да кажеш една дума, и ще го гръмнем. Иска ми се да му размажа скапаното лице.

— Франки ми каза, че ще ми харесаш — рече Монтоун.

— Ами, Франки няма защо да те лъже — отвърна Галиндес и му подаде две дебели пури. — Запали една „Маканудо“. Най-добрите пури, които някога си пушил. Занеси и една на онова приятелче оттатък улицата. Ако я изпуши, после ще го надушваме от цял километър.

След като поплува, Кийс излезе на океанския бряг, сякаш за да се поразходи по плажа. Повървя две пресечки на юг, стигна до малък хотел, наречен „Бийчкоумър“, и се качи в апартамента на втория етаж, който предишната есен беше наел под името Д. Томас Силвестър. Оттогава собственикът не бе виждал наемателя си, но тъй като господин Силвестър беше бизнесмен и непрекъснато пътуваше из страната, човекът изобщо не се замисляше за това. Шестмесечна предплата, никаква поща за препращане и никакви въпроси — това решаваше всичко.

Кийс свали фалшивата плоскост, която бе монтирал на тавана в кухнята, и извади оттам черен брезентов сак, съдържащ екипировката за новата фаза от Плана, закупена през ноемврийското му посещение предишната година. Той сглоби частите на устройството, което беше проектирал, и провери дали работи, преди внимателно да скрие чантата на мястото ѝ и да се върне обратно в „Делано“.

Никой от другите обитатели на „Бийчкоумър“ не го видя нито да влиза, нито да излиза от апартамента на господин Силвестър — хотелът бе една от последните сгради на брега, която все още подслоняваше възрастни пенсионери, и Кийс знаеше, че повечето от тях водят съвсем затворен живот.

Когато Тери почука на вратата, Монтоун вече се беше върнал в стаята си и се бе преоблякъл в лекия си костюм. Свежо избръснат, с гладко вчесана назад коса, с лек цитрусов одеколон, черно-розова копринена риза и бели ленени панталони, Кийс приличаше на местен жител на Маями.

— Този костюм изглежда малко по-подходящ — каза той.

— Тук никой не носи вратовръзка — отвърна Монтоун, докато вървяха към асансьора.

— Трябва да отделим малко време и да ти понапазаруваме нещо. Ако искаш да се чувстваш отпуснат, трябва да изглеждаш така.

Двамата взеха такси пред хотела. Монтоун забеляза един от хората на Галиндес да чака в паркиран автомобил в дъното на отбивката. Когато таксито зави по „Колинс“, детективът протегна ръка към радиостанцията си.

Първата група — Фонсека и Галиндес — ги проследи до „Джоус стоун краб“ в южния край на плажа. Там ги пое вторият екип, състоящ се от другите двама детективи от Метро-Дейд, който паркира отгатык улицата, докато Кийс и Монтоун чакаха да се освободи маса.

„Джоус стоун краб“ не приемаше резервации, но след няколко думи с момичето на вратата, което, изглежда, позна Кийс, ги настаниха на отлична маса до прозореца. Сервитьорката светкавично им поднесе бира в заскрежени халби и две чинии раци.

— Замислял ли си се някога какво ще правиш, ако управлението не ти позволи да се върнеш, Джими?

— Ще мисля, когато се наложи.

— Надявам се да не се стигне дотам. Но ми се струва, че имаш възможност за избор.

— Да се откажа ли имаш предвид?

— Добре, ще ти обясня: това ли е благодарността, която получаваш за дванайсетте години всеотдаен труд? Бил си ранен при изпълнение на служебните си задължения. Ежедневно рискуваш живота си. И ето, че се опитваш да помогнеш на човек, изпаднал в беда, а те ти сервират тази гадост. Ще ти кажа какво не могат да направят — не могат да те винят за намеренията ти. — Кийс удари по черупката на един от раците си с дървеното чукче на масата и измъкна месото с пръсти. — Ако питаш мен, отношението им към теб е отвратително.

— Какво друго мога да правя?

— Мислил съм си за това. Ти притежаваш сензационни материали, Джими, всички случаи, по които си работил. Разбирам, че си лоялен, но всичко това се е случило с теб и полицейското управление няма авторски права върху преживяванията ти. Вече си известен, от значение е и начинът, по който се представяш. От чисто търговска гледна точка, приятелю, ти определено ще се продадеш като топъл хляб.

— Искаш да кажеш да напиша книга ли?

— Книга, филм, може би даже телевизионен сериал. Защо да се ограничаваш? Никога няма да постигнеш нещо, ако не опиташ.

— Нямам представа откъде да започна.

— Можеш да започнеш, като питаш мен. Ще ти помогна с всичко, каквото мога. Ще ти уредя някои срещи. Ще те представя на издатели. Киностудиата винаги душат наоколо за обещаващи сценарии.

— Нещо не ми звучи като за мен.

— Не искаш ли да оставиш нещо, с което хората да те запомнят, Джими?

— Ти това ли искаш?

— Всеки го иска. Парченце безсмъртие. Дар за хората, които идват след теб. Нещо, което си постигнал само ти.

— Аз съм обикновено ченге.

Кийс замислено замълча.

— Не ме разбирай погрешно, не се опитвам да те насоча към нещо, което ти не желаш. Просто ти излагам положението. Можеш да загубиш работата си и ако не друго, поне ще трябва да печелиш пари. Искам да знаеш, че ако мога да направя нещо за теб, само трябва да ми кажеш.

— Трябва да си помисля.

— Надявам се да го направиш. Ще се опитам да ти намеря някои имена. Предложението си остава.

Монтоун погледна към Кийс от отсрещната страна на масата. Усмехнат, готов да помогне, надянал един от онези смешни пешкири за омари, омазан до лактите в рачешко месо и масло. Най-добрият приятел, който можеш да си представиш.

След вечеря двамата се разходиха покрай плажа и изпушиха прекрасните пури, които му беше дал Галиндес. Без да поглежда към тях, Монтоун чувстваше, че ченгетата ги наблюдават от мрака. Чудеше се дали и Кийс ги усеща.

— От колко часа е погребението?

— Службата започва в десет — отвърна детективът. — Оставих адреса в стаята.

— Сестра ѝ изглежда ужасно интелигентна, нали?

— Тя е професор. В университета в Сиръкюз.

— Нормално ли го понася?

— Изглежда много силна. Познавам я от преди.

— Наистина ли?

— Преди няколко години писа за Плужека. Навремето разговаряхме за това.

— Какво съвпадение!

„Съвпадение ли наистина?“ — запита се Монтоун.

Ако успееше да открие отговора на този въпрос, загадката на Тери Кийс навярно щеше да се реши от само себе си.

— Не си ли чувал за книгата ѝ? — попита детективът.

— Нищичко не знаех за нея.

— Казва се „Престъпната нагласа“. Изследване на престъпното мислене. Точно в твоята област.

— Наистина ли? Каква е позицията ѝ?

— Че всяко престъпление е резултат от избор. Няма извинения, няма оправдания. Всеки престъпник сам взима решението да тръгне по този път.

— Позитивен дарвинизъм. Ще трябва да я прочета.

Монтоун го наблюдаваше, докато вървяха в сумрака. Не можеше да разчете изражението на лицето му.

— Какво ще кажеш да продължим вечерта, Джими?

— Намислил ли си нещо?

— Този град започва да се събужда чак след единайсет. Ще ти покажа няколко места.

— Може би утре. Днес беше тежък ден.

— Аз мисля още малко да поостана навън. Да се насладя на морския въздух. Да допуша тази великолепна пура.

Уговориха се на следващата сутрин да се срещнат във фоайето на хотела в девет. Кийс продължи да се разхожда покрай плажа. Монтоун спря такси и се върна в „Делано“.

Когато влезе в стаята си, той позвъни на Мърфи в „Импириъл“.

— Първа група продължава да го следи — съобщи партньорът му, като с една ръка държеше телефона и уоки-токи с другата. — Върви пеш. Насочва се на север към района на клубовете.

— Забелязал ли е опашката?

— Честно казано, не. Сменят се на всеки няколко пресечки. Тези местни момчета са много добри.

— Къде е Пат?

— Помогна на един от хората на Хектор да монтират подслушвателя в стаята на Кийс. На разположение са в случай, че ни дотрябват за следенето.

— Нещо от отдела?

— Току-що приказвах с Лопес. Разговарял е с доктор Ли за аутопсията на Хеншоу. Ти се оказа прав — следата от инжекция на десния хълбок е била скорошна. Чакай малко.

Монтоун го чу да казва нещо по радиостанцията си, после продължи:

— Влязъл е в клуб на „Оушън драйв“, на около три пресечки от хотела. Наблюдават го и двете групи.

— Кажим им, че идвам.

— Почакай пак. — Мърфи отново заговори по радиостанцията. — Клубът се казва „Пеперудата“. Франки е в „Палм кафе“ на „Оушън“ пет-десет, това е точно отгатък улицата. Поддържай връзка, Джими.

— Ще взема радиостанцията със себе си.

Монтоун закопча кобура на подмишницата си, извади уоки-токите си изпод дюшека и го настрои на техния канал. После излезе от хотела и измина трите пресечки до ресторанта.

Откри Фонсека и Хектор Галиндес в „Палм кафе“, седнали под изкуствена тропическа гора. Двамата пиеха коктейли и доближили глави, скорострелно си приказваха на испански. Масата им се намираще до прозореца, през който се виждаше „Пеперудата“, нощният клуб отгатък улицата. Радиостанциите бяха във вътрешните джобове на саката им, свързани чрез тънки кабели с дискретните слушалки.

— Още ли е вътре? — попита Монтоун.

— Погледни сам — отвърна Галиндес. — Последната ми играчка. По-добра е от боклуците на ЦРУ.

Хектор му подаде малка стоманена тръба, не по-дебела от пурата му. Той вдигна пред окото си снабдения ѝ с гумен пръстен край и откри, че гледа през компактен, мощен далекоглед. Монтоун го насочи към отсрещната сграда и настрои фокуса, когато откри черно-розовата риза на Кийс.

Сам, застанал съвършено неподвижно с гръб към големия прозорец, той държеше чаша бяло вино в ръка и наблюдаваше претъпканото помещение. Хората около него танцуваха и се олюляваха под мелодия, която не стигаше до кафенето — чуваше се само приглушеният екот на далечни барабани.

— Преди беше гей клуб — съобщи Галиндес. — Което не одобрявам, защото съм католик и мъж. В кубинската култура това не е прието, нали така? Само че братът на жена ми, той проявяваше такива наклонности и сега умира от оная болест, дето не трябва да сполети и куче, и след духовните си занимания вече определено съм по-непредубеден. Но искам да кажа, все пак е странно, какво си мислят онези момчета, че да си надигат гъза по двайсет пъти на нощ е добре за тях, така ли?

— Вътре има и много жени — отбеляза Монтоун.

— Това е Саут бийч, приятелю. Тези педали откриват най-модерните нощни клубове, разчува се и съвсем скоро са претъпкани с всичката онази измет. Успехът проваля всичко.

— Разговарял ли е с някого? — попита Монтоун.

— Не.

— Искаш ли да пийнеш нещо, Джими? — попита Фонсека.

— Някакъв коктейл.

Франки се насочи към оживения бар.

— Прати ли вътре другата група?

— Погледни надясно — каза Галиндес. — Под неоновата пеперуда.

Монтоун завъртя далекогледа натам и го фокусира към двамата детективи от Метро-Дейд, които стояха до бара, окъпани в червеното сияние на неона.

— Кажи buenas noches на детектив Монтоун, Раул — каза Галиндес по скрития в ръкава му микрофон.

Един от полицаите на бара погледна през прозореца към тях и леко повдигна чашата си.

— Бил си влюбен в онова момиче — рече Галиндес.

Монтоун свали металната тръба от окото си и погледна към него.

— Франки ли ти каза?

— Нямахше нужда.

— Ти дори не ме познаваш.

— Само ми кажи, и ще си гледам скапаната работа. Не исках да те карам да се чувстваш неудобно.

Монтоун се замисли.

— Може и да съм бил. Изобщо нямах възможност да разбера. Какво значение има?

Галиндес изразително сви рамене.

— Навярно се чувстваш лично отговорен.

— Това част от духовните ти занимания ли е, Хектор? Тъпи съвети от учебниците?

— Дийпак Чопра. Той е индиец. Духовната им култура е изключително богата.

— Няма значение.

Галиндес тъжно му се усмихна.

— Той пише, че една от най-важните духовни дисциплини — ако правилно съм го разбрал, не че съм специалист — е да упражняваш безпристрастност във всички неща. Да наблюдаваш света наоколо и да не реагираш.

— Което означава?

— Прости ми забележката, но ако онзи говнар със скапаната си модерна ризка е толкова умен, колкото твърдиш, и ако ти се оставиш да те обсеби онова, което е направил с момичето, ще дойде момент, в който няма да се налага да ти отвлича вниманието с друго, за да те очисти.

— Зная го.

— Зная, че го знаеш. Въпросът ми е дали можеш да го направиш? Не искам отговор. Просто питам.

Монтоун не усещаше злонамереност или предизвикателство в думите на Галиндес и отстъпи от отбранителната си позиция.

— Чудесно. Напълно те разбрах.

Кубинецът отново погледна навън към Кийс.

— Чел ли си книгите на този тип?

— Малко.

— В тях има ли нещо, което може да ни е от полза?

— Не издава нищо. Те са били представления, целящи да го измъкнат от затвора. Признава престъплението, за което са го осъдили, но в крайна сметка човек остава с впечатлението, че вината не е била негова.

— Чакай да се сетя: виновно е обществото, нали?

— Ченгетата, лекарите, адвокатите, медиите. Жертвата естествено — изобщо не трябвало да е там. И приятелят му, който го забъркал във всичко това.

— И заради това го показват по телевизията. Накъде върви тоя скапан свят?

Галиндес тъжно поклати глава.

— Тук има много възможности, Джими. Ако искаш признание от този *hijo de puta*, можем за няколко дни да го мариноваме в буркан с няколко вкусни парченца месо. Ще пропее само след седмица.

— Той е лежал дванайсет години. Това изобщо няма да реши проблема.

— Заеби го, тогава. Той не е американски гражданин. Просто ще го грабнем от улицата и ще го спускаме от бой.

— Това не подхожда много на образован човек, Хектор.

— За скапан убиец като тоя ли? На кого му пука? Би трябвало просто да го накараме да изчезне. Това е Маями, човече. Напъхваш го в кола под наем и нека гангстерчетата се погрижат за него. До сутринта ще е вписан в скапаната статистика.

Фонсека се върна с коктейла на Монтоун. Галиндес притисна ръка към слушалката си.

— Движи се — съобщи той.

Монтоун отново погледна с далекогледа и видя Кийс, който пресичаше дансинга и вървеше право към двамата детективи. Единият от тях се извърна, другият за миг хвърли поглед през прозореца към тях, сякаш ги молеше за съвет.

Фонсека извади радиостанцията си и свали слушалката, така че Монтоун да чува разговора.

— Искаш ли да потанцуваме? — попита Тери Кийс.

— Аз ли? Не, благодаря — отвърна детективът.

Англичанинът се усмихна, обърна се и бавно се отдалечи към мястото си до прозореца.

— Тоя да не се окаже педал? — възкликна Галиндес.

— Разкрити са.

— Може просто да е искал да потанцуват — предположи кубинецът.

— Не. Разпознал ги е.

— Мамка му — рече Галиндес. Най-последно разбираше с кого си имат работа. — Значи обича да играе игрички.

Кийс се повъртя около час в „Пеперудата“, поръча си още една чаша вино и не разговаря с никой друг. След петнайсет минути Галиндес нареди на детективите да напуснат бара поотделно и повика трети екип, който застана на пост отвън.

Когато малко след полунощ англичанинът най-последно напусна клуба, Монтоун бързо се измъкна през задната врата на „Палм кафе“ и се прибра в хотелската си стая преди него. По радиостанцията Галиндес го осведомяваше за местоположението на Кийс, който бавно се разхождаше край брега като безгрижен турист.

Монтоун изчака, докато го чу да отключва вратата си, после изключи радиостанцията за през нощта. Долепи чаша до общата стена между стаите им и се заслуша дали Кийс използва банята. Чу го да пуска водата в мивката, после да включва телевизора.

Той включи собствения си телевизор, за да заглуши звука, и в един час се свърза по телефона с командния център в „Империъл“, като шепнеше съвсем тихо:

— Подслушвателното устройство работи страхотно — събщи Фийни. — В момента гледа бейзбол. Тук не можем да хванем този мач.

— Телефонирал ли е на някого?

— Не. Покрили сме асансьорите и стълбищата. Като че ли се е разхвърлял за през нощта, но ако направи нещо, ще те потърсим.

— Използвайте радиостанцията, той може да чуе телефона.

— Вземи да поспиш, Джими.

В два часа Монтоун се вмъкна в леглото, угаси осветлението и се заслуша в шепота на телевизора от съседната стая, сливащ се с приборя навън, докато се унасяше в дълбок сън.

В девет часа Кийс седеше и го чакаше в трапезарията на хотела. Носеше подходящ за погребение костюм. Двамата закусиха, после взеха такси до стара черква в испански стил в „Коръл гейбълс“. Дневният екип от детективи от Метро-Дейд ги следваше на разстояние — Монтоун вече им беше дал адреса на черквата.

На службата се събраха повече от петстотин души. Монтоун и Кийс се озоваха седнали сред група приятели на Холи от гимназията. Детективът се зачуди дали някой от тези хора го е познал от сензационните материали в пресата, които го бяха последвали в Маями, но като че ли никой не му обръщаше внимание.

Забеляза Ерин на първата пейка между родителите си, над седемдесетгодишни, крехки, мрачни старци. Баща ѝ седеше в инвалидна количка до Ерин и дишаше с помощта на кислородна бутилка.

Тя първа се обърна към присъстващите с нежно възпоминание за Холи и запази забележително самообладание, докато в същото време успя да изрази силните си чувства. Последва я трогателната реч на свещеника. Монтоун полагаше усилия да не се просълзи. Не можеше да понесе мисълта, че Кийс ще го види да дава израз на мъката, която изпитваше. Англичанинът от своя страна плака през цялата служба.

Дълга процесия с полицейски ескорт се заточи към гробището, пред портите на което се струпана море от черни лимузини. Церемонията беше кратка, скръбта открита и масова. Когато бяха изречени последните думи, сред високите палми прошумоля прохладен ветрец и освежи потискащата влага. По скрити тонколони се разнесе запис на „Какъв чудесен свят“ на Луис Армстронг. Сред тълпата се чува сподавени ридания.

Когато бащата на Холи, който цялата сутрин изглеждаше зашеметен и сякаш не вярваше в действителността на случилото се, с усилие се надигна от количката си и постави бяла роза върху ковчега на дъщеря си, дори Монтоун не успя да се сдържи. До този момент не бе съзнавал изцяло загубата си. Докато я спускаха в гроба, той сведе глава, скри лицето си в шепи и тялото му се разтърси от мъка.

Кийс постави ръка на гърба му и за миг Монтоун се почувства толкова самотен, че почти прие жеста му на утеха, докато мисълта за

това, кой му я предлага, рязко не го върна към жестоката действителност.

Когато тълпата бавно се насочи обратно към автомобилите, Монтоун се отдалечи от Кийс и отиде при Ерин, приемаща съболезнования под палмите до гроба. Той застана на опашката и зачака да остане насаме с нея.

Тя признателно го прегърна и дори успя да се усмихне. Самообладанието ѝ беше още по-внушително, тъй като жената свободно изразяваше дълбочината на мъката си.

— Не зная защо — каза Ерин, като го гледаше с абсолютна откровеност, — но се радвам, че си тук, все едно, че цял живот съм те познавала.

— Благодаря.

Двамата се откъснаха от прегръдката си. Тя го хвана под ръка и го отведе настрани. После свали тъмните си очила и го погледна в очите.

— Онези истории за вас с Холи по вестниците. Има причина за тях, нали?

Той се поколеба.

— Бяхме се разбрали сега да ми разкажеш всичко, Джеймс. Нали?

— Да. Да, има причина. Човекът, който го е извършил, исках да си помисли, че съм загубил работата си.

Погледът ѝ се плъзна покрай него и откри Тери Кийс на известно разстояние, застанал сам сред гробовете с тържествен вид.

„Тя знае. По някакъв начин е разбрала.“

Монтоун го виждаше в очите ѝ.

— Донесох материалите по разследването със себе си. Там съм написал всичко. Мозайката все още не е пълна. Искам да ги прочетеш.

Той хвърли поглед през рамо към Кийс, сякаш за да потвърди неизречената ѝ мисъл.

— Кога ще ми ги дадеш? — попита тя.

— Ще ти ги донеса довечера.

— Дадох ти адреса на родителите ми, нали? В „Коконът гроув“?

— Да.

— През целия ден ще е пълно с хора. Ела, когато можеш. Но недей да водиш онзи човек със себе си.

Монтоун кимна. Двамата се разбраха без повече думи.

— Ела да те запозная с нашите, Джеймс.

Ерин отново го хвана под ръка и го отведе под палмите, където седяха родителите ѝ. Тя изчака възрастна двойка да изкаже съболезнованията си и го представи.

— Мамо, татко, това е Джеймс Монтоун — повиши глас Ерин. Очевидно поне един от двамата не бе добре със слуха. — Добър приятел на Холи от Ню Йорк.

Десницата на бащата се оказа изненадващо силна и той погледна Монтоун право в очите.

— Вие сте детективът.

— Да, господине.

— Ще откриете кой е сторил това с нашето момиченце, нали? — попита той. Слабият му глас беше предрезгавял от вълнение.

Майката тихо се разплака.

— Да, господине. Ще го открия.

Върнаха се в хотела, без да кажат нито дума. Веднъж, когато Монтоун се наведе напред, Кийс отново постави ръка на рамото му в знак на подкрепа. Детективът усети докосването му като пробождане на ледена кама, но сподави желанието да се отдръпне.

— Вместо да уважавам природните дарове, които съм получила, аз позволих красотата ми да бъде използвана... от индустрия, изградена върху измама и експлоатация на женската емоционална уязвимост. Продадох физическите си дадености на най-добрия купувач като обикновена курва.

Отначало си помисли, че халюцинира, но бавно осъзна, че чува гласа на Холи от радиото на таксито. Намеси се възбуден глас на репортер.

— Шокиращият запис се получи тази сутрин по пощата в нюйоркска радиостанция. Ще съобщим повече за това, когато получим информация.

Кийс гневно се наведе към шофьора.

— Изключи го. Изключи го, мамка му.

Смутеният шофьор се подчини.

Монтоун замълча. Докато пътуваха в тишина, в гърдите му бушуваше огнена ярост, но нямаше накъде да се насочи.

— Мили Боже — каза Кийс, мрачно загледан навън през прозореца на таксито. — Ужасно.

Няколко пресечки преди да стигнат до „Делано“, Монтоун нареди на шофьора:

— Спри тук. Веднага спри!

— Добре ли си, Джими?

Монтоун не отговори, докато колата не спря и той излезе навън.

— Трябва да остана сам.

— Не е нужно да обясняваш.

Детективът затръшна вратата и закрачи по тротоара.

— Не бързай, приятел — каза Кийс, докато таксито потегляше. — Ще те чакам в хотела. Ще съм там, ако ти потрябвам.

Монтоун се насочи към плажа, като гледаше пред себе си с невиждащи очи. Отчаяно трябваше да се махне — само още един утешителен жест от страна на Кийс и нямаше да е способен да се удържи да не смачка гръкляна му с голи ръце.

„Безпристрастност.“

Галиндес бе прав. В момента повече от всичко на света се нуждаеше от безпристрастност. Беше съвсем близо. Това бе от огромно значение. За първи път от дванайсет години като полицай, за първи път изобщо в живота си той беше готов да се откаже, да изостави цялата операция, без да каже на когото и да било, да отпраши на летището и да се махне от този отвратителен парник.

Където и да е, само далеч от това чудовище.

Монтоун вървеше напред без посока с надеждата да уталожии яростта си.

Опитваше се да си го обясни.

„Той иска да се чувстваш точно така.

Той побеждава точно така.

Той го прави точно затова. Това е отговорът.

Продължавай да упорстваш: не се предавай.“

Гневът му най-после отстъпи и той потърси убежище в спомените си за Холи — извивката на шията ѝ, дългите ѝ, изящни пръсти. Откъси от думите ѝ, сладката непосредственост на вече

избледняващия ѝ образ. И това само след дни — какво щеше да остане след месеци или години?

Не беше минало достатъчно време. Да осъзнае колко много е означавала за него.

Какво му е било откраднато.

„Тя няма да се върне.“

— Как допуснах да се случи това? — промълви Монтоун. — Как го допуснах толкова близо до себе си?

Отново го обля вълна от мъка и той приклепна на уличката като просяк, срамуващ се да покаже лицето си.

В главата му прозвуча нежен глас. Напомняше му за спокойната замисленост на Ерин.

„Нормално е да се чувстваш така. Ако продължиш да държиш толкова силна болка, заключена в себе си, тя ще убие и теб.“

Спомни си какво се случи миналия път.“

Когато вълнението отмина, той откри обратния път към сигурността на фактите: смъртта на Холи все още беше опетнена със съмнения. Бе го усетил у онези набожни хора на погребението, неизречено, но все пак осезаемо. Самоубийството си оставаше смъртен грях и при отсъствието на каквато и друга информация, те я подозираха.

Трябваше да им даде отговора. Дължеше ѝ го. Сълзите по изпитото лице на майка ѝ, крехката тежест на бащината ѝ десница в ръката му. Обещанието, което им бе дал.

Когато зрението му се проясни и мислите му отново потекоха хладни и ясни, Монтоун откри, че е на километър и половина от хотела. Ризата и черният му костюм бяха подгизнали от пот. Той си свали сакото и вратовръзката и позвъни в „Импириъл“ от недалечен уличен телефон.

— Следи ли ме?

— Седи до басейна — отвърна Мърфи. — Пие пина колада. Маже се с крем против изгаряне.

— Телефонирал ли е на някого?

— Не. Чете „Венити феър“.

— Тръгвам към вас.

— Добре ли си, Джими?

— Няма да искаш да разбереш.

Той затвори.

Следобед Тери Кийс напусна хотела за час и половина и групите от Метро-Дейд го проследиха. Отиде до недалечен търговски център със скъпи магазини в Саут бийч, купи яркожълта копринена риза и зеленикавосиня бейзболна шапка с емблемата на флоридските „Марлинс“, после седна да изяде чаша замразено кисело мляко.

От уличен телефон проведе разговор, който детективите не успяха да подслушат, и си определи среща за девет часа на следващата сутрин с известен адвокат от Маями. След това отново телефонира, за да потвърди отдавна уговорено интервю в хотела с немски телевизионен екип, също за другата сутрин.

По обратния път спря в старомоден бръснарски салон да се обръсне и подстриже. Когато се върна, на два пъти позвъни в стаята на Монтоун, после прегледа купчина вестници и остана пред телевизора.

Детективите прекараха по-голямата част от следобед в апартамента си в „Импириъл“, като разговаряха по телефона с Ханк Лопес в стаята на отдел „Убийства“ в Ню Йорк. Лопес беше научил, че записът на Холи е пристигнал в плик, идентичен с онзи, в който бяха получили видеокасетата на Макензи Денис — подобен почерк, без обратен адрес, без отпечатъци и с пощенско клеймо от предишния ден. Монтоун заключи, че Кийс трябва да го е пратил от центъра на града точно преди да тръгне за летището.

И също като в предишния случай, шефовете на радиостанцията не се бяха почувствали задължени да уведомят полицията, преди да пуснат мъченията на Холи в ефира. Единствената им задръжка: бяха изрязали записа, преди момичето наистина да започне да се задушава.

В три часа по факса се получи информацията за творческата обиколка на Кийс, която Монтоун бе поискал от Лопес. През ноември англичанинът за пет дни отседнал в „Делано“, преди да продължи за Атланта. Монтоун помоли Галиндес и детективите от Метро-Дейд да проверят в местните банки и магазини в радиус от шест пресечки около хотела дали е правил някакви покупки, или пък е откривал банкови сметки.

В четири часа получиха резултатите от токсикологичните тестове на Питър Хеншоу, потвърждаващи подозренията на Монтоун. Доктор

Ли бе открила в тъканите около следата от инжекция на хълбока му голямо количество адреналин. Това трябваше да е достатъчно, за да привлече вниманието на прокуратурата.

В пет часа Монтоун пресече улицата и почука на вратата на Кийс.

— А, ето те. Вече започвах да се безпокоя за теб — каза англичанинът.

— Добре съм. Трябва да съм извървял около осем километра.

— Навярно е било най-доброто, което можеше да направиш.

— Тъкмо се качвам от фойето, исках да си купя паста за зъби.
— Монтоун повдигна малка торбичка. — Дванайсет кинта за някакъв шведски боклук, на който дори не можеш да му прочетеш етикета. Някога чували ли са за „Колгейт“?

— Защото се стремят да угаждат на всички онези свръхмодерни евробоклуци. Не се чувстват особени, ако не плащат осем процента над обичайното.

— Трябва да пийна нещо.

Кийс отвори минибара, наля за себе си кола и водка с тоник за Монтоун. Детективът внимателно следеше ръцете му.

— Разбра ли нещо повече за онзи запис? — попита Кийс.

— Не съм разговарял с никого.

— Направо невероятно, нали? Да чуеш така гласа ѝ по радиото. Господи, кръвта ми се вледени.

— Ти беше прав, Тери. Думите, които той ги кара да изговарят, това е важното за него. Личността на жертвите, изглежда, е от второстепенно значение.

— Освен символичната им стойност. Представяват онази част от обществото, която той критикува. Струва ми се, че донякъде се намесва антиамериканската тема — каза Кийс, като отвори балконската врата.

„Продължавай да приказваш, копеле гадно.“

— Исках да те попитам: нещо ново за свидетеля, който е видял онзи автомобил до къщата на брега?

— Знаеш ли какво, Тери? Не съм чул нито дума за това и случаят вече не е мой. Мисля, че улучи право в целта, онова, дето го каза за управлението. Защо да се трепя, щом ми се отблагодаряват по този начин?

— Определено смятам така.

Двамата излязоха на балкона. Монтоун погледна надолу към басейна и си помисли колко лесно е да бутне Кийс през перилата. Да съчини някаква версия. Да направи така, че да изглежда нещастен случай.

„Но тогава никога няма да разбере защо, нали?“

Монтоун остави чашата си на перваза и пъкна ръце в джобовете си. Кийс се излегна на шезлонга и склочи ръце зад главата си.

— Чувстваш ли се в настроение да поизлезем довечера? — попита той.

— Ще отида да се видя с Ерин — отвърна детективът.

— Наистина ли?

— Тя ми позвъни. Искаше да се срещнем на вечеря. Навярно ще можем да излезем след това.

— Само, ако ти искаш.

— Ами ти, какво ще правиш?

— Не зная. Ще вечерям. Навярно ще мина през някой клуб. Ще отида на кино. Чувствам се добре. Честно казано, бих искал да поостана няколко дни и да се възстановя от всичко това.

— Аз също, но трябва да съм искрен с теб — тук не ми харесва. Адски е горещо за мен. Но пък не ми се прибира и в Ню Йорк.

— Човек без роден дом.

— Какво би трябвало да означава това?

— Не исках да те обидя. Просто си изгубил всякаква опора. Работата. Колегите. Града. Трябва да е малко объркващо.

— Естествено, прав си.

Кийс склочи ръце зад главата си.

— Всъщност, следобед си мислих за това — каза той. — За самоличността. Какво прави човек такъв, какъвто е?

— Не е ли това какво върши, или какъв е?

— Точно така. Но кое е на първо място? Кое определя другото?

— Всичко зависи от природата му — отвърна Монтоун.

— Но това е най-трудно да се разбере.

— Защо?

— Достатъчно трудно е да осъзнаеш какво има в собственото ти сърце. А какво остава за сърцето на някой друг.

— Така ли мислиш?

— Категорично. Но когато все пак разбере себе си, човек осъзнава какво има във всеки друг. Дълбокото познаване на собствената душа е ключът към всички други.

Монтоун се поколеба.

— Трябва да си помисля.

Той се изправи и изчака Кийс да мине пръв, внезапно почувствал, че не иска дори за миг да остане с гръб към него.

„Острата като бръснач нотка в гласа му. Онова самодоволно превъзходство, изплуващо на повърхността като връх на айсберг.“

Отговорът бе там, в Кийс, хипнотично близо.

Монтоун се преоблече в стаята си и излезе от „Делано“. След като се свърза с Мърфи по радиостанцията и се увери, че англичанинът все още е в апартамента си, той се наведе и влезе през задния вход на „Импириъл“.

Фийни го въведе в командния център. Мърфи, Фонсека и двама детективи от Метро-Дейд играеха бридж до прозореца. Монтоун взе папката, която по-рано беше оставил, за да я занесе на Ерин.

— Е, какво става, Джими? — попита Фийни. — Преследва ли някого?

— Замислил е нещо, когато е бил тук предишната есен — отвърна Монтоун. — Хеншоу беше абсолютно прав, той не прави нищо случайно. И тази нощ ще се случи.

Един от детективите от Метро-Дейд го откара до дома на родителите на Ерин в богат квартал в „Коконът гроув“. Той остана в колата, докато Монтоун прекоси обширната морава до къща в испански стил. Вратата беше отворена — гостите все още изпълваха предните стаи и се обслужваха от богатата шведска маса.

Ерин го забеляза и го отведе в прохладния кабинет на баща си, отдалечен в изолирано крило на къщата. Тя включи месинговата настолна лампа, сложи си очила за четене и отвори папката, която ѝ носеше.

Монтоун седеше тихо и разглеждаше книгите в библиотеката. Представи си Холи като тийнейджърка да разговаря по телефона, свита на същото място. Провери дали пейджърът му е включен и хвърли поглед към потъналата в четивото си Ерин. В папката беше всичко, с

което разполагаха — анализите на местопрестъпленията, досието на Кийс, което бяха получили от, Лондон, дори резултатите от аутопсиите.

— Съзнаваш ли колко си прилича миналото ви? — без да вдига поглед, попита тя.

— За кого говориш?

— За вас с Тери Кийс. Липсва личността на бащата. Приемни домове. Проблемно детство.

— Всъщност, не съм се замислял за това.

— Предполагам, че той обаче много е мислил — каза Ерин, като си свали очилата. — Мъча се да си спомня: ти не беше ли получил стипендия за колеж?

— Заради хокея. В малък колеж в северната част на щата. Добре си се подковала.

— Той също е имал стипендия — продължи тя. — Анулирана след арестуването му.

Ерин замълча, замислено загледана към тавана, после продължи да чете материалите от папката.

— Господи, всичките му успехи са били унищожени.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Монтоун.

— Той напълно е променил живота си, точно като теб. Малко деца успяват да го постигнат. Нужни са невероятни усилия и самодисциплина.

— Обясни ми по-подробно.

— Трябвало е да замине за Кембридж в деня, в който са го арестували. Животът му тъкмо е щял да започне — всичко е било точно пред него, можел е да го почувства. Спомняш ли си първия си ден в университета?

— Най-великият ден в живота ми.

— Оставали са му само часове да изпълни мечтата си и изведнъж всичко му се изплъзнало. Върнали са го там, откъдето е започнал. Още по-лошо. В затвора. Публично унижение. Колко жестоко трябва да му се е струвало. Опустошително.

— Хеншоу смяташе, че вече е бил извършил онези престъпления.

— Предполагам, че е възможно, но честно казано, не мисля. Това са шест убийства. Не се вписва в този психологически портрет. Издигнал се е прекалено високо от абсолютната нула.

— Ами майка му?

— Може би. Това е било години по-късно, нали? Променил се е вътрешно, няма спор. А може наистина да се е самоубила.

— Тогава какво се е случило през онази нощ под кея?

— Според мен си струва да приемем, че е вярна неговата версия, Джеймс. Че онзи негов приятел, спортистът, му е уредил момичето и че някак си всичко ужасно, трагично се е объркало. Бил пиан, когато го отблъснала се разярил, тя паднала и си ударила главата в камъка. Полицаят, Хеншоу, случайно бил наблизко и видял каквото му се искало да види. Приятелят му избягал, отказал да свидетелства и когато пресата надигнала вой, случаят му заживял свой собствен живот. Публично го заклеили, навярно прекалено или дори несправедливо. И това го е пречупило.

Пейджърът на Монтоун извънтя. Той извади клетъчния си телефон и набра номера.

— Той е на ход, Джими — съобщи Фонсека. — Искаш ли да се срещнем?

— Къде?

— На същото място като снощи — в „Палм кафе“.

Монтоун прекъсна връзката.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Може ли да задържа папката?

— Разбира се. Ще ти позвъня.

Тя го изпрати до страничния изход и Монтоун се втурна през моравата към колата.

До осем часа температурата беше спаднала до дващест и девет градуса. Прогнозата бе дъждовна. Докато Монтоун пътуваше към Ерин, детективите гледаха мач на „Марлинс“ по телевизията. Хектор Галиндес пристигна в командния център в девет и донесе пикантна кубинска храна, наред с най-мръсните вицове, които някога бяха чували.

Чуха как Кийс си поръчва вечеря. След като се нахрани, той взе душ и се облече. После се разнесе звук от затваряне на врата. Беше напуснал стаята.

Кийс излезе от „Делано“ в девет и половина, зави наляво по Колинс авеню и се насочи на юг. Носеше ризата, която същия следобед детективите го бяха видели да купува, яркожълта коприна, украсена с палми и накацали по клоните червени и лилави папагали, както и панталони каки, бели платнени обувки на бос крак и бейзболната шапка на „Марлинс“. На кръста му висеше черна кожена чантичка.

Първата група го пое и проследи до латиноамерикански дансклуб няколко пресечки на юг по „Колинс“. Той си поръча чаша вино, не разговаря с никой друг, освен с бармана и поседя на бара да погледа танцуващите до към десет и нещо.

Втората група го пое, когато излезе от заведението. Кийс тръгна на запад към Оушън авеню и когато запръскаха първите капки дъжд, отново влезе в „Пеперудата“.

Чули това, Галиндес и Фонсека напуснаха „Импириъл“ и потеглиха за „Палм кафе“. От колата Франки позвъни на Монтоун.

Когато пристигнаха в кафенето, вече валеше истински дъжд. Галиндес каза няколко думи на управителя, който премести група студенти и детективите можеха да заемат същата маса до прозореца.

Кийс си взе чаша вино и застана на същото място като предишната вечер — в края на помещението с гръб към прозореца. От поста им отгатакъ улицата яркожълтата риза блестеше в дъжда като светофар.

Галиндес нареди на двете групи да останат в паркираните си до клуба автомобили и да покриват двата изхода — нямаше смисъл да ги праща вътре, само за да бъдат разпознати от Кийс.

Изтече един час. Монтоун се присъедини към тях малко след десет и половина. Беше мълчалив и потънал в размисъл.

„Пеперудата“ бързо се пълнеше — дъждът гонеше хората от тротоарите. Кийс не помръдваше.

— „Пеперудата“. Това беше филм, нали? — попита Фонсека.

— Със Стив Маккуин — отвърна Галиндес. — Играеше затворник, който избягва от Дяволския остров или нещо подобно. А Дъстин Хофман играеше онзи късоглед счетоводител с очила като дъното на бутилка от кола.

— На него ли му викаха Пеперудата? — попита Фонсека.

— Не. На Маккуин. Заради татуираната пеперуда на гъза му или на лакътя, не си спомням вече.

— Мисля, че съм го гледал като хлапе. Ядеше бръмбари или нещо такова — рече Фонсека.

— Хлебарки. В карцера.

— Така и не успя да избяга — намеси се Монтоун. — Постоянно го хващаха.

— Това ли е трагедията, за която е трябвало да страдаме? Бил е скапан боклук, престъпник — каза Галиндес.

Франки се засмя, но всички следващи опити за разговор в „Палм кафе“ бързо замираха. Кубинецът го отдаде на новата напрегнатост, която усещаше в Монтоун, но реши, че е по-добре да не го споменава. Монтоун не изпускаше от поглед жълтата риза.

В главата му не преставаха да се въртят мислите, към които го беше навела Ерин.

Приликите помежду им.

Смъртта на момичето бе променила всичко. Оттам нататък животът им беше поел в съвършено различни посоки.

В единайсет и половина силният дъжд стана проливен. По прозорците се образува плътна течна покривка, която им пречеше да виждат отсрещната сграда.

Кийс остави чашата си и се отдалечи от мястото си до прозореца. Монтоун го проследи с далекогледа през тълпата. Англичанинът се насочи към една врата от отсрещната страна на дансинга.

— Тоалетната — каза Монтоун.

„Момичето на плажа е било модел на художник.“

Изтекоха две минути. Той си погледна часовника. Мина още една минута. Пред вратата на тоалетната започна да се събира опашка.

— Вратата е заключена — каза Монтоун.

— Готови — нареди по микрофона си Галиндес.

— Искаш ли да пратим някого вътре?

— Ето го — съобщи Фонсека.

Монтоун отново насочи далекогледа към вратата на тоалетната, но не успя веднага да открие Кийс.

После на претъпкания дансинг проблесна жълто-червено петно. През местещите се тела Монтоун забеляза птиците по гърба на англичанина и зеленикавосинята бейзболна шапка, когато се върна на мястото си до прозореца.

Той поръча на сервитьорката втора чаша вино и продължи да наблюдава танцуващите.

Кийс му бе казал: историята раздул телевизионен репортер от Лондон. По националните новини се появила поредица от материали.

Изразът на Ерин: публично заклеймен.

Пречупен. Вътрешно променен.

Монтоун внезапно усети, че обърканите му мисли се подреждат.

Към дванайсет без петнайсет дъждът отслабна, после отново се засили към полунощ.

Кийс си погледна часовника, остави чашата си и се насочи право към главния изход на клуба.

— Тръгва си — каза Галиндес.

Точно когато излезе навън, пред входа спря такси и остави три млади жени. Те го подминаха и забързаха към „Пеперудата“. Свел глава, за да се скрие от дъжда, Кийс се вмъкна на задната седалка и бързо потегли.

— По дяволите! — възкликна кубинецът.

— Да вървим — каза Монтоун.

— Ще докарам колата — рече Фонсека и се насочи към вратата.

— И двете групи да поемат таксито — нареди по микрофона Галиндес. — Ние ще ви настигнем.

Докато чакаха пред ресторанта, лейтенантът долепи ръка до слушалката си и информираше Монтоун за напредването на Кийс.

— Насочва се на север по „Колинс“. Поеха го.

Фонсека спря пред тях черния кадилак „Съвил“ на Галиндес, после се премести отдясно, за да пусне Хектор на волана. Монтоун скочи отзад. Кубинецът използва радиостанцията на колата, за да съобщи на другите групи къде са, после я остави включена.

— Таксито завива надясно — предаде първата група. — Поема към надводната магистрала „Кенеди“.

Галиндес включи фаровете и натисна газта по „Колинс“, като от време на време включваше за кратко сирената, за да си разчисти път.

— Завива надясно по Деветдесет и пета улица.

— Къде отива? — попита Монтоун.

— На север — отвърна кубинецът.

Той пресече напърно към магистралата и се престрои в скоростната лента. Докато маневрираха между по-бавните автомобили,

спидометърът не падаше под сто и четирийсет.

„Холи беше модел.

Макензи Денис беше телевизионен репортер.“

— Пресича границата на окръг Броуърд.

„А аз използвах всички възможности, което ти не си успял да направиш. Аз съм ченге. Ченге ти е попречило да го сториш.

Ченге е разрушило живота ти.“

Отговорът лежеше пред него.

„Моделът.

Репортерът.

Хеншоу.

Аз.

Уреждаш си сметките с нас, нали?“

Двайсет минути по-късно настигнаха колата на втората група. Детективите им махнаха да ги изпреварят. Галиндес настъпи газта и скоро се залепиха за първия автомобил. Задните светлини на таксито се виждаха недалеч пред тях.

— Ние ще поведем — каза по радиостанцията Галиндес.

Първата кола изостана. Монтоун проучи пътната карта на светлината на жабката.

— Тук има друго летище — каза той.

Таксито подмина изхода на летището, после се престрои в дясната лента. Десният му мигач започна да мига.

— Броуърд авеню — прочете Монтоун. — Следващият изход.

— Насочва се към Форт Лаудърдейл — каза Галиндес.

Таксито зави надясно по „Броуърд“. Лейтенантът се движеше на две коли зад него.

— Какво има тук? — попита Монтоун.

— Пътува към доковете.

Таксито зави надясно и после наляво по „Лас Олас“, по-тясна улица, минаваща през стар търговски център, от двете страни на който имаше жилищни квартали. Внезапно се озоваха наред лабиринт от изкуствени полуострови и канали. Няколко моста ги изведоха до океана, където пътят свършваше.

Таксито намали, отби от улицата и спря на края на дълъг вълнолом до сградата на изоставен ресторант. Галиндес паркира на главния път, другите два автомобила се наредиха отзад.

Лампичката в кабината на таксито светна. Видяха шофьора да се обръща, за да вземе парите от Кийс.

Англичанинът излезе от колата, отиде до края на вълнолома и се загледа в океана.

Таксито обърна и бавно потегли обратно. Когато мина покрай тях, Галиндес нареди на втората група:

— Поемете таксито. Накарайте го да спре, когато се отдалечите оттук.

Монтоун насочи далекогледа към Кийс. Той стоеше с гръб към тях и гледаше към морето.

„Кой друг преследваш? Кой друг те е унищожил, Тери? Адвокатът? Съдията?“

— Какво прави, мамка му? Лодка ли чака? — попита Галиндес.

В канала до края на вълнолома се появи малък катер и се насочи към Кийс.

— Няма да стигне далече — каза кубинецът. — На по-малко от километър и половина оттук има база на бреговата охрана.

Кийс не помръдваше. Катерът го отмина и вълните разклатиха паянтовете дървени кейове около вълнолома.

„Психологът?“

Кийс се завъртя.

— Това не е той — каза Монтоун.

Той подаде далекогледа на Галиндес, изскочи от колата и се втурна по вълнолома, като извади пистолета си. Фонсека побърза да го последва.

По заповед на лейтенанта автомобилът на първата група потегли след тях.

— Полиция! Лягай на земята! — извика Монтоун, когато приближи. — Лягай на земята!

Мъжът видя двете ченгета и колата и се отпусна на колене с вдигнати ръце.

Монтоун стигна до него, сграбчи го за гърба на ризата и го блъсна да легне по очи.

— Какво правиш тук?

— Не зная.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш?

Фонсека стигна при тях и прикриван от Монтоун, бързо му сложи белезници, после отново го изправи на колене. Фаровете на приближаващия автомобил за миг ги заслепиха.

Мъжът, който приблизително отговаряше на ръста на Кийс и имаше подобен цвят на кожата, но иначе изобщо не приличаше на него, шокирано и ужасено погледна нагоре към двамата детективи.

— Къде съм? — попита той.

---

[1] На английски името Кийс се произнася като keys — ключове.
— Б.пр. ↑

[2] Кучи син (исп.). — Б.пр. ↑

10.

*Макензи Денис
Холи Мюз
Коуди Лоусън
Ливингстън Паркър
Ерин Кели
Джеймс Монтоун*

Открито в бележник
в бруклинския апартамент,
нает от Тери Кийс под
името Хауърд Кърцман

*Виждат те по телевизията. Виждат те
окървавен в деня на мача. Виждат те да
дрънкаш разни глупости по телевизията и
знаете ли какво? Вярват ти. Това е НФЛ, мила.*

*Ние не сме богове, но сме почти
божествени. Аз съм в лигата от дванайсет
години. Никой никога не ми е казвал „не“.*

Подчертан пасаж от
книгата „Моят дом:
животът в бойната зона на
НФЛ“ на Коуди Лоусън,
открита в манхатънския
офис, нает от Тери Кийс
под името Хауърд
Кърцман

В единайсет часа Кийс вече беше набелязал мишената си в
тълпата на дансинга. Човекът имаше подходящ ръст, не пиеше и ако се

съдеше по неувереното му поведение, имаше изключително слаб характер. След като се убеди, че е дошъл сам в клуба, Кийс изчака половин час, докато тръгне към тоалетната и бързо го последва вътре.

Мъжът влезе в една от кабинките. Кийс изчака в тоалетната да няма никой, после заключи вратата. Когато кабината се отвори, той застана на пътя му и подаде ръка. Човекът я пое и Кийс я задържа.

— Здравсти, много се радвам да те видя пак — каза той и съсредоточи цялата си воля към очите му още преди другият да успее да отговори. — Забеляза ли? Колко по-лека усещаш ръката си? Искам да се концентрираш върху усещанията, които ще изпиташ в ръката си. Тя ще става все по-лека и по-лека, докато олекне толкова, че когато я пусна, ще се понесе във въздуха сама. Готов ли си?

Кийс го пусна — очите на мъжа се замъглиха. Ръката му започна да се издига.

— Чудесно. И докато ръката ти става все по-лека, и се издига все по-нависоко, ти все повече ще се отпускаш. Точно така.

Ръката на мъжа продължаваше да се издига във въздуха. Погледът му стана неподвижен, клепачите му се притваряха.

— И когато ръката ти докосне темето, ти ще си в много дълбоко, много отпуснато, много приятно състояние. Усещаш ли го?

— Да.

— Чувстваш се дълбоко отпуснат и спокоен, а сега, когато ти кажа да спуснеш ръката си обратно долу, ще го направиш, нали?

— Да. — Мъжът бавно отпусна ръка.

— И отново нагоре.

Той се подчини.

— Добре. Как се казваш?

— Еди Вейлън.

— Имаш много хубава риза, Еди. Бих искал да ми я дадеш и в замяна аз ще ти дам моята, така е честно, нали? Всъщност, мисля, че няма да е зле да си разменим всички дрехи, нали си съгласен?

— Да.

Кийс свали бейзболната си шапка и я сложи на главата на Еди, докато той си разкопчаваше ризата. Преоблякоха се за по-малко от две минути, смениха дори обувките си. Сега англичанинът носеше черни дънки, сива тениска и черно яке. Той изпразни съдържанието на

черната си чантичка, пхна вътре портфейла на Еди, после я закопча на кръста му.

— Така изглежда чудесно. Еди, веднага щом свършим разговора си, ти ще напуснеш това помещение. Когато го направиш, искам да държиш главата си наведена надолу, да отидеш до отсрещната лява стена и да застанеш с гръб към прозореца. Разбираш ли?

— Да.

— Поръчай си чаша бяло вино и гледай към хората на дансинга. В дванайсет и пет искам да напуснеш клуба и да се качиш на първото такси, което видиш. Кажи на шофьора да те откара на кея в края на Лас Олас авеню във Форт Лаудърдейл. Плати му, слез от колата и чакай на края на вълнолома. Разбираш ли?

— Да.

— Щом някой те заговори, след като стигнеш там, ти ще забравиш всичко, за което сме приказвали. Няма да си спомняш защо си на вълнолома, нито как си се озовал там. И когато преброя до три, ще излезеш от това отпуснато състояние и няма да си спомняш нито дума от нашия разговор. Ясно ли е?

— Да.

— Едно, две, три.

Еди отвори очи и с изненада откри, че някой е застанал толкова близо до него.

— Извинете — каза Кийс.

Той се отдръпна, за да пусне Еди да мине, после влезе в кабинката и я затвори след себе си. Мъжът отиде право при вратата, отключи и излезе от тоалетната.

От вещите, които бе извадил от чантичката си, Кийс си сложи очила с рогови рамки, закачи си на едното ухо златна обеца и завърза на главата си синя кърпа. Внимателно извади от найлонов плик изкуствени мустаци и козя брадичка и си ги залепи.

След като изчака в кабинката три минути, за да остави лепилото да засъхне, той излезе навън и започна да вчесва косата си пред огледалото, докато другите двама мъже, които използваха тоалетната, се насочат към вратата. Тръгна точно след тях, като внимаваше да са между него и прозореца. Когато стигна до бара, рязко зави надясно към задния изход.

Кийс взе нечий чадър от масата до вратата, отвори го и излезе навън под проливния дъжд. Спря да запали цигара и да се увери, че никой не му е обърнал внимание. После с леко накуцване мина точно пред необозначения полицейски автомобил, паркиран отгатък улицата.

Никаква реакция.

Половин пресечка на север зави по малка уличка, влезе през страничния вход на хотел „Бийчкоумър“ и се качи в апартамента на Д. Томас Силвестър. Спусна щорите и включи малка лампа в кухнята. После отвори фалшивата плоскост на тавана над печката и извади черния брезентов сак, наред с леко изменен аналог на черната си кожена чанта.

Кийс съблече дрехите на Еди Вейлън и ги напъха в сака. Сложи си черен найлонов анцуг, черни маратонки, тънки черни ръкавици и черна плетена шапка. Той преметна двете чанти на рамо, погледна си часовника — 23:38 — излезе от апартамента и се спусна по задното стълбище в подземния гараж на сградата.

Покрит с предпазен калъф, на мястото за паркиране на господин Силвестър го чакаше черният форд „Тоуръс“, модел 1994 г., който бе купил предишната есен. Кийс прибра чантите и калъфа в багажника и седна зад волана. Двигателят запали моментално.

Изкара форда на улицата и зави на юг по „Колинс“, после в продължение на пет минути следва обиколен маршрут. Спазваше ограниченията за скоростта и често поглеждаше в огледалата, за да провери дали не го следят. Убедил се, че е сам, Кийс подкара по „Макартър“ на запад към континента и отново зави наляво по Бискейн авеню.

Десет минути по-късно, точно когато Еди Вейлън седнаше в таксито пред нощния клуб, Кийс влезе в „Коконът гроув“ на шест пресечки от дома на Ерин.

— Откъде взе ризата? — попита Монтоун.

— Не зная.

— Твоя ли е?

— Предполагам — отвърна Еди, като погледна надолу към нея.

— Предполагаш ли?

— Не зная.

Детективът разгледа шофьорската му книжка. Зад тях Галиндес го провери по радиостанцията чрез системата за издирване.

— Как беше облечен, когато излезе тази вечер?

— Честно, не си спомням.

— Тази вечер взимал ли си някакви наркотици, Еди? Със закопчани на гърба ръце, коленичил върху грубите дъски на кея по средата на кръга от ченгета, Еди Вейлън сведе глава и се разплака.

— Аз не взимам наркотици. След онова отравяне даже не използвам тилонол.

— Къде работиш, Еди?

— В магазин за домашни любимци в „Коръл гейбълс“.

— Познаваш ли човек на име Тери Кийс?

— Не, трябва ли?

— Ти ни кажи.

— Колко ти плати, за да дойдеш тук?

— Да ми плати ли?

— Недей да ни лъжеш, Еди.

— Не ви лъжа, кълна се. Моля ви, не ме наранявайте — каза той, като се мъчеше да сдържи сълзите си. — Толкова съм уплашен. Заклевам се в Господ, че преди никога не ми се е случвало такова нещо. Изпих две маргарити. Не знаех какво се е случило. Сигурно съм изгубил съзнание, нали?

— И не си пил вино?

— Та аз дори не обичам вино.

— Видяхме те да си поръчваш чаша бяло вино, Еди.

Галиндес излезе от колата си и поклати глава към Монтоун. Нищо. Монтоун бързо се отдалечи от Еди, извади клетъчния си телефон и набра номера на Ерин. Никой не отговори.

— О, Боже. Това е като в „Трите лица на Ив“. Получил съм раздвояване на личността. Така е, нали? Какво съм направил? Дори не познавам никого във Форт Лаудърдейл. Моля ви, кажете ми, направил ли съм нещо ужасно?

Един от местните полицаи и Фонсека се спогледаха и едва не се разсмяха. Франки трябваше да извърне очи.

Никакъв отговор от дома на Ерин. Монтоун натисна бутона за пренабиране и отново се заслуша. Нищо.

— Като тийнейджър страдах от перманентно главоболие. Мислите ли, че може да е свързано?

— Човек никога не знае.

— Имам леля епилептичка. Казват, че можело да е предизвикано от мозъчни тумори. Възможно е това да е първият симптом. Не е ли по-добре да ме закарате в болница?

Монтоун изключи телефона и го прибра в джоба си.

— Хектор, незабавно прати няколко коли на този адрес в „Коконът гроув“ — каза той, като му подаде визитката на Ерин, на гърба на която беше записан адресът на родителите ѝ. — Мисля, че е тръгнал към сестрата на Холи.

— Влизай — рече Галиндес.

Двамата мъже скочиха в автомобила на лейтенанта. Той върна на заден ход по вълнолома с петдесет километра в час, излезе на улицата, обърна и пое обратно към междуцатската магистрала, като в същото време се свърза с централата на Метро-Дейд.

Кийс отби от магистралата и навлезе в района край Пийкок парк. Откри по памет улицата, която търсеше, и бавно се приближи към къщата. Подмина входа ѝ и зави наляво, после пак наляво в алеята зад двора и паркира форда под гъсталака на огромна върба. Извади от багажника брезентовия сак и го отнесе до малка сервизна постройка край задната ограда, която го скриваше от уличката.

Къщата се намираще на петдесетина метра оттам. Той разкопча ципа на сака, извади бинокъла за нощно виждане и го насочи към втория етаж. Светеха много от прозорците и слабо се чуваше музика.

Кийс нарами сака, безшумно прескочи оградата и тръгна по настлана с плочи пътека, виеща се между басейнчета с пъстри рибки и водеща към колоната от задната страна на къщата. Той бавно мина покрай стената и опита всички врати — бяха заключени.

Стигна под балкона и се долепи до къщата. До една от външните колони имаше рамка за асма. Кийс я опита и прецени, че е достатъчно стабилна, за да издържи тежестта му.

Изкатери се горе и безшумно прескочи перилата на балкона. В спалнята се влизаше през три двойни френски врати, всичките

отворени. Той застана на колене, изпълзя до първата и надзърна вътре през поклащащите се на вятъра бели ленени завеси.

Пред къщата на родителите на Ерин спряха три патрулни автомобили и шокираха последните гости, които пресичаха моравата към колите си. Извадили pistolетите си, полицаите се втурнаха към входната врата и поискаха да разговарят с госпожица Кели.

Ерин се появи от кухнята, където помагаше на прислужницата.

Полицаите се разгърнаха, за да претърсят и отцепят останалата част от къщата и градината.

Сержантът им съобщи по радиостанцията, че всичко е спокойно. Секунди по-късно телефонът иззвъня и свързаха Ерин с Монтоун, който все още пътуваше натам заедно с Галиндес.

— Опитай се да се свържеш с теб — каза той. — Никой не ми отговори.

— Една от братовчедките ми разговаряше с децата си в Охайо — отвърна Ерин.

— Не излизай от къщата. Стой при полицаите. След половин час сме при теб.

Стаята беше крепост на секса — най-голямото легло, което Кийс бе виждал през живота си, издигнато върху подиум и осветено от редица вградени лампи.

На него лежеше млада жена. Голата ѝ бяла кожа рязко контрастиреше на фона на черните сатенени чаршафи. Беше широко разкрачена и токовете на черните ѝ сандали, пристегнати с каишки в глезените, бяха закрепени между пръчките на таблата от ковано желязо. На китките ѝ имаше кожени ремъци. Повдигната върху възглавниците, тя гледаше с разширени зеници към собствения си образ, отразен в покритата с огледала стена зад леглото. Отпуснала дясната си ръка върху таза си, жената мастурбиреше.

Когато се вгледа по-внимателно, той разбра, че глезените на момичето са завързани за таблата на леглото с черно въже с пискюли. Вдигнатата ѝ над главата лява ръка също беше стегната за рамката.

Върху малко огледалце до нея се виждаше пътечка кокаин. На нощното шкафче имаше масивна сребърна кофичка за шампанско с две отворени бутилки. По леглото бяха пръснати разнообразни секс играчки.

Докато Кийс я наблюдаваше, жената облиза показалеца на дясната си ръка, допря го до белия прах, намаза с него зърната си и после отново започна да се гали между краката.

Откъм арката вдясно от огледалната стена се чу нечие изпъшкване, после дрезгав стон. Когато очите му привикнаха към сумрака, той забеляза друга жена, облегната на стената и жадно впила поглед в леглото. Високо и болезнено слабо тъмнокожо момиче с почти комично издути гърди се движеше в ритъм с мъж, който беше проникнал в него изотзад.

Собственикът на къщата, бившата звезда от Националната футболна лига, Коуди Лоусън.

Мъжът се извисяваше цяла глава над момичето и тежеше петдесетина килограма повече. Едната му огромна черна ръка, цялата във възлести мускули, обгръщаше корема на жената и не й позволяваше да мърда. Кийс едва го различаваше на слабата светлина, но виждаше, че е затворил очи и е отметнал глава назад, потънал в чувствено изживяване.

Когато мощната музика заглъхна и песента свърши, мъжът се откъсна от момичето, завъртя го и силно го блъсна към леглото. То залитна към стъпалата на подиума, опита се да протестира, очевидно дрогирано, пияно или и двете, после падна на колене и се разкикоти. Главата му се люлееше като на парцалена кукла.

— Давай, кучко — с дрезгав, тежък глас каза мъжът. — Знаеш, че го искаш.

Той отстъпи назад и изчезна от поглед. Мигове по-късно Кийс чу, че в съседната стая потича вода.

Чернокожото момиче се наведе напред, запълзя по леглото към другата жена и започна да я целува и хапе по раменете, ръцете и гърдите. Бялото момиче почти не обръщаше внимание и продължаваше да мастурбира, впило изцъклен поглед в огледалото.

Кийс извади от сака газов пистолет и се прицели в бедрата на чернокожата. Отнякъде се разнесе механично бръмчене —

аудиосистемата сменяше дисковете. Когато стаята се изпълни с див, разтърсващ рамките на вратите рап, той стреля.

Игличката потъна в кожата на момичето. То реагира, сякаш ухапано от насекомо, за миг се разсея, но бе прекалено дрогирано, за да проследи нишката на мисълта си и да достигне до каквото и да е заключение. Секунди по-късно, изглежда, напълно забрави за случилото се.

Вниманието на чернокожата се насочи към кокаина. Тя облиза праха с връхчето на езика си и наведе глава между краката на другото момиче.

Кийс презареди пистолета, после бръкна в сака и извади спринцовка и клуп.

Вмъкна се през първата врата, приведе се и бавно запълзя наляво. Стаята беше толкова голяма, че не се наложи да се приближи на повече от пет метра от леглото. Нито една от двете дрогирани проститутки не забеляза плъзналата се зад тях черна сянка, нито отражението на мъжа в огледалото.

Скрил се зад черен кожен диван на три метра вдясно от леглото, Кийс се прицели в лявото бедро на бялото момиче и стреля.

То дори не трепна — толкова притъпени бяха сетивата му. Чернокожата вече започваше да проявява характерните признаци — главата ѝ клюмаше, крайниците ѝ губеха координация. След минути и двете щяха да са в безсъзнание. Игличките щяха да се разтворят в телата им след двайсет и четири часа.

Кийс се изправи и отиде до вратата от лявата страна на леглото, идентична с тази отдясно. И двете водеха към огромна баня, хедонистичен оазис, предлагащ всички възможни удоволствия. Специални лампи окъпваха помещението в мека розова светлина. От тонколониите на стените се носеше музика.

Стъпала водеха към издигната квадратна вана от монолитен карарски мрамор. Металните части бяха от масивно злато. Шведският душ вдясно изстрелваше мощни струи вода през дванайсетте си златни дюзи.

Собственикът на къщата — двуметров гигант с изваяно, яко тяло — стоеше изправен под струите с отметната назад гладко обръсната глава и разперени ръце.

Кийс погледна надолу към леглото. Бялото момиче го зяпаше с кръвясал, неразбиращ поглед и се опитваше да си обясни по някакъв начин този мрачен призрак. Просната по очи, чернокожата вече спеше до нея. Едната ѝ ръка беше неестествено извита настрани, разсипала част от кокаина от огледалцето върху черните сатенени чаршафи.

Той вдигна показалец към устните си, после се усмихна.

Момичето отпусна глава върху възглавниците. Очите му се забелиха, после клепките му се затвориха и то се предаде на опиата.

Душът зад Кийс спря да тече.

Той се притисна до вътрешната стена. Без да поглежда, англичанинът разпъна сгъваемия, дълъг метър и дващест стоманен прът. Пригответи спринцовката и репетира стягането на клупа.

Чу босите крака на мъжа да шляпат по мраморния под към другата арка.

— Кучките не издават нито звук — измърмори той. — Скапана работа. А трябваше да е готино. Мамка му.

Когато влезе в спалнята, Кийс тихо се плъзна след него. Музиката заглушаваше шума от движенията му.

Мъжът застана до подиума и яростно изгледа двете спящи жени. Той сръга с крак чернокожата курва, но тя не помръдна.

— Мамка му.

Опита се да върне разсипания кокаин върху огледалото, после го остави до кофичката за шампанско. Извади едната бутилка и дълго отпи, след това претърколи чернокожото момиче и изля малко шампанско върху лицето му.

— Събуждай се, кучко.

Плесна я два пъти през лицето. Никаква реакция.

— Заеби, нищо не става.

Прокара пръст по огледалцето, после размаза кокаина по пениса си. Като дишаше тежко, той коленичи между краката ѝ, широко ги разтвори и грубо проникна в нея.

Кийс безшумно пристъпи напред, вдигна клупа, изчака мъжът да издиша, после с едно-единствено светкавично движение надяна стоманената примка на шията му и здраво я стегна.

За миг Лоусън не осъзна какво става, после стрелна ръце към гърлото си и усети студената тел. Изпадна в паника и скочи от леглото,

надалеч от момичето. Изумително силните му ръце се размахваха във всички посоки в опит да ударят невидимия противник.

Кийс беше стъпил здраво и стискаше пръта с две ръце, използвайки го като лост, за да повали мъжа на земята. Бейзболистът падна на колене, изви се и успя да зърне човека зад себе си. Вените на челото му силно се издуха и бялото на очите му кръвяса от спуканите капиляри. Той протегна ръка, сграбчи пръта, заби крака и дръпна с всички сили, отмятайки Кийс в отсрещната част на стаята.

Англичанинът се блъсна в стената. Ударът изкара въздуха от гърдите му и той изпусна пръта. Все още с примката на шията си, Лоусън залази на четири крака по стъпалата и стигна до ръба на леглото. Кийс се хвърли след него, но точно когато достигна пръта, мъжът успя да извади пистолет от скрит отстрани на рамката на леглото кобур. Започнал да губи сили, той се завъртя и бавно вдигна оръжието към Кийс, който пусна пръта и се метна под прикритието на арката.

Лоусън се опита да изпълзи след него, но клупът най-после го повали. Той изгуби съзнание, строполи се напред, отскочи с лице от стъпалата на платформата и пистолетът се изхлузи от ръката му.

Кийс пристъпи напред, заби иглата в задника му и му инжектира цялата доза транквилант. Изчака още десет секунди, после внимателно освободи примката от шията му и провери пулса му. Гърдите на бейзболиста все още се надигаха и спадаха.

Музиката трябваше да е заглушила шума от борбата им, но той се скри и изчака още минута, за да види дали някой няма да се появи.

Никой. Даже в къщата да имаше други хора и да бяха чули глъчката, очевидно бяха свикнали от тази стая да се разнасят смущаващи звуци. Кийс отиде до вратата на спалнята и я заключи. Остави клупа, излезе на балкона и внесе вътре сака. Погледна си часовника: 0:14.

Той задиша дълбоко, за да се съсредоточи, и плъзна поглед пред себе си. Материалите за картината, която щеше да нарисува, го развъълнуваха. Въображението му се понесе във висините.

Пистолетът на пода.

Курвите.

Наркотиците.

Сексиграчките.

Иглата.

Ако искаше да спази плана си, можеше да си позволи само двацет минути. Достатъчно време, за да си свърши работата.

Но недостатъчно, за да си достави удоволствие.

Когато Галиндес спря до тротоара, Монтоун изскочи от автомобила и се затича към вратата. Ерин излезе да го посрещне и той я поведе по пътеката край къщата, надалеч от другите ченгета.

— Не искаха да ми съобщят какво се е случило — каза тя.

— Следяхме Кийс и той ни се измъкна. Помислих си, че може да дойде тук.

— Защо?

— Ако Кийс смята, че животът му е разрушен от онези хора, както предположи ти — репортерът, който дал гласност на случая му, момичето, което го отблъснало, ченгето, приятелят, който избягал и отказал да свидетелства.

— Е?

— Възможно ли е това да е мотивът му? Той уби телевизионен репортер. Уби Холи. Уби Хеншоу. Продължава по списъка.

— Но това не са същите хора.

— Освен Хеншоу. Но пък може да го е направил просто защото инспекторът се е изпречил на пътя му.

— Значи твърдиш, че жертвите му са заместители, дубльори.

— Ти ще ми кажеш има ли някаква логика?

Спряха под покрита с бръшлян рамка, докато Ерин размишляваше над идеята му.

— Хипотезата ти може да се обоснове — отвърна тя. — Възможно е да го прави, без дори да знае защо.

— Тези признания, които оставя, антиамериканските му писания. Всъщност, може да смята, че води някакъв морален кръстоносен поход. До момента, в който това започва да затъмнява действителните му намерения.

— За да покаже, че случилото се не е по негова вина.

— Не може да приеме отговорността, че животът му толкова ужасно се е объркал — възприема се като жертва. Съдебният психолог му е поставил диагноза, ако, струва ми се, си спомням вярно,

нарцистично личностно разстройство. Това не би му пречило да използва всичките си способности, да е обаятелен, дори да постигне изключителни успехи. Но в душата му зее дупка, която не може да запълни. Нито със слава, нито с пари, с нищо.

— С нищо друго, освен с убийства.

Тя отново спря да върви.

— Диагнозата му спокойно може да се проявява като ярост, караща го да убива хората, които схваща като свои смъртни врагове.

— Но точно защо го прави?

— Трудно е да се определи. Опитва се да възстанови целостта си. Да изличи миналото. Да изтрие грешките. А може да е чисто и просто от завист.

— Към кого?

— Към теб, Джеймс. Заради това, което си. Заради факта, че си получил признание и те уважават за работата ти.

— Какво общо има това с теб?

— Ти си другият елемент: единственият човек, който е свързан с Денис и Холи. Каквото и друго да си мисли, че прави, ти си в центъра на аргументите му.

— Защо аз?

— Ти си такъв, какъвто е можел да стане. Точно това се опитвах да ти обясня, когато говорех за еднаквото ви минало. Той се смята за по-умен, по-силен, повече заслужаващ такава съдба, но все пак ти си получил почестите и за теб са писани книги, докато той е гниел в затвора.

— Откъде изобщо е научил за мен?

— Може да е прочел моята книга — отвърна Ерин. — Нали точно затова си решил, че преследва и мен. Психологът, който му е поставил диагноза и е свидетелствал, че е в състояние да бъде изправен пред съда.

С периферното си зрение Монтоун видя, че Галиндес му дава знак от предната врата. Той се извини и отиде при него.

— Върнал се е в хотела — каза кубинецът. — Влязъл е свеж като шибана, маргаритка.

Двамата обсъдиха поведението си и Монтоун се върна обратно при Ерин.

— Знаем къде е — съобщи ѝ той. — Ще оставим няколко ченгета да пазят тук през нощта. Кажи на родителите си, че няма за какво да се тревожат. Утре сутрин ще ти позвъня.

— Ще помисля върху онова, което ми каза.

— Аз също.

Докато Монтоун и Галиндес още пътуваха към „Коконът гроув“, Тери Кийс спря черния си форд под един от мостовете близо до любимо на туристите място, откъдето се виждаха отразяващите се в морето светлини на Саут бийч.

Отлепи си брадата и мустаците и се преоблече в дрехи, подобни на онези, които носеше преди срещата с Еди Вейлън. Натъпка в сака всичко, което беше използвал, наред с десеткилограмова гира и го хвърли в Бискайския залив.

Единственото, което запази от вечерта, бе ролка трийсет и пет милиметров филм.

После подкара форда към центъра на Маями и паркира в уличката точно зад триетажна офиссграда. Облече върху жълтата си копринена риза леко кафеникаво яке, вдигна ципа догоре и си сложи черна шапка. Внимателно извади втората чанта от багажника, заключи колата и постави ключовете в малка магнитна кутия под предния десен калник.

Пъхна филма в кафяв плик с марка и адрес, в който вече имаше предварително написано писмо, и го пусна в улична пощенска кутия на път за най-близката автобусна спирка на Бискейн авеню. Три минути по-късно се качи на експресния автобус в един часа, последният курс за Саут бийч. Автобусът пресече надводния път, зави надясно по Колинс авеню и Кийс слезе само на две пресечки от „Делано“.

Изчака докато група шумни пияни немци освободи входа, после влезе през предните врати в оживеното фоайе.

Застанал на пост отатък улицата, Мърфи пръв го видя да се връща и незабавно позвъни на клетъчния телефон на Галиндес.

Кийс остави кожената си чанта на съхранение при момичето на регистратурата и взе разписка.

После отиде до най-близкото стълбище, свали си якето и шапката и изтича нагоре до осмия етаж. Пред стаята му нямаше никой и той влезе вътре, за да подготви следващия си ход.

Галиндес остави Монтоун срещу „Делано“ в един и половина. Мърфи излезе от „Импириъл“, за да го посрещне, и двамата застанаха на улицата. Кубинецът слушаше през отворения прозорец на колата.

— Пристигна преди десетина минути — съобщи Мърфи.

— Някой видя ли къде е отишъл?

— Чухме го да влиза в стаята си. Мисля, че в момента е долу в бара.

— Искам да го арестуваме — каза Монтоун, като хвърли поглед към „Делано“.

— За какво, за размяна на ризи ли? — попита Галиндес.

— Хайде да опитаме както ти предложи. Да се опитаме да го пречупим.

Кубинецът и Мърфи размениха състрадателен поглед.

— Не, че не ми се иска, Джими — отвърна Галиндес, — но ми се струва, че ти беше прав. Той не е от податливите.

— Не ми пука. Вече хич не ми пука, мамка му. Искам да го пипна.

— Джими, в момента правим кръвна проба на Еди Вейлън. Ще вземем показанията му, ще му покажем снимки, ще проверим дали ще го разпознае.

— Ако Кийс го е упоил, ще го арестуваме заради това.

— Няма да има никаква разлика. Той предварително знае какво ще направим, какъв е смисълът? Хайде да вдигнем още малко жегата. Да му подхвърлим някого точно под носа му.

— Утре ще доведе още хора.

— Не утре. Още тази нощ. Писна ми да му играя по свирката. Слагам точка.

— Ти решаваш.

След още един мрачен поглед към Мърфи Галиндес сви рамене и потегли.

— Мисля, че Хектор е прав — каза Мърфи.

— Сигурен ли си, че е в бара? Някой видя ли го да напуска сградата?

— Там е.

Мърфи забеляза студената ярост, изписала се на лицето на Монтоун.

— Какво се каниш да правиш, Джими?

Той не отговори.

— Какво ще правиш?

Монтоун закрачи към отсрещната страна на улицата.

— Къде отиваш, Джими?

— Да приказвам с него.

Мърфи го последва до вратата на хотела, преди да се сети, че Кийс може да го види, после побърза да се върне обратно в „Импириъл“ и да повика Пат Фийни.

Барът се намираше в дъното на откритото фоайе, асиметричен правоъгълник от полирано тиково дърво, отделен от останалото пространство с драпирани бели ленени завеси от тавана до пода. Когато те се полюшваха на вятъра, светлините в бара ставаха призрачни и на фона на лена се очертаваха изкривените сенки на хората.

Монтоун забеляза жълтата копринена риза в тълпата на бара. Кийс седеше с гръб към входа и разговаряше с тъмнокожа красавица, която пушеше дебела пура. Тя вдигна поглед, видя детектива, застанал зад него, и очите ѝ станаха още по-тъмни.

Той зачака Кийс да се обърне.

— Джими.

— Ей, Тери.

— Как мина вечерта?

— А твоята?

— Супер. Адски гот. Това е Имакулата, името ѝ е фантастично, нали?

— Извини ни за момент — каза на момичето Монтоун.

Сияйната ѝ усмивка угасна, когато детективът хвана Кийс за ръката, дръпна го на крака и го отведе от бара.

— Къде отиваме?

Монтоун не отговори.

— Ей, Джими, приятелю, тъкмо започвах нещо с онова момиче.

Монтоун мина през двойните врати, които водеха към басейна. Той заобиколи ъгъла, спусна се надолу по рампа за инвалидни колички, блъсна Кийс до стената и отстъпи назад.

— Какъв е проблемът? — почти развеселен попита англичанинът.

Монтоун яростно го гледаше.

— Джими, кажи ми...

— Зная какво си направил, Тери.

Кийс не отговори. Челото му се смръщи, очите му изпитателно се впиха в лицето на Монтоун.

— Зная, че си бил ти.

Моментен проблясък на коварство в очите му. За стотна от секундата детективът зърна в тези очи мрака, който му беше описал Питър Хеншоу — пусти, ледени, безмилостни и неразбираеми като очи на акула. Погледът му се насочи към корема на Монтоун.

Джими рязко разтвори ризата си.

— Не нося подслушвател. Никой не ни чува. Това искаш, нали?

Кийс не отговори.

— Зная какво си направил, зная и защо си го направил. Чуваш ли ме?

Кийс безизразно го гледаше.

— Ако я докоснеш, ако изобщо се доближиш до сестрата на Холи, ще те убия.

Облегнал гръб на стената, Кийс сведе глава, после бавно покри лицето си с длани. Тялото му започна да се тресе. Монтоун си помисли, че плаче.

Когато англичанинът отново вдигна глава, детективът разбра, че се е смеел. Загубил равновесие, почти изпаднал в истерия, Кийс се опитваше да се овладее. Той избърза сълзите от очите си и отново погледна към Монтоун, бавно се усмихна и вдигна двете си ръце настрани. Не каза нито дума.

Разтърсен от гняв, детективът замахна с юмрук да го удари. Кийс дори не трепна. Двамата напрегнато сезираха един в друг. В последния момент Монтоун се удържа.

— Това е истинското ти лице, нали, побъркано копеле? Ето как изглеждаш в действителност.

Кийс спокойно му се усмихваше.

Монтоун отпусна юмрук, извади белезниците си, закопча едната гривна за дясната китка на англичанина и грубо заключи другата за перилото на рампата. Кийс не възрази и не оказа съпротива, просто безизразно мълчеше.

— Рано или късно ще застанем един срещу друг — каза детективът. — И когато се прецакаш, а ти ще се прецакаш, аз ще те очистя.

Монтоун се завъртя и се върна обратно в хотела. Той спря на бара и тихо показа полицейската си карта на момичето с пурата, което по-рано приказваше с Кийс.

— Някога преди виждала ли си този мъж?

— Не.

— Давала ли си му телефонния си номер, домашния си адрес или някакъв друг начин да се свърже с теб?

— Не.

— Изобщо недей повече да говориш с него. Още сега си върви вкъщи, заключи вратите и се моли на Господ повече никога да не го видиш.

Разбра го. Видимо потресена, тя взе чантичката си и Монтоун я придружи да си хване такси пред хотела. Когато момичето замина, той видя, че по тротоара приближават Мърфи и Фийни.

— Свържете се по телефона с Галиндес — нареди Монтоун. — До утре ще стане ясно какво е направил тази нощ Кийс. Ако се опита да избяга, ще го хванем. Веднага щом разберем какво е извършил, той е наш.

— Франки провери — не са успели да измъкнат нищо от онова хлапе.

— Това изненадва ли те?

— Правят му кръвна проба. Франки казва, че може да е бил хипнотизиран.

— Отцепете района. Покрийте изходите, стълбищата и асансьорите. Стига сме се мотали.

Той се върна през фойето и излезе до басейна. На перилата висяха празни белезници. Монтоун чу подигравателно подсвирване и се завъртя. Кийс му махна, седнал на маса до басейна. Държеше коктейлна чаша в ръка и пушеше пура. Детективът отиде при него.

— Струва ми се, че не се забавляваш достатъчно, Джими. Все тази работа, работа и пак работа.

Сякаш предишният разговор изобщо не се беше състоял.

— Качвай се в стаята си, веднага.

— Време за нанкане, а?

— Ставай.

— Толкова си строг.

Кийс остави чашата си и се изправи. Монтоун го стисна за ръката и го поведе към входа.

— Безпокоя се за теб, Джими, наистина се безпокоя — каза англичанинът. — В управлението може и да са били прави — вече прехвърляш границата. Малко остава да превъртиш.

Монтоун не отговори. Той го въведе в асансьора, в който влязоха и две пияни млади двойки. Те нервно погледнаха към детектива, който стискаше ръцете на Кийс.

— Държах се като непослушно момче — каза Кийс, като заговорнически се наведе към тях.

Младежите се подсмихнаха и се извърнаха, за да се разкикотят. Монтоун яростно изгледа един от тях и той незабавно млъкна.

Когато асансьорът спря, Кийс обели очи към тях и младежите открито избухнаха в смях зад гърба им. Монтоун го поведе към стаята му.

— Отключи вратата — нареди му той.

Кийс пхна електронната карта в процепа и отвори. Монтоун взе картата от ръката му, пхна я в джоба си и го последва вътре. Откъсна телефонния кабел от розетката на стената в спалнята, после направи същото с телефона в банята. Той отнесе и двата апарата със себе си обратно до вратата.

— Не се опитвай да си тръгнеш — каза Монтоун.

— Наистина вземи да си починеш, Джими — с приятелска усмивка отвърна Кийс. — Никакви силни чувства — ще оставим това зад гърба си. Утре сутрин ще се почувстваш по-добре.

Монтоун затвори вратата. Той отключи собствената си стая, подпря вратата със стол, за да може да вижда в коридора и телефонира на Мърфи в „Импириъл“.

— Свърза ли се с Галиндес? — попита той.

— Готово е. Хотелът е покрит от горе до долу.

— Някой постоянно да слуша какво става в стаята му. Ако чуете каквото и да е през нощта, съобщете ми.

— Готово.

Монтоун затвори. Той премести стола си до отворената врата, седна и зачака настъпването на утрото.

Събуди се внезапно, когато главата му клюмна напред. Рязко я вдигна и се завъртя. През щорите в спалнята се процеждаше бледожълта светлина. Погледна си часовника: седем и половина. Монтоун се обърна към пустия коридор, хвърли поглед към вратата на Кийс, увери се, че всичко е спокойно, протегна се и влезе в банята.

След като взе душ и се преоблече, той се върна в спалнята и забеляза, че индикаторът за оставено съобщение на телефона премигва. Като следваше появяващите се на дисплея на автомата инструкции, детективът се свърза с хотелския войсмейл.

— Имате едно съобщение — прозвуча металическият компютърен глас. — Получено в седем и двайсет и пет часа.

Монтоун натисна бутона за повикване на съобщението.

Шепнещи, приглушени гласове, стържещ запис, далечен океански прибор.

— В този крак ли те рани.

— Да.

Дишане, шумолене на дрехи. После характерният звук на целувка.

— Искаш ли да влезем вътре? — Мъжки глас.

Собственият му глас.

— Не.

Гласът на Холи.

Онази нощ на плажа. Първият път, когато се любиха. Кийс ги бе подслушвал. Беше ги записал. Монтоун затръшна телефона. Изскочи в коридора и заблъска с юмрук по вратата на Кийс.

— Отваряй! Отваряй, копеле мръсно!

След като англичанинът не отговори веднага, Монтоун изрита вратата и разби касата.

— Къде си, мамицата ти?

Отвори вратата на банята, килерите, на балкона. Апартаментът бе празен.

Монтоун се втурна обратно в стаята си и телефонира в „Импириъл“. Пат Фийни отговори още на първото извъняване.

— Къде е той?

— Долу, в ресторанта.

— Казах ви да ме повикате.

— Всичко е под контрол, Джими, тъкмо се канехме да...

Монтоун запрати телефона към отсрещната стена и изтича навън в коридора. Натисна бутона на асансьора и слезе във фоайето. Яростта ясно се изписваше на лицето му. Другите двама души в кабината престанаха да разговарят и инстинктивно се отдръпнаха от него.

Когато излезе от асансьора, Франки Фонсека затвори телефона на регистратурата и закри към него.

— Джими, почакай...

Монтоун се завъртя и тръгна в обратната посока. Франки се опита да го настигне.

— Джими, той не е сам...

Монтоун дори не го чу. Втурна се в ресторанта и затърси с поглед Кийс като топлинно насочваща се ракета.

Там, на една от масите по средата. Разговаряше с жена, седнала с гръб към детектива.

Полезрението му се стесни, останалата част от помещението изчезна. Смътно осъзнаваше ярка светлина, която го заслепяваше. Монтоун измина разстоянието от десет крачки помежду им.

Хванат по средата на изречението, Кийс замълча, вдигна поглед и лицето му замръзна.

— Джими, не! — извика Фонсека, когато влезе в ресторанта.

Монтоун измъкна англичанина от стола му и го блъсна върху съседната маса. Хората наоколо се разпищяха и наскочаха от местата си. Във всички посоки полетяха чинии, храна, прибори.

Стигнал до него, преди да успее да се изправи на крака, Монтоун го сграбчи за яката на ризата, натисна го надолу и започна да го блъска в лицето — къси, жестоки удари.

Кийс го гледаше право в очите, не се защищаваше и не оказваше каквато и да е съпротива. Не каза нищо. По лицето му се стичаше кръв.

Монтоун отново го изправи, заби дясната си ръка под ребрата му и му изкара въздуха, удари го в бърбреците, после му нанесе ъпъркът под брадичката и го просна наред бюфета. Англичанинът тежко се строполи върху масата, после се свлече на земята сред купчина вафли и строшено стъкло и остана неподвижен.

Боят отне по-малко от минута. Никой, дори Фонсека не посмя да се намеси. Неколцината други посетители в ресторанта или се втурнаха към вратите, или останаха да гледат хипнотизирани, шокирани от жестокостта, нарушила спокойното утро.

Монтоун отиде при Кийс, насочи показалец към лицето му и го изрита отстрани, чувайки задоволително изхрущяване на кости, преди Фонсека най-после да се хвърли на гърба му и да го отведе настрана.

В ресторанта се втурнаха двама униформени полицаи и помогнаха на Франки. Изразходвал адреналина си, той не оказа съпротива.

На вратата се появиха Хектор Галиндес и Мърфи.

Сред внезапно настаналата тишина Монтоун забеляза насочената към него телевизионна камера.

„Ярките светлини.“

Беше заварил Кийс по средата на интервю. Монтоун се вкопчи в ръката на Франки Фонсека.

— Той е оставил... Той е оставил съобщение — тихо каза детективът, като се опитваше да си поеме дъх. — Погрижил се е да го запишат. В телефонната централа.

— Добре, Джими.

Жена с папка в ръце каза нещо на немски на оператора. Двамата бързо тръгнаха към Кийс, за да го снимат отблизо.

Галиндес мина покрай Монтоун.

— Изкарайте го оттук — нареди той.

Фонсека и Мърфи го поведоха към вратата.

— Питайте ги дали е излизал да телефонира — каза Монтоун и посочи с ръка към телевизионния екип. — Трябва да има някъде касетофон.

— Полиция, дами и господа — съобщи Галиндес на присъстващите. — Моля, всички да напуснат ресторанта и да отидат във фойето.

Репортерката беше коленичила до Кийс и притискаше към една от раните по лицето му лед, увит в носна кърпичка. Той вдигна поглед към нея и жално заговори към камерата:

— Не зная защо — каза англичанинът. — Честно не зная защо. Бяхме добри приятели.

Галиндес издърпа кабела на камерата. Операторът започна да протестира на немски.

— Ние ще свидетелстваме — обърна се жената към кубинеца, като се опитваше да говори заплашително.

— Навън, госпожо — отвърна Галиндес с тон, който не търпеше възражения. — Там ще вземат показанията ви.

Репортерката и операторът отстъпиха. Тя му нареди на немски да извади и пази касетата.

Лейтенантът коленичи до Кийс и го погледна със студени, разбиращи очи. Англичанинът отвърна на погледа, без дори да мигне.

— Трябва ли ви линейка?

— Не.

— Все пак се налага да идете на лекар.

— Не. Не искам да повдигам обвинения.

— Добре.

— Ще поговоря с адвоката си — каза Кийс.

— Имате адвокат тук? Защо ли това не ме изненадва, гадно лайно?

Кийс премести леда от раната върху челото си. По бузата му потече струйка разрежена с вода кръв, все едно, че беше сълза. Той се усмихна на Галиндес. Зъбите му бяха окървавени.

Мърфи и Фонсека отведоха Монтоун в изолиран ъгъл на фойето, като се опитваха да го скрият от насочените показалци и свидетелите на сцената в ресторанта. Около тях скорострелно плъзнаха слухове, които раздуваха случилото се с все повече подробности. Появиха се униформени полицаи, които завардиха всички врати.

В отсрещната част на фойето детективите от Метро-Дейд взеха показания от германския телевизионен екип. Пат Фийни изслуша разговора им, после отиде при Монтоун да докладва.

— Те са от германска телевизионна мрежа. Били уговорили интервюто с него още преди седмици.

— Преди седмици?

— Записали са цялата скапана история, Джими — каза Фийни.

— Ако питаш мен, не ми пука. Съжалявам, че не го убих.

Изслуша ли съобщението?

— Работим по въпроса, Джими — отвърна Фонсека.

— Проверете в тоалетната, трябва да е телефонира оттам.

Вратата на ресторанта се отвори и във фоайето нестабилно излезе Тери Кийс. Лицето му представляваше подута маска. Галиндес и двама униформени вървяха плътно зад него. Кубинецът забеляза Монтоун и се приближи.

— Не иска да повдига обвинение. Исква да се срещне с адвоката си — каза той.

— Проследете го, нека върви — рече Монтоун.

— Така ли упражняваш безпристрастност, приятелю? — тъжно попита Галиндес.

— Той ни е записал, нас с Холи — отвърна Монтоун. Ръцете му силно трепереха след отлива на адреналина. — Как се любим. Ето какво чух по телефона.

— Сега ли?

Той кимна.

— Трябва да го проследим.

— Добре ще се поразходим, мамка му.

Тери Кийс подаде на момичето на регистратурата разписката и взе кожената си чанта. Когато я праметна на рамото си, той леко залитна.

Нормалното оживление във фоайето постепенно замря, когато всички спряха да погледнат към насочилия се към изхода пребит човек — истинско плашило с окървавени дрехи. По едно време той едва не падна, но в последния момент успя да запази равновесие. Отхвърли нечие предложение за помощ, спря до вратата и извади чифт слънчеви очила. Разгъна рамките, сложи си ги и се изправи в цял ръст, като потръпна от болка. Портриерът му отвори вратата и Кийс излезе от хотела.

Монтоун, Галиндес и другите детективи го последваха. Англичанинът взе такси. На входа и изхода стояха в готовност четири патрулни коли и два седана. Когато таксито потегли, детективите се

качиха в седаните и по „Колинс“ след Кийс се заточи цяла процесия от полицейски автомобили.

— Бискейн авеню хиляда шейсет и две — каза на шофьорката Кийс.

Погледна си часовника: 08:20. Шофьорката, бяла жена на средна възраст, нервно хвърли поглед към него в огледалото.

— Добре ли сте, господине?

— Прекрасно. Благодаря.

— Сигурен ли сте, че не искате доктор или нещо подобно?

— Бискейн авеню хиляда шейсет и две.

Тя погледна към върволицата от полицейски коли зад тях.

— В беда ли сте?

— Защо, какво ви кара да си мислите такива глупости?

Жената видя изражението на лицето му и престана да му задава въпроси.

Кийс си съблече самото, бръкна в чантата, извади портфейл с карта за самоличност и кредитни карти на името на Д. Томас Силвестър, както и три хиляди долара в брой. Пъхна го в джоба на панталона си, после извади от самото собствения си портфейл.

Таксито прекоси надводния път и се насочи към континента. Полицейските автомобили продължаваха да ги следват, без да скъсяват дистанцията.

От вътрешен джоб на чантата Кийс извади обикновен бял плик, адресиран до „Маями херълд“, и внимателно го остави на седалката. Когато излязоха на Бискейн авеню, той отвори най-голямото отделение на чантата и включи нещо вътре.

Десет минути.

— Къде отива? — попита Монтоун.

— Някъде на „Бискейн“ — отвърна Галиндес, докато маневрираха сред градския трафик.

Три минути по-късно таксито спря пред триетажна офисграда, построена в Тюдъров стил. Без да каже нито дума на жената, Кийс ѝ плати, излезе навън и като носеше чантата си на рамо, изчезна в сградата.

Полицейските автомобили паркираха навън и почти задръстиха улицата. Галиндес нареди на една от патрулните коли да последва и

задържи таксито за разпит. Другите полицаи останаха да чакат заповедите на лейтенанта.

— С кого има среща тук? — попита Монтоун.

— С „Паркър и Морел“, първокласни задници — отвърна кубинецът.

— Не са ли чисти?

— Преди Паркър беше обществен защитник. Преди петнайсетина години мина от другата страна на барикадата. Има толкова много колумбийски клиенти, че направо трябва да открият посолство. Години наред търсим повод да ги пипнем.

Монтоун излезе навън и се облегна на покрива на колата. През огромния прозорец на първия етаж можеше да види Кийс, който седеше във фойето и четеше списание. Зачакаха.

Две и половина минути по-късно секретарката го въведе в кабинета на господин Паркър.

Когато Кийс влезе вътре, господин Ливингстън Паркър и тримата му присъстващи на срещата колеги изразиха стъписването си от вида му. Той остави сакото си до прозореца, праметна чантата на облегалката на един от столовете, извади от страничен джоб чиста риза и попита Паркър дали може да използва банята, за да се освежи, преди да започнат. Един от мъжете го придружи до личната баня на адвоката, която — както отлично бе известно на Кийс — се намиреше в задната част на сградата.

Клетъчният телефон на Галиндес иззвъня. След като поговори, той бързо излезе от автомобила и прошепна на Монтоун:

— Току-що са открили Коуди Лоусън с куршум в главата заедно с две убити проститутки.

— Коуди Лоусън, бейзболистът ли?

— Има къща в „Гроув“. Намерили са и предсмъртно писмо.

Спортистът.

— Арестувай го — каза Монтоун. — Моля те, хайде да го арестуваме.

Галиндес даде заповед и униформените се втурнаха към входа на Бискейн авеню 1062.

Експлозията повдигна сградата от основите ѝ. Въздухът се нажежи още преди да чуят взрива.

Стъклата на предните прозорци изхвърчаха от рамките си и се пръснаха като смъртоносни шрапнели по тротоара, убивайки на място двама от полицаите. Трите етажа на сградата се срутиха на равнището на улицата. Хората в кабинета на господин Паркър, най-близо до мястото, което впоследствие следователите определиха като епицентър на взрива, просто изчезнаха, изпариха се.

Ударната вълна отхвърли Монтоун три метра назад над колата. Той изгуби съзнание още преди главата му да се блъсне в паважа.

11.

На вниманието на всички, които се интересуват:

Дойдох, за да поднеса на Америка дар. Вие сте носители на великия Упадък, смъртен враг на цивилизацията, културата и състраданието. Заели позата на борци за свобода на личността, вие всъщност сте Врагът от най-мрачните предсказания, още по-злостен, защото заради невежеството и изолираността си се смятате за невинни.

Намалете населението на този свят до село от сто души, които отразяват всички съотношения на богатство и националност, и само шестима от тях ще са американци. Но тези шестима ще контролират 50% от ресурсите на планетата и 70% от богатствата ѝ. Били сте възпитани да вярвате, че това беззаконие е дадено ви от Бога право, без дори да се замисляте, че благосъстоянието ви е за сметка на живота на всички други хора.

Цената на вашата свобода е поробването на човешката раса.

Донесох ти дар, Америка.

Моят дар е това обещание: нито богатства, нито красота, нито власт или слава, нито принципи или благородни намерения могат да ви спасят от ръката ѝ, когато ви призове Смъртта. Отхвърлянето на смъртта е основното лицемерие на вашата империя, защото вие сте причината за безразборната смърт по всички други земи на тази планета.

Бомбите от вашите фабрики се сипят като дъжд.

Отровата на вашия материализъм задушава душите ни, вашият култ към известността ни погубва.

Отпадъците на вашата промишленост и излишъците ви замърсяват въздуха ни, отравят водите ни и унищожават природния ред.

Вашата наука уби всички наши Богове.

Както показва историята, вас не може да ви спре нито дипломация, нито какъвто и да е политически акт. Всички надежди, че може да се поправите, се загубват във вашия хедонизъм и поквара. Краят на света е отпечатан във вашия лик, без дори да го подозирате, защото в този, във вашия американски век вие никога не сте страдали на собствена територия от копитата на Конниците.

Тук съм, за да ви върна смъртта, която вие въздадохте на всички нас. Наречете го произведение на изкуството, писмо в бутилка, букви, надраскани в пясъка. Изложих го на единствения език, който можете да разберете, в единствената форма, която ще привлече височайшето ви внимание.

Смъртта е моето средство и моето послание.

Дойдох, за да науча децата ви, че ще умрат. Едва тогава, когато истината се отпечата в съзнанието им, те ще разберат как трябва да се променят, така че светът да бъде спасен от вашата арогантност и суета.

Аз съм резултатът на вашите мечти.

Смърт и прераждане.

*Писмо, оставено от
Тери Кийс в такси пред*

Монтоун остана в болница четири дни. Първите двама и четири часа нямаше абсолютно никаква представа какво се е случило. Беше получил силно мозъчно сътресение и страдаше от частична загуба на паметта, която според лекуващите му лекари щеше да е временна, навехнат врат, изкълчено дясно рамо и петдесетпроцентова загуба на слуха на дясното ухо. Хектор Галиндес лежеше в съседната стая и се възстановяваше от спукване на таза, причинено от изхвърчала през един от прозорците на сградата кантонерка.

Пат Фийни и Майк Мърфи, които по времето на експлозията все още се бяха намирали във втория автомобил, имаха само порязвания от стъкла. Франк Фонсека, изскочил от колата, когато униформените се бяха втурнали към входа, бе със счупена ръка. Бяха загинали двама патрулни полицаи от Метро-Дейд, първи стигнали до вратата на сградата. Имаше още шестнайсет ранени полицаи и при изписването на Монтоун петима от тях продължаваха да са в критично състояние.

Въпреки че сред развалините успяха да открият само три непокътнати трупа, следователите заключиха, че в сградата са загинали седем души, включително Ливингстън Паркър, тримата му колеги, две секретарки и Тери Кийс. Портфейлът и останките от самото и окървавената му риза бяха намерени сред руините.

Дни по-късно успяха да изровят парче от частичен зъбен мост. Медицинският картон, пратен по факса от затворническата болница „Уормууд скръбс“ край Лондон, показваше, че мостът е изработен за Тери Кийс, докато е излежавал присъдата си.

Детективи, специалисти по експлозивите, откриха свидетелства, че е използван семтекс, компактен, мощен взрив. Те смятаха, че приблизително четири и половина килограмовата бомба е била поставена в чантата, която Тери Кийс е внесъл в сградата и части от която бяха намерени, залепени за саморъчно направения детонатор.

Идентична на тази чанта бе открита от полицията в гардероба в стаята на англичанина в „Делано“. В нея имаше папка с надпис „МОНТОУН“, същата, която детективът беше зърнал по време на полета за Маями.

Листовете вътре бяха празни.

В лаптопа на Кийс нямаше нищо, което да показва, че изобщо е пишел книга.

Няколко дни след взрива се появиха местни свидетели, които идентифицираха Кийс като човек, когото са познавали под името Д. Томас Силвестър. Полицията разкри празния апартамент, който бе наемал в Саут бийч на две пресечки от хотел „Делано“. Вътре намериха неговите отпечатъци.

По остатъците от експлозива сред развалините детективите проследиха произхода му до по-голямо количество, откраднато предишния септември от военна база. Вече арестуван по други обвинения информатор им съобщи, че мъж, отговарящ на описанието на Кийс, купил четири и половина килограма от експлозива още миналата есен, когато англичанинът беше минавал през Маями по време на творческата си обиколка.

Черният форд „Тоуръс“, купен по същото време и регистриран на името на господин Силвестър, изобщо не бе открит.

Непосредствено след взрива за първите страници на вестниците с него се конкурираше новината за смъртта на Коуди Лоусън, открит в спалнята на имението си в „Коконът гроув“. Дългогодишен основен играч на „Маями долфинс“ по време на дванайсетгодишната си спортна кариера, Лоусън също си бе създал игриво заплашителната репутация, че е натрупал много милиони от участие в реклами.

Роденият в Южна Флорида бейзболист беше помогнал на отбора на университета в Маями да спечели шампионата на НСАК^[1], преди да премине в професионалния спорт след скандал в спортното министерство — двама от съотборниците му бяха обвинени и осъдени за изнасилване. Според недоказани слухове Лоусън също присъствал на местопрестъплението — някои дори намекваха, че участвал — но изобщо не се стигна до изправянето му пред съда. Звезда на отбора, докато осъдените бяха само резерви, в НФЛ Лоусън бе обвиняван във фаворизиране. През последните години грижливо излъсканият му имидж беше пострадал от грозен публичен процес за развод, породил упорити слухове за упадъчен морал, както и от противоречива автобиография, в която най-после признаваше, че бил свидетел, но не и участник в някогашното изнасилване.

Лоусън бе намерен в осем и половина сутринта в деня на експлозията от прислугата в дома му. На леглото му лежаха две проститутки, завързани и със запушена уста, и двете умрели от свръхдози инжектиран кокаин. Върху поставено до леглото огледало имаше голямо количество от същия наркотик. По труповете на двете жени имаше многобройни стари следи от инжекции и едната от тях държеше в ръката си спринцовка. Бяха жестоко бити, преди и след смъртта.

Лоусън лежеше между двата трупа, застрелян в главата. В дясната си ръка стискаше трийсет и осем калибров револвер, регистриран на негово име. „Прощалното му писмо“, надраскано с кръвта на едното от убитите момичета върху огледалната стена зад леглото, се състоеше от една дума: „ПРЕКАЛЕНО“.

На сутринта след мрачното откритие в офисите на национален таблоиден вестник се получи по пощата филмова лента от местопрестъплението, наред с копие от писмото, което Кийс беше оставил в таксито, и лист хартия, върху който бе напечатан въпросът: „ОБРАЗЕЦ ЗА ПОВЕДЕНИЕ ЛИ?“ Тези снимки и писмото останаха по първите страници в продължение на няколко дни и предизвикаха правна и морална буря.

Експлозията на Бискейн авеню, отвратителното убийство на Коуди Лоусън, откриването и публикуването на оставеното в таксито писмо поставиха живота и посланието на Терънс Перигрин Кийс в центъра на вниманието по начин, който навярно би могъл да очаква единствено той. Когато по Си Ен Ен показаха запис от побоя на Монтоун над Кийс в хотел „Делано“, пресата неизбежно направи връзката със „самоубийствата“ в Ню Йорк и историята придоби скандално безсмъртие.

По списанията се появиха мелодраматични заглавия („Мрачният ангел на смъртта“), по телевизията, радиото, телефона и в задните дворове се разменяха яростни реплики. Двете книги на Кийс удариха тавана в списъците на бестселърите, макар че издателите му заклеиха кървавата следа, която беше оставил след себе си. Психолозите анализираха всяка негова дума, включително прословутите му „прощални писма“. Както отбелязваше не един от тези експерти, с ирония, която според тях не би разочаровала самия Кийс, „много пари смениха притежателите си“.

През тези първи дни представители на всички медии отчаяно се опитваха да се свържат с Монтоун. Болницата се озова под медийна обсада и тълпата навън ставаше все по-голяма. Предлагаша му огромни суми за изключителния достъп до неговата история. Разсъжденията и анализите се съсредоточаваха върху ролята на детектива в кръстоносния поход на Кийс. Около него се водеха всякакви спорове: какво знаеше за този човек и кога го бе научил? Колко от приписваните на Кийс четиринайсет убийства биха могли да се предотвратят, ако са били взети своевременни мерки? Като реакция към мълчанието на Монтоун, заключенията им далеч не бяха в негова полза.

Полицаяте от неговия отдел неотлъчно го пазеха, докато се възстановяваше от раните си и започваше да сглобява парчетата от раздробената си памет. От леглото си Хектор Галиндес нареди в болницата да поставят денонощна полицейска охрана, за да не допускат журналистите. Началниците му работеха заедно с шефовете в Ню Йорк, за да организират двустранната си реакция.

Незабавно свикаха съвместна пресконференция и за първи път до известна степен разкриха предприетата от тях операция за задържането на Тери Кийс. Като го заклейми с мъгляви хвалебствия, управлението започна внимателно да се дистанцира от Джеймс Монтоун, оставяйки много неясни въпроси за начина, по който е упражнявал едноличното си командване. Техен основен приоритет си оставаше свеждането на щетите до минимум.

Вечерта, след като дойде в съзнание, Монтоун прекара един час в спокоен разговор с Галиндес и Майк Мърфи, като им задаваше въпроси и попълваше ужасяващите дупки в паметта си, преди умората и болкоуспокоителните да го приспят. През нощта често се будеше и плачеше поради причини, които не можеше да си спомни.

На следния ден Монтоун се почувства достатъчно силен, за да отговори на първото си телефонно обаждане. Трябваше да държи слушалката до лявото си ухо — увреждането на слуха на дясното беше постоянно.

Ерин Кели му звънеше от дома си в Сирькюз. В деня на раняването му тя многократно се бе опитвала да влезе и да го види, но лекарите не й бяха позволили. Ерин се беше прибрала на следващия ден, за да изпълни задълженията си към университета.

— Ще дойда, ако искаш да съм при теб — каза тя. — Мога да пристигна още довечера.

— Няма нужда — отвърна Монтоун. — Скоро ще ме изпишат.

Не ѝ каза истинската причина: че досега са успели да опазят името ѝ от вестниците и че не иска да я компрометира.

Разговорът стана неловък. Той зачака.

— Бейзболистът, който беше убит — сниши глас Ерин. — Вписва се в твоята теория.

— Приятелят, който отказал да свидетелства.

— Талантливият спортист, който живее според други закони. Не би могло да е по-ясно.

— Разбирам — отвърна Монтоун, като разтриваше челото си.

— Адвокатът, загинал при експлозията. Ливингстън Паркър, той също се вписва.

— Защо?

— Някога е бил обществен защитник. Но сега се занимава с процъфтяваща частна практика. Обърнал е гръб на онеправданите си клиенти. Точно като онзи, който уговорил Кийс да се признае за виновен.

В ума му проблесна откъслечен спомен от експлозията — жегата, оглушително разтърсване.

— Разказвал ли си за това на някой друг? — попита тя.

— И така ми е достатъчно трудно.

— Оказа се прав, Джеймс. Всичко отговаря. Ти го беше разгадал. Монтоун помълча.

— В момента фактът, че съм бил прав, не означава много.

— Разбирам защо се чувстваш така. Но струва ми се, няма никакво съмнение, че е щял да се насочи към мен и Бог знае още към кого. И ти го спря.

— Той сам се спря.

Тя отново замълча. Монтоун я чу тихо да плаче.

— Съжалявам, че те е наранил — каза Ерин.

— Ще се оправя.

— Ужасно съжалявам за всичко това. — Той усети, че Ерин полага усилия да се овладее. — Кога си идваш?

— След ден-два. Зависи от докторите. Имам адско главоболие. Ушите ми звънят. Постоянно се опитвам да вдигна слушалката.

Поредната продължителна пауза.

— Може ли да дойда да те видя, когато се върнеш? — попита тя.

— Чакай първо да се изправя на крака.

Ерин замълча.

— Ще те разбере, ако в момента не искаш да ме виждаш, Джеймс. Но мисля, че ако поговорим, може да е от полза. И за двамата ни.

Монтоун се помъчи да се ориентира в хаотичното море от емоции. Питаше се дали тя споделя неговото объркване. Чувстваше се свързан с нея не само чрез общата им загуба, а с нещо по-съществено, по-желано. Когато помислеше за Ерин, усещаше още нещо, което го плашеше. Но причината за съществуването му оставаше далечна, скрита в мъгла.

— Ще ти позвъня, щом се върна — каза той. — Обещавам.

На следващия ден висшите полицаи от Метро-Дейд посетиха болницата, за да вземат показания от нюйоркските ченгета. По настояване на Хектор Галиндес, на Монтоун му бяха спестени каквито и да е разпити и той прекара само час с детективите от Маями. Мърфи остана в стаята, за да му подсказва, когато все още неуверената му памет се окажеше недостатъчна. По-късно колегите му запълниха скицираните от него очертания на събитията.

След като се посъветва с лекарите, Монтоун получи разрешението им и се приготви да замине за Ню Йорк на следващия ден. Тази вечер, след последните грижи за раните му, Хектор Галиндес поиска да се видят насаме. Монтоун седна до леглото му. Ръката му все още беше здраво пристегната към тялото му.

Като потъваше и изплуваше от унеса на лекарствата, Галиндес стисна здравата му ръка и не искаше да го пусне.

— Не изглеждаш толкова зле — каза Монтоун.

— Нима? Няма да мога да се чукам шест месеца.

— Как го приема жена ти?

— Жена ми ли? Да не си луд? Имаме шест деца, за Бога. Тревожа се за гаджето си.

Монтоун се усмихна за първи път след експлозията.

— Спомняш ли си какво се случи? — попита кубинецът.

— Едно-друго. Постепенно всичко си идва на мястото.

— Спомняш ли си как насмели оня говнар?

— Да.

— Добре. Не го забравяй.

Галиндес продължително го изгледа с тъжните си, сънливи очи.

— Това завинаги ще те промени, приятелю.

— Зная.

— Нямам предвид само външно. Когато се върнеш към нормалния си живот, може би ще ти трябват години, за да разбереш как и защо. Не бързай. Тези гадости са прекалено сложни.

Монтоун кимна, като се опитваше да го слуша.

— Още ли се самообвиняваш?

— Малко.

— Мислиш си „Как успях да допусна онова чудовище в живота си“, нали? „Трябвало е да се сетя.“

— Да.

— Пълни глупости. Този тип, той не е човешко същество, нямало е как да го разбереш. Аз погледнах в очите му и го зная.

— Значи и ти си го видял.

— Ходещ труп с душа на мъртвец. Няма никой вкъщи. Можел е да се направи на каквото си иска за пред теб. Само някой скапан светец би го разкрил.

— Възможно е.

Хектор се наведе към него и прошепна:

— Джими, има само един начин да се почувстваш по-добре.

— Какъв?

— Възмездие. Старият завет. Разчистване на сметките.

— Как?

— Още никой не знае. Не успяхме да открием колата.

Монтоун не знаеше какво иска да каже кубинецът.

— Черният му „Тоуръс“. Никъде го нямаше.

— Какво искаш да...

— Само ти казвам.

Известно време двамата поседяха в мълчание. Галиндес се умори, пусна дланта на Монтоун и го потупа по ръката.

— Ела пак насам да се видим, когато се измъкна от тоя скапан целомъдрен пояс. Ще се поразходим с яхтата ми. Ще те запозная с гаджето ми — между другото тя познава повече симпатични жени, отколкото можеш да срещнеш сам за пет години.

— Добре, Хектор.

— Животът е такъв, какъвто ти си го направиш. Всички ние имаме избор. Това е мъдростта на скапаните векове.

Монтоун поседя при него, докато Галиндес потъна в сън.

Богат приятел на управлението прати частния си самолет, за да върне Монтоун и другите детективи в Ню Йорк. Галиндес уреди полицейски бус, който да отвлече вниманието на медиите пред болницата, така че да стигнат необезпокоявани на летището.

На пистата на „Ла Гуардия“ ги чакаше полицейски автомобил, който ги откара в Манхатън. През първите няколко дни Фийни, който нямаше нищо против да прекара известно време далеч от жена си, се редуваше с Фонсека да стои при Монтоун, докато накрая той им нареди да го оставят сам.

През следващата седмица капитан Дан Джейкс го повика в кабинета си и му предаде решението на управлението. Предлагаха му шестседмичен платен отпуск по болест, ако се съгласи да не дава никакви интервюта. Смятаха, че дотогава историята ще позагълхне. Джейкс внимателно намекна, че междувременно няколко сеанса с психолога на управлението могат да му помогнат да внесе ред в чувствата си. После щеше да реши дали е готов да се върне на активна служба. Ако не беше, можеше да се прехвърли на канцеларска работа.

А можеше и да подаде молба за пенсиониране по болест. Джейкс му даде да разбере, че началството няма да му пречи. Представителят на полицейския профсъюз вече му бе разказал за предложението и го насърчи бързо да се възползва от необичайната щедрост на управлението. Монтоун едва не беше загубил живота си на два пъти в продължение само на пет години и в двата случая бе заловил опасни убийци — що се отнасяше до двете организации, той отдавна беше дал своето.

В същото време той болезнено ясно съзнаваше, че управлението иска да се дистанцира от него и от кошмара за Пресцентъра, в който се беше превърнал, доколкото, разбира се, позволяваше благоприличието.

Монтоун поиска няколко дни за размисъл. Джейкс му отговори, ако иска да вземе целите шест седмици, и на прощаване стисна лявата му ръка — дясната все още висеше на превръзка.

Прекара по-голямата част от следващата седмица сам в апартамента си, като спеше по десет-дванайсет часа дневно. Смени си телефонния номер, за да се скрие от пресата, и поне по един журналист на ден се опитваше да го издебне във фоайето на блока му. Поръчваше си храна от италианския ресторант на ъгъла и излизаше само за дълги, самотни разходки.

По време на една от тях, без предварително да се обажда, мина през деветнайсети участък, но след неловките поздравления на колегите му обичайната дейност в отдела — безсмислени престъпления, безкрайна писмена работа, върволица от заловени престъпници — му се стори чужда и задушаваща.

Навярно Хектор Галиндес беше прав — животът му бе останал без опората си. Тази мисъл го ужасяваше, защото нямаше представа с какво да я замени.

Не отговаряше на телефона, а изслушваше телефонния секретар и вдигаше слушалката само за Мърфи, Фонсека или Фийни. Гледаше много бейзбол по телевизията и ежедневно ходеше в болницата за физиотерапия на рамото и врата. Пусна си брада, защото не можеше да се бръсне с лява ръка, пък и тя скриваше бавно нарастващите рани по лицето му. В деня, в който му свалиха гипса на ръката, Монтоун отиде на „Таймс скуеър“ и си купи билет за следобедно представление, един от големите филми през лятото, но си излезе по средата, защото холивудското насилие му изглеждаше прекалено фалшиво.

Поне един път на ден вдигаше слушалката, за да позвъни на Ерин Кели и само веднъж набра номера ѝ докрай. Когато му отговори телефонният ѝ секретар и чу гласа ѝ, той не остави съобщение.

На следващия ден — горещ и влажен, предвещаващ подранило лято — докато се връщаше от една от разходките си по Осмо авеню, Монтоун спря на светофара на Трийсет и осма улица.

Чу някой да пее. Приличаше на оперна ария, дрезгави трели, носещи се от решетката на метрото, накъсани и фалшиви. Глас на скитник, навярно просяк или обикновен луд.

Той се заслуша, като ровеше във все още упоритата си памет, за да се сети къде го е чувал преди.

После бързо извървя последната пресечка и половина до жилището си. Извади от килера кутия от обувки, намери вътре касетата и я постави в телефонния си секретар.

Записът на мълчаливото телефонно обаждане, който му беше дала Холи.

Включи го, наведе се напред и внимателно се заслуша.

Уличен шум. Минаващ автобус. Фалшив глас, пеещ в далечината. Същият глас.

Бяха се обаждали от някой от автоматите пред онази сграда.

Монтоун застана пред прозореца в дневната си, загледа се навън и се опита да подреди мозайката, когато нещо привлече вниманието му.

Отразена слънчева светлина. Нещо блестящо на съседния покрив. Той вдигна поглед, отново го видя, след това зърна раздвижване и блясъкът изчезна. Мислите му се съсредоточиха върху мястото, откъдето идваше.

Същата сграда.

Монтоун се отдалечи от прозореца. Извади бинокъла си от килера, върна се и го насочи към покрива на десететажния блок.

Нещо имаше горе. Движение? Нечие рамо?

Извади пистолета си от кобура, закачен на вратата на спалнята — докосваше го за първи път, откакто се бе върнал от Маями, защото гипсираната ръка не му позволяваше да го носи — и го пъкна отзад под колана си, грабна клетъчния си телефон и напусна апартамента.

Върна се при сградата на Осмо авеню. Отпред забеляза униформен патрул. Младо момче с луничаво лице и червена коса. Монтоун се приближи и му показва полицейската си карта.

— Знаеш ли кой съм?

Хлапето — на табелката на гърдите му пишеше „О’Кийф“ — незабавно го позна и на лицето му се изписа такова изражение, все едно че е срещнал кинозвезда.

— Да, господине.

— Ела с мен.

Двамата влязоха в сградата. Монтоун се насочи право към отворена асансьорна кабина.

— Намери домоуправителя и ела на покрива — нареди той.

— Искате ли да повикам подкрепление?

— Няма време.

Вратите на асансьора се затвориха. Детективът натисна бутона за последния етаж. Извади пистолета си и го стисна в ръка, когато излезе

навън.

Коридорът пустееше. Изтърканият линолеум на пода отразяваше ослепително ярката светлина. Монтоун внимателно мина покрай няколко стъклени врати на офиси и откри противопожарното стълбище.

Качи се горе, бавно отвори вратата и надникна към покрива. Покрай парапета минаваше чакълена пътека и той тръгна по нея към южната страна на сградата, насочил пистолета си напред.

На перваза лежеше бинокъл. От това място ясно се виждаше неговият блок и прозорците на апартамента му.

Зад него се разпърхаха гълъби. Монтоун се завъртя, готов да стреля.

На пътеката до вратата стояха О'Кийф и домоуправителят.

Докато се връщаха, детективът им описа човека, когото търсеше. Домоуправителят не можеше да се сети за обитател на сградата, който да отговаря на описанието. Монтоун попита за наематели, които са се нанесли наскоро, и му даде приблизителните дати.

— Има един господин Кърцман — отвърна мъжът. — Но той изобщо не изглежда така.

— Покажете ми офиса му.

Отидоха до една от стъклените врати.

Монтоун им даде знак да пазят тишина и се вгледа през опушеното стъкло, за да провери дали нещо вътре се движи. Забеляза, че ръцете му треперят.

— Виждали ли сте го наскоро, през последните две седмици?

— Не.

— Отворете вратата.

— Не мога да го направя без заповед за обиск.

— Отворете или ще я разбия.

Домоуправителят се подчини.

— Останете навън.

Монтоун вдигна пистолета си и отвори вратата. После надникна. Застоял въздух. Дебел слой прах по мебелите. Влезе вътре и отвори вратата на килера.

Празен.

Отпусна пистолета.

— Искам да видя молбата за наем на господин Кърцман — каза той. — Донесете ми я още сега.

Домоуправителят излезе. Монтоун извади клетъчния си телефон и набра номера на отдел „Убийства“.

— Търся Мърфи. Тук е Монтоун.

Детективите пристигнаха след двацет минути и отцепиха последния етаж. Хората от ООМ се появиха малко по-късно и се захванаха на работа. В заключено чекмедже на бюрото откриха грим и подпльнки, отговарящи на описанието на „господин Кърцман“.

Оказа се, че в килера има таен склад със забранени за свободна продажба лекарства, включително рохипнол и адреналинов серум. Мърфи направи списък на книгите в офиса.

В молбата за наем на господин Кърцман се посочваше адрес в Уйлямсбърг, Бруклин.

Когато Монтоун и Мърфи пристигнаха там, профучавайки по моста с включени полицейски светлини и сирена, трийсетчленната група за бързо реагиране вече се беше разгърнала около сградата, бе евакуирала другите наематели и имаше готовност за проникване в апартамента.

Две минути преди експлозията Тери Кийс свали зъбния си мост, пусна го на пода и се измъкна през прозореца в банята на Ливингстън Паркър. Провери дали полицията е завардила уличката зад сградата, незабелязано се придвижи до черния форд „Тоуръс“, който беше паркирал там предишната нощ, влезе в него и потегли.

Когато бомбата избухна, вече бе на три пресечки оттам. Чу, дори усети взрива, но устоя на силното изкушение да обърне и да се наслади на опустошенията.

С чистата си риза и слънчеви очила, той нахлупи ниско на челото си бейзболна шапка и извади от жабката аптекката. Зави по шосе 41, насочи се на запад извън града и включи радиото. Новината за експлозията бързо се разпространи и Кийс продължи да слуша с надеждата да чуе подробности за броя на жертвите.

Когато напусна границите на града и навлезе в отсечката, минаваща през Евърглейдс, той отвори бутилка вода, изпи в движение шест аспирина и като стриктно спазваше ограниченията на скоростта, обърна внимание на раните си.

Към обед стигна във Форт Майърс. Новината за шокиращата смърт на Коуди Лоусън вече се конкурираше за ефирно време с експлозията. Започваха да споменават името на Тери Кийс като вероятен заподозрян и единодушно го поставяха сред жертвите на взрива, които според първите преценки бяха девет, включително двама полицаи от Маями. Не се споменаваше за детектив Джеймс Монтоун от нийоркското полицейско управление. Нито за черен форд „Тоуръс“. Все още не се посочваше връзката между двете събития.

Почистил и бинтовал раните си, Кийс спря на уединена бензиностанция на самообслужване и напълни резервоара. Купи си от автоматите два сандвича с шунка и пет-шест кутии кола, както и торбичка лед, която изпразни в стиропорен охладител. Никой не му обърна особено внимание.

После продължи на север по шосе 41, като избягваше междущатската магистрала. Изяде двата сандвича и наложи с лед подутите си устни и очи. Въпреки болките и пулсирането в реброто, за което подозираше, че е пукнато, настроението му беше отлично. Пътните патрули, покрай които минаваше, изобщо не го забелязваха.

В три часа стигна до крайните квартали на Тампа и отби встрани от пътя зад палмова горичка. Като предпазна мярка, свали регистрационните номера на колата, хвърли ги в недалечното блато и ги замени с други, откраднати от гаража в хотела на Д. Томас Силвестър в Саут бийч. Бяха от автомобила на възрастен човек, който рядко шофираше и скоро нямаше да открие изчезването им.

Мина по междущатско шосе 75, за да заобиколи задръстванията в центъра на Тампа, и сметна, че се е отдалечил на достатъчно разстояние от Маями, за да се възползва от удобствата на свръхскоростната магистрала. Бе сигурен, че вече показват снимката му по телевизията, но след като реши, че последиците от побоя на Монтоун на практика са го направили неузнаваем, спря още веднъж край Окала за бензин, сандвичи и термос с кафе.

Към полунощ отби в паркинга на жилищен блок в предградие на Атланта. С помощта на електронна карта влезе в подземния гараж и

паркира на мястото на апартамента, който беше наел предишната есен под името Чарлз С. Харди. Покри форда с калъфа от багажника и се качи в апартамент 4А.

Предварително бе заредил хладилника с консерви и достатъчно дълбоко замразени храни за цяла седмица. Пригответи си вечеря от ориз, бьоф Строганов и лимонада и включи малкия телевизор, за да гледа новините.

След четири дни лицето му се възстанови достатъчно, за да се осмели да излезе навън, като носеше грима и дрехите, преобразяващи го в Чарлз Харди. Прекара следващите три дни, като се возеше на автобус и пазаруваше в крайградските търговски центрове. Жадно следеше Си Ен Ен за някакви признаци, че го смятат за жив, но такива нямаше. Купуваше и с наслада четеше пороя от статии за себе си във вестниците и списанията.

Повечето смятаха, че е луд и всички приемаха, че е мъртъв.

Онова, което безкрайните им разсъждения пропускаха и което навярно бяха разбрали единствено Монтоун и преди него Питър Хеншоу, беше, че Тери Кийс буквално не е човек. Когато светът му рухна около него под кея в Блэкпул, неговата представа за великото му бъдеще се превърна в празнота, просмукала се от първична злоба, толкова всепоглъщаща, че постепенно доунищожи всички останки от личността му. Тери Кийс престана да съществува.

Бе в състояние да се дистанцира и с почуда да съзерцава собствената си ярост и пустота, но това не го утешаваше, не правеше живота му по-лек. И едва през последните му години в „Уормууд скръбс“ тази страст се свърза с убедителен план за действие. Вече беше написал първата си книга и работеше върху втората. Кампанията му за освобождаване вече набираше пълен ход.

Всичко започна, когато попадна на книга от американска психоложка, разказваща за сериен убиец на име Уендъл Слайгоу и за ченгето, изправило го пред правосъдието.

Жената имаше безразсъдството да предполага, че всеки, осъден за престъпление — например някой невинен като самия него, — е отговорен за наказанието, което впоследствие му наложат. Колкото повече се задълбочаваше в книгата, толкова повече растеше удивлението му от разкриващите се пред него тайни послания: по някакъв свръхестествен начин този полицаи, чийто живот имаше

толкова поразителна прилика с неговия, че не можеше да е обикновено съвпадение, беше откраднал от него живота, който Тери Кийс трябваше да изживее.

Най-после обяснение за жестоката му съдба.

Бе допусната Грешка. Наистина беше извършено ужасно Престъпление. И не от, а срещу него.

Прочете всички книги за този детектив Джеймс Монтоун, които успя да открие. Превъзнесен и възхваляван в писания и по телевизията — „добър човек“. Проклети лъжи. Монтоун определено имаше съучастници в престъплението срещу него. Сам човек не би могъл да извърши такова чудовищно беззаконие. Всички те му бяха помагали в кражбата, до последния човек, онези, които го бяха затворили. От поквареното, пагубно общество, отгледало и възнаградило Монтоун, до жената, написала тази коварна книга. Всички те трябваше да си получат своето заради онова, което му бяха сторили.

Това невероятно прозрение му показа и начин, по който да отмъсти на хората, лишили го от живот и щастие. Не просто отмъщение. Жестокостта на извършеното спрямо него престъпление трябваше да се отразява в тежестта на неговия отговор. Отговор, който щеше да накара света да признае превъзходството му.

Като начало щеше да разговаря с другия човек, на когото Джеймс Монтоун беше причинил такива страдания. Уендъл Слайгоу. Свързваха ги толкова много общи неща.

И Планът се роди. От този момент насетне той посвети цялото си време на неговото изпълнение.

Следващия понеделник Чарлз Харди си събра багажа, взе такси до летището на Атланта и хвана самолет до Ню Йорк. Нае стая в евтин хотел в центъра и посети старата си сграда на Осмо авеню. Изчака, докато се увери, че Монтоун го е видял, остави бинокъла си на перваза на покрива, после слезе долу и застана отгатък улицата, за да види как детективът влиза вътре заедно с млад полицаи.

По времето, когато Монтоун и Мърфи стигнаха до жилищния блок на Хауърд Кърцман в Бруклин, Чарлз Харди се намираше на „Ла Гуардия“ и се качваше на самолет за Бъфълоу. Пътуването с автомобил до щатския затвор „Атика“ щеше да отнеме по-малко от час.

Оттам до Сиръкюз имаше малко повече от сто и петдесет километра.

Авангардът на групата за бързо реагиране разби вратата с малък таран. Дванайсет души с автомати се втурнаха в първата стая, докато другият взвод проникваше отзад.

В апартамента нямаше никой и очевидно не бе обитаван от седмици.

ООМ пое контрола над местопрестъплението. Детективите взеха голям брой отпечатъци и само след няколко часа щяха да потвърдят, че са на Тери Кийс.

В чекмеджето на бюрото откриха документи за банкови сметки в четири различни американски града и на четири различни имена, включително това на Хауърд Кърцман. Незабавно щяха да уведомят полицията във всеки от тях, за да предприеме съответните следствени мерки. Мърфи поиска информация дали от четирите издадени на тези имена кредитни карти наскоро не са извършвани тегления. Поискана и данни за телефонните разговори, водени от апартамента. Щяха да ги получат до следващата сутрин.

Върху малка масичка в дневната стоеше поставена в рамка снимка на Холи и Монтоун, направена вечерта, когато се бяха запознали на откриването на ресторанта. До нея имаше още една от същата вечер — Монтоун и Кийс, усмихнати и дружески прегърнати.

В ненадписана папка върху масичката откриха също снимки на Макензи Денис, Холи Мюз, Коуди Лоусън, Ливингстън Паркър, Ерин Кели и Джеймс Монтоун.

В папката имаше и отпечатан на принтер ръкопис. Надписът на първата страница гласеше: „НЕЗАВЪРШЕНА ТВОРБА от Терънс Перигрин Кийс“.

Това беше книгата, която пишеше — не за разследване на убийства, а за тяхното извършване. Някои места бяха адресирани пряко до Монтоун.

Той незабавно излезе навън и набра номера на Ерин Кели в Сиръкюз. Разказа ѝ какво са открили — потвърждение, че тя наистина е следващата мишена на Кийс.

— Когато свършим разговора, искам да позвъниш на някой свой приятел и да стоиш на телефона — каза детективът.

— Защо?

— Ще се свържа с щатската полиция, ще помоля някой да остане при теб. Поне докато пристигна аз. Ще дойда още тази вечер.

— Какво става?

— Има вероятност Кийс да е жив.

Мълчание.

— Разбирам — отвърна тя.

— Тръгвам направо за летището. Ще пристигна след няколко часа.

— Добре.

— Ерин, навярно няма основания за тревога, но не искам да рискуваме. Имаш ли оръжие?

Отново мълчание.

— Ерин?

— Да. Да, имам оръжие.

— Знаеш ли как да го използваш?

— Да. Чичо ми беше полицай.

— Сержант в Провидънс.

Тя отново се поколеба.

— Моля те, побързай — каза Ерин.

Мърфи го откара до „Ла Гуардия“. Монтоун предварително телефонира и си запази място за полета в осем часа. След свалянето на гипса го болеше вратът, нервите му бяха чувствителни.

— Сигурен ли си, че си видял някого на онзи покрив? — попита партньорът му.

— Почти.

— Бинокълът може да е бил там от седмици. Той трябва да е мъртъв, Джими. Сам видя онази експлозия.

— Не съм видял никой да забива кол в сърцето му.

Успяха да стигнат точно навреме. Докато траеше полетът, премисли всичко, откри как можеше да го е направил Кийс. Спомни си завоалираното предупреждение на Галиндес.

„Не успяхме да открием колата.“

Унесе се в сън, най-последен победен от изтощението. Стюардесата го събуди малко преди да се приземят. На летището в Сирькюз нае автомобил и позвъни на Ерин, за да я попита как да стигне до нея. Когато потегли, вече беше тъмно.

Откри улица „Сикъмор“ и проследи номерата, докато стигна до дома ѝ, двуетажна дървена къща в квартал на висшата средна класа. Отпред бе паркирана патрулна кола. Той спря пред нея и отиде до входа.

Отвори му Ерин. Когато го видя, едва не избухна в сълзи.

— Лицето ти — каза тя и протегна ръка да го докосне.

— Ще се оправи.

Ерин го прегърна. Той видя над рамото ѝ полицаите, които внимателно ги наблюдаваха.

— Толкова се радвам, че те виждам — промълви тя.

— Аз също.

Единият от патрулните отиде при тях, като държеше в ръката си радиостанция.

— Детектив Монтоун?

— Да.

— Полицай Дон Лафлър. Партньорът ми се казва Бостик.

Другият отдаде чест.

— Благодаря ви за помощта.

— Няма проблем. Детектив, от службата ви се получи съобщение за вас. Трябва да телефонирате на директора на „Атика“ Гранвил. Ето номера му.

Монтоун се откъсна от Ерин и взе листа хартия от полицаия. Тя му показа телефона. Централата в „Атика“ бързо го свърза с кабинета на директора.

— Тук е Джеймс Монтоун.

— Благодаря, че се обаждате, детектив. Извинявам се, че ви безпокоя с това.

— Какъв е проблемът?

— Привечер направихме случайна проверка в сектора за затворници със строг режим. В килията на Уендъл Слайгоу открихме нещо, за което реших, че трябва да знаете. Съжалявам, че не сме го намерили по-рано.

— За какво става дума?

— Кореспонденция до Слайгоу от онзи човек Тери Кийс. Писмо, което Слайгоу наскоро ви е написал.

— На мен?

— Навярно е написано едва днес и още не е било пратено. Намерихме и аудиокасета, скрита в кутията му за шах. Смятаме, че записът е свързан с един от случаите, по които сте работили.

— Кой?

— Онзи с младата жена. Моделът.

— Запис на какво?

— Изглежда е същият, който преди време пуснаха по радиото. Само че продължава повече. — Гранвил замълча, очевидно почувствал се изключително неловко. — Чува се как жената се задушаваша.

---

[1] Национална спортна асоциация на коледжите. — Б.пр. ↑

12.

Скъпи Джими,

Един приятел ми каза, че животът ти нещо се стъжнил. Всъщност, както показва всичко, струва ми се, че направо се е прецакал. Може би сега осъзнаваш и признаваш пред света, че когато успя да ми попречиш да си вършиш работата, просто си имал КЪСМЕТ и че ти си най-големият неудачник.

Защото тоя щат няма смелостта да убива най-ужасните убийци, а именно мен, даже да са толкова лоши и толкова да го заслужават, колкото мен, и аз съм оня, дето ще се смее последен. ХА-ХА. Защото вече знам, че дори да прекарам остатъка от живота си в тоя лайнарник, ти си оня, който е измамен и преобан, а аз съм свободен.

Така и трябва да бъде.

В деня, в който ми попречи да си вършиш работата, ти подписа собствената си съдба. Не е ли странно как се обръщат нещата?

Моят приятел ми каза да ти предам, че трябва да понесеш отговорността за престъпленията си. ХА-ХА.

Ако наистина искаш да разбереш какво означава това, ще ти се наложи лично да ме питаш, освен, разбира се, ако не предпочиташ да си научиш урока от собствен опит. Пак.

Което така или иначе ще направиш.

Довиждане и КЪСМЕТ.

ХА-ХА.

P.S. Между другото, хареса ли ти да я гледаш как виси, докато спермата ти още е в нея?

Писмо, открито в
килията на Уендъл
Слайгоу Плужека в
щатския затвор „Атика“

Директорът Гранвил прати двете писма по факса в дома на Ерин скоро след телефонния разговор с Монтоун. Двамата седнаха на масата в трапезарията и заедно ги прочетоха. Детективът реши на сутринта да иде до „Атика“, за да разпита лично Слайгоу. Ерин имаше лекции и докато Монтоун се върнеше, патрулните полицаи щяха да са постоянно с нея.

Полицай Лафльор стоеше на пост точно до входната врата, поставил пистолета си на коленете. Полицай Бостик седеше в кухнята и покриваше задния вход.

Ерин приготви кана лимонада и я изнесе на верандата. Тя изключи осветлението и двамата с Монтоун седнаха заедно, загледани към спокойната улица в топлата лятна вечер. Някъде в далечината излая куче. Пред къщата мина хлапе на велосипед. Ветреецът леко олюляваше високите брястове от двете страни на пътя.

— Мислех си за антиамериканските му писания — каза тя. — Защо ни е мразил толкова силно?

— Приказваше как в затвора всички гледали онези американски филми. Американска телевизия.

— Ние сме земя на изобилието. Представяваме всичко, което му е било отказано. Особено на едно бедно хлапе от Северна Англия. Възможности. Привилегии. Свобода.

— Мога да изпитам известно съчувствие към онова момче, на което са отнели светлото бъдеще — отвърна Монтоун. — Може да е бил невинен. Смъртта на момичето може да е била случайна. Но всичко, което е извършил след това, е въпрос на избор. Както ти пишеш в книгата си. И точно заради това искам да го вкарам в гроба.

— Ние не сме отговорни, Джеймс. Моята единствена вина е, че съм написала книгата. Ти просто си си вършил работата. Той е

преследвал Холи, за да се добере до нас двамата. Изборът е бил негов, не наш.

Монтоун погледна към белезите от експлозията по ръцете си, синкави на бледата светлина. Сърцето му се сви.

— Тъкмо започвах отново да живея — каза той.

— Вината не е твоя, Джеймс.

— Не, Ерин, аз му позволих. Аз трябва да понеса тази отговорност. Трябваше да разбере, че е той. Виждах каквото исках да видя, защото ме увлече идеята, че пише книга. Тя ми хареса и аз не последвах инстинкта си. Това беше мой избор, само мой.

— Но никой друг...

— Моля те. Казвам ти какво чувствам.

Тя замълча и се замисли над думите му. После остави чашата си и хвана ръцете му.

— Ето какво исках да кажа: чувствата ти са съвършено нормални. И двамата я обичахме. И аз не те обвинявам.

Очите му се изпълниха със сълзи. Можеше само да кимне, за да изрази благодарността си. Ерин продължи да стиска ръцете му и двамата дълго останаха така, без да разговарят.

— Да живееш отново, означава, че трябва да почувстваш всичко — каза той. — Цялата болка.

— Което никак не е лесно.

— Същото ми каза и психотерапевтът.

— Ние, психолозите, сме много умни — отвърна тя.

Преди да си легне, Ерин нежно го целуна по бузата. Заедно с полицаите Монтоун заключи всички врати и прозорци и си легна в спалнята до нейната. От стаята ѝ се чуваше бръмчене на вентилатор и докато се унасяше, той си представи, че долавя слабото ѝ, постоянно дишане.

В девет часа на следващата сутрин Монтоун потегли с взетия под наем автомобил и стигна пред портите на „Атика“ малко преди единайсет. Позвъни на Мърфи в участъка и му обясни плана си. Денят бе започнал добре, но когато стигна по на запад, сивите надвиснали облаци обещаваха до вечерта да се развихри буря.

Както се бяха разбрали, преди да влезе, той набра номера на кабинета на Ерин в университета. Тя отговори — била свършила лекциите си и полицаите все още били при нея. Очаквала го да се

обади и се канела да си тръгва. Монтоун ѝ каза, че ще ѝ позвъни пак на излизане от затвора.

Той показа картата си на входа и изчака пазача да я провери. Никога не беше идвал в „Атика“ — строг режим, последна спирка в щатската наказателна система. Загледан в огромните стени пред себе си, детективът се зачуди колко души е пратил там и не успя да се сети. Петдесет? Сто?

Пазачът отвори портала и го пусна вътре, като му обясни накъде да шофира. Мина между зловещите готически външни стени и паркира на кръгла отбивка, където го чакаше друг пазач, за да го придружи до кабинета на директора Гранвил в административната сграда.

Елдън Гранвил не го кара да чака. Висок, пълен, сериозен човек, той се ръкува с Монтоун и незабавно го отведе в гола стая, в която върху масата бяха оставени нещата, открити в килията на Уендъл Слайгоу.

Монтоун прегледа оригиналите на писмата, които беше прочел предишната вечер. Взе касетата, но отклони предложението да я изслуша там.

— Съжалявам, че трябва да ви покажа и това — каза Гранвил. — Открихме го в килията му.

Той му подаде фотоалбум с материали от местни и национални вестници, описващи изпадането на детектив Джеймс Монтоун в немилост. Смъртта на Холи. Прекратяването на неговите правомощия. Погромът в Маями. Критики на ролята му в разследването, включително яростна уводна статия в „Поуст“, настояваща ако не го обвинят в престъпна небрежност, поне да го изритат от полицията.

— Тери Кийс идвал ли е тук? — попита детективът.

— През последните две години Уендъл имаше само един посетител. Отказваше да се среща с всички други. Ето този човек.

Директорът му подаде снимка — зърнесто увеличение с лошо качество, показващо едър плешив мъж, седнал на квадратна дървена маса срещу Уендъл Слайгоу. Бе сниман отгоре и профилът му се виждаше частично — имаше гъста брада и огромни очила с квадратни рамки.

— Направена е по видеозаписа от камерата в стаята за свиждане. Казва се Джон Стивънсън. Журналист на свободна практика от района

на Бъфълоу. Ето копието от молбата му за свиждане. Твърдеше, че пише книга за Слайгоу.

— Кога е бил тук?

— Идва на три пъти — отвърна Гранвил и му показа фотокопия от книгата за свиждане. — Веднъж миналия ноември. После преди около шест седмици. И вчера следобед. Не ни е създавал никакви проблеми и не е привличал вниманието. Водел си е много бележки, документите му изглеждаха истински. Решихме, че е онзи, за когото се представя.

— Давал ли е нещо на Слайгоу?

— Например касетата ли?

Монтоун кимна.

— Възможно е.

— На записа вижда ли се да си подават нещо?

— Страхувам се, че кадрите са едва през шест секунди. Икономии, нали разбирате. Внимателно го проучих. Тук се виждаше най-добре. Изглежда е знаел за камерата.

— По кое време идва вчера?

— В четири часа.

Монтоун си погледна часовника. Ерин тъкмо трябваше да се е прибрала.

— Искам да се срещна с него — каза той.

Директорът повика въоръжена охрана и го отведе през двора в сектора за строг режим, мрачна крепост, отдалечена от главните стени на затвора.

Монтоун зачака от едната страна на бронираното стъкло в стаята за свиждане. Един от пазачите отвори вътрешната врата.

Уендъл Слайгоу бавно влезе и настани грамадното си тяло на стола от другата страна. Дългата му черна коса беше оредяла, откакто го бе видял за последен път — замазана назад, с ивици бял скалп, лъщящ между кичурите. Беше си пуснал буйни триъгълни бакембарди. Същите някогашни очила с черни рамки над очи като на мъртва риба. Тънки устни, очертаващи дълга, плоска безизразна линия.

— Гадно изглеждаш — каза Слайгоу.

— Какво искаше той, Уендъл? Защо е идвал тук?

— А, искаше да научи всичко за теб, господинчо.

— Защо?

— Той те мрази почти толкова, колкото и аз.

— Ти какво получи за това?

— Донесе ми записа на гаджето ти. Хареса ми да си я слушам и да си бия чекии. Точно като в доброто старо време.

Той се изхили. На Монтоун му се прииска да разбие стъклото и да го удуши.

— Това ли ти беше печалбата? Една касета?

— Нали ти ми взе моите, гаден говнар.

— Какво му разказа, Уендъл?

— Че начинът да те пипне, е някое момиче. Че след онова, което направих с оная Шийла, начинът да те пипне, определено е някоя мацка, по която си падаш.

— Мамка ти.

Слайгоу се засмя и поклати глава.

— Той каза, че ще дойдеш. Копелето е умно, трябва да му го призная.

Монтоун се изправи и се приготви да си тръгне.

— Не трябваше да я оставяш сама, Джими.

Детективът извика на пазача да отвори вратата.

— Не казвай на никого и той ще те чака да отидеш там. Само да гъкнеш, и веднага ще я очисти.

Монтоун осъзна, че Слайгоу говори за Ерин.

— Третият път е най-гот — лукаво се ухили Плужека.

Монтоун се помъчи да скрие реакцията си. Той му обърна гръб, за да не му достави удоволствие с вида си. Пазачът му отвори и го изведе обратно на двора.

Детективът извади телефона си и бързо набра номера на Ерин.

Отговори му телефонният ѝ секретар.

Замисли се. Можеше още да е на път към дома си. Може би бяха спрели да хапнат нещо.

Той се сбогува с директора и бързо излезе през портала, после настъпи газта към междуцатския път.

Когато пристигнаха в дома ѝ, видяха отпред един от заместниците на Лафльор и Бостик. Полицаят поправяше нещо под отворения капак на автомобила си. Отвътре се издигаше дим.

— Проклетата горивна помпа прегрява — измърмори той.

— Очаквам да ми позвънят — каза Ерин.

— Къде е Били? — попита Лафльор.

— Вътре е — отвърна другият полицаи.

— Ще вляза заедно с вас, госпожице Кели — каза Бостик.

Те се заизкачваха по стъпалата пред входа.

— Може ли някой да ми помогне? — попита полицаят. — Вземи онези клещи и дръж скобата, докато аз вкарам вътре френския ключ.

— Естествено — каза Лафльор.

Той пхна ръка и хвана клещите.

Полицаят измъкна от куфарчето с инструментите си войнишки нож и наръга Лафльор в меката тъкан под лявото му ухо. После го натисна под капака, докато престане да се движи, бързо вмъкна трупа на задната седалка и затвори вратата.

Ерин провери индикатора на телефонния секретар. Нищо. Чу Бостик да вика заместника си от стълбището:

— Били?

Никакъв отговор.

Ерин влезе в кухнята за чаша вода и забеляза, че вратата към мазето е открената. Беше сигурна, че преди да тръгнат, са я затворили.

— Били, горе ли си?

Тя отиде до вратата. Поколеба се. Стомахът ѝ се свиваше, но въпреки това я отвори.

В основата на стълбището лежеше полицаи. Очите му бяха отворени и изцъклени, вратът му бе извит под невероятен ъгъл. На пода точно до него видя друг мъж. По бельо. В локва кръв.

— Госпожице Кели?

Тя се завъртя, когато Бостик влезе в кухнята.

Зад него нещо се раздвижи. Той замръзна, после се свлече на колене. Ерин зърна острието, след това другата фигура, втурнала се към нея.

Полицаи.

Някъде иззвъня телефон.

Отново му отговори телефонният секретар и Монтоун не остави съобщение. Той настъпи газта и се понесе по свръхскоростната магистрала със сто и петдесет километра в час. Според следващия пътен знак до Сиръкюз оставаха сто и трийсет километра.

Позвъни в участъка и поиска да разговаря с Мърфи.

— Джими, опитвах се да се свържа с теб. Открихме нещо — каза партньорът му. — Миналия ноември Чарлз Харди си е открил сметка в Атланта и е наел апартамент с чек. Точно тогава Кийс е бил там по време на обиколката си.

— Претърсили ли са го?

— Преди около час намериха форда в подземния гараж.

— Кога е бил там?

— Според съседите е бил в сградата преди четири дни. Със случая се заеха феберейците.

— Майк, той е използвал още едно име. Джон Стивънсън от Бъфълоу. — Монтоун му прочете адреса от формуляра за свиждане. — Навярно има и банкова сметка. Посетил е Слайгоу в „Атика“.

— Кога?

— За първи път миналия ноември и после, когато се е върнал в Щатите, преди около шест седмици.

— Защо, за Бога?

— Сключил е с него нещо като сделка.

— Каква сделка?

— Слайгоу да му каже най-добрият начин да ме пипне. В замяна той да му даде копие от касетата със смъртта на Холи.

— Господи, Джими.

— И двамата копнеят да съсипят живота ми.

Последва продължително мълчание.

— Къде си? — попита Мърфи.

— На път. Връщам се при Ерин.

„Не трябваше да я оставяш сама, Джими.“ Монтоун не спомена, че Кийс се е срещнал с Уендъл предишния ден.

„Не казвай на никого и той ще те чака да отидеш там.“

— Той там ли е, Джими?

„Само да гъкнеш, и веднага ще я очисти. Третият път е най-гот.“

— Не зная.

— Джими, повикай подкрепление, вдигни полицията на крак.

— При нея вече има полиция. Телефонирай в Бюрото, после прескочи до Бъфълоу, Майк. Аз пътувам в срещуположната посока.

— Поддържай връзка с мен. И бъди внимателен.

Монтоун затвори и за последен път се опита да се свърже с Ерин. Никакъв отговор.

Заваля и дъждът замъгли пейзажа. Рамото го стегна като зъбобол.

В два без петнайсет излезе от експресната магистрала през изход 36 и се насочи към улица „Сикъмор“. Мина покрай дома ѝ — два патрулни автомобила отпред. Тъкмо се канеше да спре зад тях, когато осъзна, че колата на Ерин липсва.

Монтоун отби в уличката, изгаси двигателя и погледна към задния двор. Навсякъде другаде, освен пред нейната къща, се виждаха оставени за събиране пълни чували за боклук.

Той излезе навън и погледна през прозореца на единичния гараж. Празен. Отвори портичката на двора и тръгна към задната врата.

Извади пистолета и натисна бравата. Отключено. Отвори, вдигна оръжието си и влезе в кухнята. Никакви следи от готвене. В къщата не се чуваше нито звук. Монтоун мина през кухнята и отиде в дневната.

Вниманието му привлече премигващата лампичка на телефонния секретар.

Пресече стаята и се качи на втория етаж. Старите дъски на стълбището проскърцваха при всяка негова крачка. Той бутна вратата на спалнята на Ерин.

Завивките на леглото ѝ бяха вдигнати. Върху голия дюшек лежеше разтворена карта. Монтоун се приближи и я погледна — регионална карта на централната част на щата Ню Йорк, включително недалечния Адърондакски парк.

С жълт маркер беше повторен път, водещ от Сиръкюз до район в парка, наречен Омагъосаната гора. До картата откри ксерокопие от подробно описание на пътя до „Убежището на Ерин“ — според разговорния стил, указания, които тя бе давала на гостите си за уикендите.

Когато вдигна листа, нещо падна от него върху картата.

Окървавен нокът, изтръгнат от корена. Лакиран с розов лак, като на Ерин. Навярно от безименен пръст.

„Той каза, че ще дойдеш. Копелето е умно, трябва да му го призная.“

Кийс беше използвал Слайгоу, за да го накара да отиде до „Атика“. Полицаяте бяха мъртви. Бяха с нейния автомобил — представи си как англичанинът я натъпква в багажника.

До хижата може би имаше около три часа път.

Монтоун внимателно обмисли дали да не повика подкрепление. Бюрото веднага щеше да се задейства, но Кийс можеше вече да е стигнал в хижата — нямаше начин да го спрат по пътя.

„Не казвай на никого и той ще те чака да отидеш там.“

Щеше да я остави жива, за да го привлече там сам. При каквито и да е други обстоятелства нямаше да се поколебае да я убие.

Спомни си за родителите ѝ на погребението на Холи. Не можеше да позволи тези хора да загубят и двете си дъщери.

Спомни си и последния съвет на Галиндес в болницата.

„Възмездие. Старият завет. Разчистване на сметките.“

Взе картата и ксерокса и слезе долу. Мина през кухнята и прерови чекмеджетата. От шкафа в трапезарията извади ролка тиксо. Нави нагоре крачола на панталона си и залепи за десния си прасец нож за месо.

Петнайсет минути по-късно отново летеше по скоростната магистрала, този път на изток към Ютика. Дъждът бе поотслабнал и леко ръмеше. Спря веднъж за бензин, стигна в Ютика в пет без петнайсет и пое на север по шосе 12. Няколко километра нататък пътят постепенно започна да се издига към западните подножия на Адърондак.

Малко преди шест пресече границата на парка и през следващите четирийсет минути пътят се виеше през планински гори. Ниско надвисналите облаци скриваха върховете и хребетите на планините и ограничаваха видимостта. Почти нямаше други автомобили. Когато наближи първия обозначен на картата на Ерин завой, дъждът започна да се усилва.

Осем километра нататък по тясното двулентово шосе беше посочено ново отклонение, този път надясно по черен път, навлизащ сред още по-гъсти гори. Нейната къща и езерото бяха начертани на картата километър и половина нататък.

Той отби встрани от пътя и скри колата зад дърветата. Излезе навън, включи клетъчния си телефон, за да го провери, и не се изненада, когато разбра, че е извън обсега му на действие. Докато

прегрелият двигател прещракваше и пропукваше, детективът осъзна поразителната тишина, която го заобикаляше.

Слънцето за миг разкъса мрачната облачна покривка точно над хоризонта на запад и окъпа гората със златиста хоризонтална светлина. След по-малко от час щеше да е съвсем тъмно.

Тръгна по черния път между извисяващите се букове и ясени. Когато за първи път зърна хижата сред дърветата, Монтоун излезе от пътя и зави наляво. Покритата с борови иглички, мъх и гниещи растения земя заглушаваше стъпките му. Той прескочи малък поток, който се вливаше в езерото, и внимателно се прокрадна до границите на имота.

Къщата се намираше по средата на просторно открито пространство, построена върху скала, която плавно се спускаше надолу към малък пристан на езерото. Грациозна хижа от кафяви дънери със зелени кепенци и стръмен двускатен покрив, който се спускаше до земята. Десетина метра наляво имаше двуетажен плевник, също зелен.

Волвото на Ерин беше паркирано на пет метра от предната врата.

Монтоун продължи наляво, без да напуска укритието на дърветата.

Към езерото гледаха високи сводести прозорци. През един от тях се виждаше мъждукаща светлина. Вътре не се мяркаше никой.

Когато заобиколи така, че плевникът да го скрива от хижата, той излезе от гората и запълзя към него. Спря, за да успокои дишането си, извади пистолета от джоба си и свали предпазителя. След като се придвижи до най-близкия до хижата ъгъл, детективът огледа във всички посоки гората и после прозорците. Нищо не помръдваше.

Предпазливо изтича десетина крачки до къщата и се прилепи към стената. Като се плъзгаше наляво, той се привеждаше под всеки от прозорците, докато стигна до онзи, в който бе зърнал светлина. Монтоун се приповдигна и погледна вътре.

Видя главното помещение на хижата, просторно пространство с шестметров таван. В голяма каменна камина гореше огън. Очертана на фона на пламъците, Ерин седеше неподвижно с гръб към прозореца на стол до дълга дървена маса по средата на стаята. В сенките над нея висеше тръба, която водеше към нещо продълговато, провесено на закачалка за шапки. Интравенозна система.

Монтоун бързо се върна и заобиколи къщата, докато откри предната врата.

Нямаше друг избор. Той я отвори, поколеба се, заслуша се, после влезе вътре, насочил пистолета напред. Въздухът в хижата му се стори задушен и горещ.

— Добре, значи откри мястото.

Кийс стоеше пред Ерин до отсрещния край на масата и притискаше към слепоочието ѝ дулото на полицейска пушка помпа.

— Влизай, влизай — каза той, като имитираше любезен домакин. — Как пътува? Картата помогна ли ти? Дошъл си сам, нали, Джими?

— Да.

— Само ти и аз, нали така искаше? Сега доволен ли си?

Монтоун не отговори.

— А как беше Уендъл? Добре ли мина свиждането? Ужасно място са това затворите, нали? Не са подходящи за човешко същество.

Главата му бе обръсната. Черната брада и изпъкналите предни зъби на Джон Стивънсън му придаваха вид на сатанински евангелист. Носеше хирургически ръкавици и с изключение на бронираната жилетка беше гол до кръста. Изпъкналите му мускули лъщяха от пот.

— Ти би трябвало да знаеш — отвърна Монтоун.

— Но ти никога няма да го разбереш. Това е жалкото. — В очите му заблестя неестествена енергия.

— Може да са те осъдили несправедливо, това не ми е известно. Но независимо в какво си се превърнал заради онова, което си преживял там, тя няма нищо общо с...

— Чакай, чакай, чакай. Честно ли мислиш, че като ми приказваш така, ще помогнеш с нещо на себе си или на нея? Ти не си глупак, нали? Знаеш точно какво си ми направил и защо. Не искам да слушам оправданията ти. Ти си виновен. И не мога да ти опиша какво удоволствие ми доставя да гледам как оставаш без всичко онова, което отне от мен.

Чула гласовете им, Ерин отвори очи, видя Монтоун и даде признаци на тревога въпреки силната упойка. Устата ѝ беше залепена със сребристо тиксо. Ръцете ѝ бяха завързани по същия начин за страничните облегалки на стола. Кървав бинт покриваше безименния пръст на лявата ѝ ръка. Интравенозната тръба изчезваше под лепенка на сгъвката на ръката ѝ.

— Застани до масата, Джими, извади пълнителя и остави пистолета си в ъгъла.

— Няма нужда да я нараняваш.

— Ще я довърша бързо, това е най-доброто, което съм готов да предложа, но само ако си добър приятел и правиш точно каквото ти казвам.

Монтоун отиде до масата на два-три метра от тях. Върху нея като прибори за хранене бяха наредени лист хартия, малък касетофон и ролка сребриста лепенка. Той извади пълнителя от Зиг-Зауъра и остави оръжието.

— Сега извади от пълнителя всички патрони, освен един.

— Какво й вкарваш в ръката?

— Да речем само, че не изпитва каквато и да е болка. И като се има предвид всичко, трябва да е благодарна за това.

Монтоун изкара четиринайсет патрона и в пълнителя остана само един.

— Хвърли ги в стаята зад себе си.

Детективът се подчини.

Като се погрижи поне два да паднат в камината.

— Седни, Джими. Върни пълнителя в пистолета и зареди.

Монтоун седна на масата и направи каквото му каза Кийс.

— Добре. Сега остави пистолета. Вземи лепенката и няколко пъти я увий около лявата си ръка и облегалката на стола. Точно така, хубаво и здраво.

Докато увиваше лепенката, Монтоун напрегна мускулите на лявата си ръка, така че да стане по-хлабаво. Той хвърли поглед към Ерин — натезалите й клепачи потрепваха, главата й неволно клюмаше.

— А сега се наведи напред, включи касетофона и прочети каквото е написано на листа пред теб. Високо и ясно, така че нашата публика у дома да те чуе.

Детективът прочете написаното на листа и се разтрепери от гняв.

— Джими, в кръвта на твоята възлюбена вече има сто милиграма демерол. Банката събира петстотин, което е повече от достатъчно, за да я прати при сладката й, еблива сестричка. Сега отново ще пусна системата и ще я оставя така, докато не свършиш да четеш.

Като държеше пушката притисната до слепоочието на Ерин, Кийс се пресегна и отвори клапата на системата. Монтоун натисна бутона на касетофона.

— Моето най-тежко престъпление е, че се смятах за добър човек. Че съм способен да върша само добро. Че съм недосегаем за злото. Защото това не е вярно за който и да е човек. А щом се превърнеш в роб на измамен идеал, ти въплъщаваш най-ужасното от онова, което отхвърляш. Ето в какво се превръщаш. Ето какво си.

Той избърса потта от челото си с трепереща ръка. Виждаше как в банката изплуват мехурчета с всяка следваща капка във вените на Ерин.

Кийс се усмихна и окуражително му даде знак да продължи.

— Аз удуших Холи Мюз, защото отхвърли сексуалните ми предложения. После подхвърлих улики, за да обвиня в това престъпление покойния си приятел Тери Кийс. Обвиних го и в извършването на другите убийства, за които общественото мнение несправедливо го осъди. Когато сестрата на Холи научи какво съм извършил, аз я доведох на това място и убих и нея. Повече не мога да нося бремето на тази тайна.

Всичко това е само мое дело. Единствената ми надежда е, че ако беше жив, Тери Кийс щеше да намери сили и да ми прости греховете спрямо него. Бог да се смили над душата ми.

Монтоун отново се наведе напред и изключи касетофона.

— А сега, Джими — каза Кийс, — вземи пистолета, пъхни дулото в устата си и натисни спусъка.

Монтоун погледна към Зиг-Зауъра, после към Ерин. Тя бе в безсъзнание. Главата ѝ беше отпусната назад.

Зад тях се разнесоха два гърмежа, когато куршумите в камината експлодираха и звуците отекнаха в стаята.

Кийс трепна и за миг се вкамени. Погледът му се плъзна към вратата и прозорците.

С едно-единствено движение Кийс грабна пистолета си, прицели се и стреля.

Куршумът улучи англичанина в дясното рамо, парализира мускулите на ръката му и го отхвърли крачка назад. Пушката му се изплъзна и падна на пода под масата.

Монтоун протегна десния си крак и отлепи ножа от прасеца си.

С увиснала отстри дясна ръка Кийс се отпусна на колене, яростно запълзя напред и хвана пушката с лявата си ръка, готов да стреля.

Монтоун срязва лепенката, задържаща лявата му китка, освободи се от стола и се хвърли към Кийс точно когато англичанинът вдигна пушката нагоре към Ерин. Детективът падна с цялата си тежест отгоре му и отклони оръжието така, че куршумът полетя към тавана. Кийс отхвъркна назад към шкафа и събори лавина от порцелан.

Монтоун отрязва с ножа интравенозната система и изрита стойката. Наполовина пълната банка падна на пода и от тръбата потече серум.

Кийс с вой се втурна към един от сводестите прозорци и се хвърли през стъклото.

Монтоун бясно разряза лепенката, задържаща Ерин за стола. Провери пулса на шията ѝ и откри, че е бавен, но постоянен. Взе пушката, избяга остатъците от стъклото и изскочи навън.

Заслуша се — нито звук. Тръгна по тъмната кървава следа, която водеше към отворените врати на плевника. Зареди нов патрон в патронника на пушката и влезе.

Дълбок сумрак. Кървавата следа изчезваше. В плевника имаше достатъчно тъмни места. На телена кука от тавана висеше газена лампа, която с проскърцване се люлееше на вятъра.

Монтоун пристъпи напред, бавно се завъртя и погледна във всички посоки. В очите му се стичаше пот и той вдигна ръка, за да я избърше.

Кийс изскочи от мрака зад него с малка брадва в лявата си ръка. Острието одраска гърба на детектива, който отскочи настри и стреля, улучвайки противника си в коленете. Той се строполи на пода, блъсна силно гърба си в стената на плевника и отскочи с вече безполезни крака и дясна ръка, целият в кръв, неспособен да помръдне. В последен изблик на яростна енергия англичанинът запрати брадвата към него. Монтоун се приведе и тя се заби в една от гредите зад него.

Кийс погледна към раните си, после вдигна очи към детектива.

— Само ти и аз — каза Монтоун.

Той зареди нов патрон и насочи пушката към лицето му над бронираната жилетка.

Англичанинът погледна към оръжието, после отново към Монтоун, чийто показалец потръпваше на спусъка.

— За Бога, моля те, Джими, недей, не ме наранявай повече, умолявам те.

Кийс отчаяно заплака. Монтоун дори не трепна.

— Млъквай.

Миг по-късно престореният страх изчезна от лицето на англичанина, заменен от мрачната му, коварна усмивка.

— Няма да го направиш, Джими — уверено каза той. — Ти не си убил Уендъл, когато си имал възможност. Не е в природата ти.

— Ти вече си мъртъв.

Монтоун стреля, презареди и отново стреля. После пусна пушката на земята навън и се върна в къщата.

Телефонната линия вътре беше прекъсната. Той извади иглата от ръката на Ерин, взе я на ръце, отнесе я в колата и внимателно я остави на предната дясна седалка. Ключовете бяха на таблото.

Седна зад волана, запали двигателя и изкара автомобила от гората обратно на пътя, като държеше едната си ръка на главата ѝ, галеше я по косата и нежно ѝ говореше.

Осем километра нататък, когато стигна до магистралата, Монтоун зави наляво, спомнил си подробност от картата ѝ.

Минаха покрай табела с надпис „Омагьосаната гора, 1 километър“.

В далечината напред видя светлините на селище.

Ерин се размърда до него. Тя протегна ръка и силно стисна дланта му.

— Джеймс.

— Дръж се за мен — каза той. — Скоро ще стигнем.

Чу, че гумите застъргват по неравен селски път. Студеният въздух нахлуваше през отворените прозорци.

Внезапно му хрумна неканена мисъл. „В момента някъде се играе бейзбол. Под светлините. Под същото нощно небе.“

Животът може отново да започне. Не сега. Не скоро.

Някой ден.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.